

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
И СРПског ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

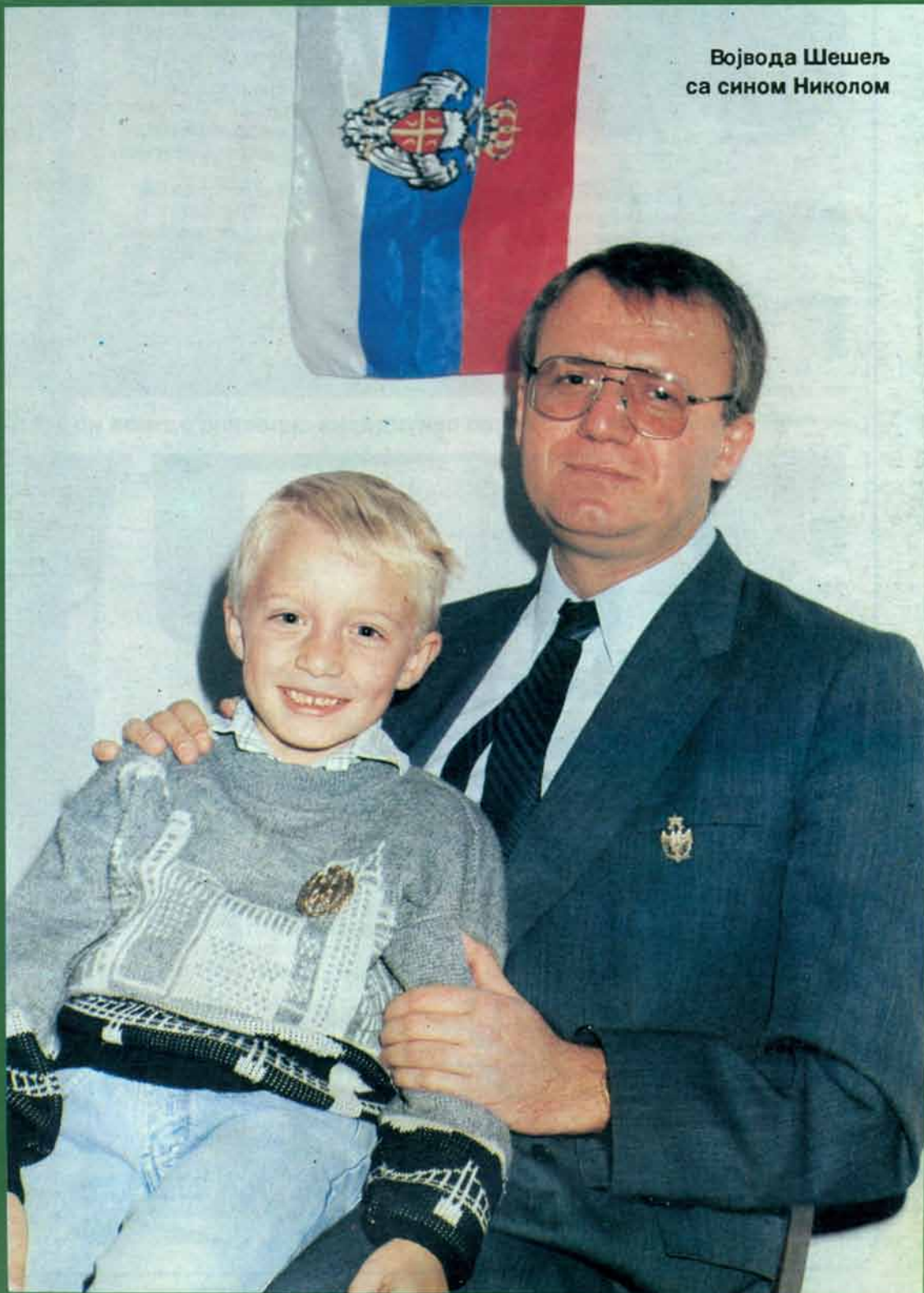
БРОЈ 11

ГОДИНА II

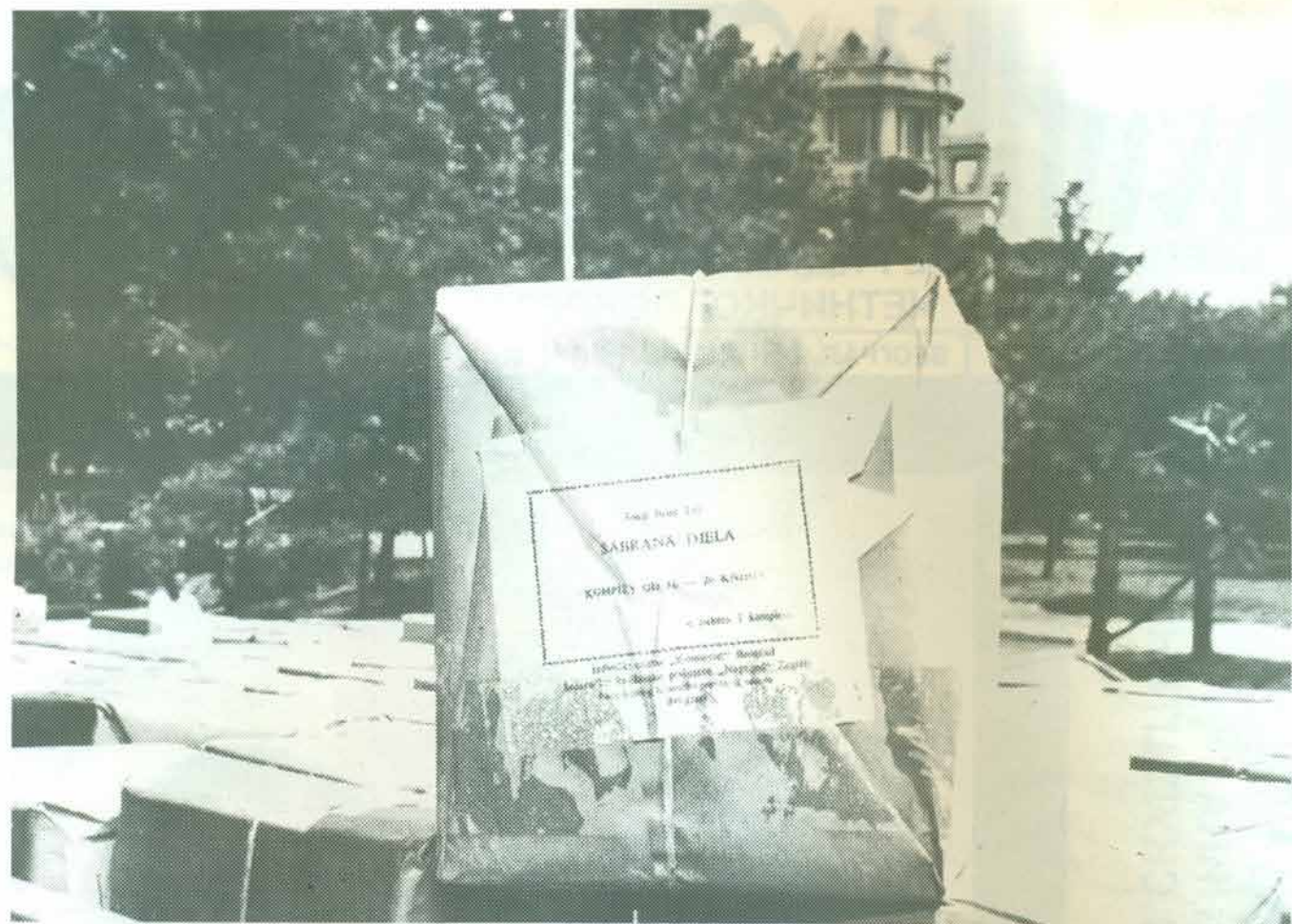
БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 1991.

ЦЕНА 40 ДИН.

У ОВОМ БРОЈУ ОБЈАВЉУЈЕМО
СВЕ ГОВОРЕ НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Војвода Шешељ
са сином Николом

Дела Јосипа Броза као секундарна сировина одлазе на ђубриште историје,

У овом броју

**СРАМОТА СРПСКОГ
НОВИНАРСТВА
"СРПСКА РЕЧ"
И "БАЛКАН
ЕКСПРЕС"**

стр. 2

**ОДБРАНА СРБИЈЕ
– КРОЗ СЛАВОНИЈУ,
БАРАЊУ И ЗАПАДНИ
СРЕМ**

стр. 14

**"МИРОТВОРНИ
ПОКРЕТИ"
– НОВА ПРЕВАРА**

стр. 25

**ФИЛИПИКЕ
ПОСЛАНИКА
ШЕШЕЉА**

стр. 35

БЕОГРАДСКЕ ПРИЧЕ

стр. 60

Главни одбор Српске радикалне странке
Београд
31. 08. 1991. године

САОПШТЕЊЕ

На седници Главног одбора Српске радикалне странке одржаној 30. 08. 1991. године донета је одлука којом се одбацује "Декларација о Југославији" коју је донело Министарско веће ЕЗ.

СРС сматра да је реч не о декларацији већ о ултиматуму готово идентичном ономе из 1914. године, а који вређа достојанство српског народа и угрожава његове виталне интересе. Овим ултиматумом је српски народ унапред осуђен као агресор.

У формулацији понуђене декларације утицај немачке политике је доминантан. Кад год је Немачка, у прошлости, покушавала да наметне своју политичку вољу на овим просторима, последице су биле трагичне. Зато сматрамо да она на то нема више никаквих права.

ЕЗ од свога оснивања никада није донела сличан документ, којим се фл Српски народ неће дозволити да се понове трагичне последице понижавајућег ултиматума, као ни било које друго мешање страних сила у унутрашње ствари Србије.

СРС верује да демократска Европа и свет имају разлога да се забрину над оваквим ултиматумом који може да угрози и њихову безбедност.

Аташе за штампу
Рајко Горановић
Главни одбор СРС
др Војислав Шешељ

КУДА ИДЕШ ВУЧЕ?

3. септембра у Суботици су се састали председник владе Мађарске Јожеф Антал и југо СИВац Анте Паве... (опростите) Марковић.

Разговори су били конструктивни и плодни. (Када се сретну истомишљеници ангажовани у истој, прљавој, работи разговори и не могу бити неплодни.) Господа председници су се, између осталог, zaloжили за што већу отвореност граница. Да су границе и до сада биле отворене доказао је њихов заједнички пријатељ господин Шпегељ.

Тог дана, стицајем околности познатих горе наведеној господи, у Суботици се задесио и г. Вук Бранко... (опростите) Драшковић. Господин издајник је "случајно" организовао трибину "Приватно предузетништво у Србији" на којој је истакнута потреба за слободним протоком идеја и програма а вероватно и протока и дотока неког калашњикова за потребе "Српске гарде".

После трибине, исте вечери, на Тргу слободе (да није и то неки бивши Трг републике) одржан је митинг пред 3000 реформиста под називом "Куда идеш Србијо".

Куда иде Србија и где ће стићи неће одређивати ни издајник Вук Драшковић ни усташа Анте Марковић. Пут и циљеве Србије одредиће српски народ.

С.А.

БЕОГРАД

СРАМОТА СРПСКОГ НОВИНАРСТВА

"СРПСКА РЕЧ" И "БАЛКАН ЕКСПРЕС"

Рушење комунистичког режима и убрзано освајање демократије у потпуности је ослободило српску штампу. На све стране ничу нови листови, објављује се буквално све што се напише. Док се једне новине оснивају, друге се гасе, сведочећи да у условима тржишне конкуренције једину вредност представља оно што народ тражи и што жели да чита. Посебну и врло драгоцену компоненту свему томе додају страначка гласила која развијају политичку есејистику, памфлетистику и полемику, сведочећи о живом јавном и друштвеном процесу који разара до јуче неприкосновену тоталитарну свест и аутократску праксу.

Али, тај процес, који смо пола века прижељкивали, има и своје изразито негативне аспекте. У условима још неизграђеног модерног правног поретка јавна гласила понекад служе и као средство негирања људских слобода и атаковања на достојанство личности. Људи без икаквих моралних скрупула, кад се појаве у улози издавача и креатора политичких листа, представљају данас срамоту српског новинарства уопште. Међу њима, без сумње, предњаче Вук Драшковић, издавач "Српске речи", и Ранка Чичак, издавач "Балкан експреса".

Њих двоје издају и уређују најнечасније новине које су икада штампане у српској историји. Основно мерило вредности објављеног текста за њих је количина лансираних лажи, клевета и увреда. На мети им се налазе многе истакнуте личности јавног и културног живота, али најчешће војвода др Војислав Шешељ. Последњи бројеви њихових новина слични су као јаје јајету и вероватно ће остати непревазиђени у подлости и прљавштину као главним карактерним одликама и Вука Драшковића и Ранке Чичак, некада радо читаних новинара.

У немогућности да аргументовано одговори на темељите политичке критике којима га подвргава војвода Шешељ, Вук Драшковић из броја у број својих приватних новина, у писмима читалаца која сам пише, прибе-

гава најневероватнијим измишљотинама и најподмуклијим клеветама. Тако у броју 25. од 5. августа 1991. у чланку "Један носав човек..." који је потписао иницијалима своје супруге Данице Драшковић, за Шешеља тврди да је носав (мада му је лично познато да његов кум има тако оштру браду да се некад и двапут дневно мора бријати). На измишљеној носавости лансира тврдњу да је Шешељ хомосексуалац. Па ваљда ће се наћи неко ко ће у то поверовати. Људи који никада непосредно нису сусрели Шешеља, који су га смао на телевизијским екранима гледали, увек уредног и свеже избријаног, по Драшковићевој предпостави могли би прогутати подвалу да је заправо реч о носавом човеку.

Како је већ Народна радикална странка прошле године у потпуности политички уништена након јавних тврдњи неких њених челника да јој је председник хомосексуалац, Драшковић је мишљења да би се на сличан начин могла сломити и Српска радикална странка ако се клевета за њеног челника успешно лансира. Ни то није довољно. Даље ниже нове клевете према којима је Шешељ силован у затвору, те да је то разлог због кога се окренуо против издајничких опозиционих партија. Драшковићев "командант Српске гарде", главни криминалац у београдском подземљу, Ђорђе Божовић Гишка за тренутак губи основну нит синхронизације са својим пајташем Вуком па тврди да је Шешељ силован још у зеничкој робијашници.

Тврди Драшковић да му Шешељ заводи на "лепо кројеној бради и брковима". За себе тврди да је леп "као да је скинут с неке фрцке". Е Нарцисе, Нарцисе. Испаде да је Шешељу криво што нема клемпаве уши попут Драшковићевих, па да их мора по овој пакленој врућини дугом косурином сакривати, или неуредном бралурином мушкост доказивати.

Шешељеве четнике Драшковић непрекидно пореди са четницима из партизанских филмова. Једну само ствар превиђа. Кад се његов лик упореди с изгледом Војислава Шешеља више је него очигледно ко од њих двојице заправо подсећа на четника из комунистичке филмске продукције! Било како било, убеђени смо да је

Драшковић након исцрпео сав сопствени репертоар јавних подвала и клевета. Шешеља је проглашавао за криминалца, лудака, алкохоличара, црвеног војводу, хомосексуалца и једноставно му више ништа није преостало. Сад још да се повуче из политике где је дочекао неславни крај окружен криминалцима. Његов главни пулен Гишка са једанаест година робије није адут којим се може рачунати на преузимање власти у Србији. Узалуд за Гишку лаже да има

три факултета и да говори шест светских језика.

Кампања "Балкан експреса" коју води Ранка Чичак нимало не заостаје за Драшковићевом. Из броја у броју Шешеља проглашавају фашистом, агентом режима, а недавно су објавили и фалсификовани документ којим су јавност настојали убедити да је Социјалистичка партија Србије тајно подржавала Шешељеву кандидатуру на недавним допунским посланичким изборима у Раковици. Сад су

почели да претресају и његов приватни живот, вешто комбинујући полуистине и измишљотине, у тексту "Љубавни живот Војислава Шешеља".

Ни Вук Драшковић ни Ранка Чичак нису достојни озбиљног одговора. Не пада нам ни на крај памети да им одговоримо равном мером. Довољно је да њихове карактеристичне текстове само овде пренесемо и сачувамо их као сведочанство невиђеног моралног пада двоје новинара које су упропастиле њихове претеране личне амбиције.

ЈЕДАН ЋОСАВ ЧОВЕК...

„СРПСКА РЕЧ“, БР. 25, 5. АВГУСТ 1991.

Ћосавост је једна од секундарних ознака доминације женског принципа у мушком телу. Постоје и друге ознаке (кукови шири од рамена, боја гласа, женственост покрета и сл.) али се све те карактеристике не морају окупити заједно. Сасвим довољне су прве две.

Треба знати да у сваком људском бићу, без обзира на пол, постоје у одређеној сразмери мушки и женски принцип и од те сразмере, дате већ у генима и ојачане или ослабљење у условима одгоја, дакле спољним утицајима, зависи да ли је неко мушко или женско. Наравно, код мушкараца преовлађује мушки а код жена женски принцип. Али, као и у свему другом и овде постоје разна одступања, па је тај принцип мање или више нарушен међусобним односом хормона, што производи извесне хомосексуалце, подвесне или свесне, наклоности. Тако у мушкој верзији имамо, отворене или скривене, педере, а у женској варијанти лезбејке.

Још једну значају ствар треба истаћи. Они код којих ове настране склоности пробију у свест и који сами себи и другима признају такву склоност, решили су један значајан конфликт у себи самима и са средином која их окружује. Постају педери о околина их такве мање више прихвата и они ни за себе ни за друштво не представљају неки озбиљан проблем.

Међутим, тежак и често веома опасан проблем чине они код којих наглашена женска тенденција настоји да се ослободи, да себе и друге убеди у супротно. Ту већ имамо конфликтну, тешко разрешиву ситуацију. Кошмарни снови, сексуална фантастика која им се каткад и против воље наметне и у будном стању, изазива код њих неуротичан страх и неодољиву потребу да својим поступцима себи и другима докажу да су мушкарци, моћни мужјаци, витезови без мане и страха. Дакле, у случају оваквих несрећника суочавамо се с једним тешким комплексом који би апсолутно захтевао стручну помоћ психијатра. Међутим, већина њих, мотивисана примитивним одгојем, с ужасавањем помишља на психијатра, јер одласком код њега признају ништа мање већ да су луди. Тако остају препуштени сами себи и најчешће траже лека у компензацији свог недостатка активностима које треба да покажу да тог недостатка нема. За посматрача, међутим, и даље остају скоро непогрешиви показатељи доминације женског принципа у мушком телу. То су ћосавост и несразмерна (женска)

развијеност кукова (који својом размакнутошћу треба да обезбеде несметан пролаз детета при порођају).

Има различитих путева развоја код ових несрећних личности – све зависи од других њихових особина: интелигенције, образовања, темперамента...

Узмимо један пример, по свом могућем исходу трагичан и опасан.

Учио је школу успешно јер му није недостајало ни интелигенције ни других потребних услова. Био је од друге деце нешто крупнији и облији, заокругљенији... У критичном раздобљу свог развоја (у доба пубертета) почео је примјешивати неке појаве, чудне и неразумљиве. Више га је привлачило друштво дечака него девојчица. Док су његови другови показивали све веће интересовање за други пол, код њега тог интересовања није било... Да се не би разликовао од других, почео је да глуми мушкараца... Тако је започео његов унутрашњи расцеп, тако се почео делити на две личности: на мушкараца који је по својим примарним одликама (поседавања пениса) био мушкарац, али је по својим секундарним особинама (ћосавост, широки кукови, неприхватљиви снови и напади неприличне сексуалне фантастике) инклинирао ка супротном полу. То никако не мора значити да није био способан за сексуални однос с другим полом. Способ-

бан је био и, може се веровати, још увек је, али с потенцијом знатно мањом од просечне. Све је то болно, све се одвија интимно у његовом бићу, и на свој ужас, он настоји да то прикрије. Зато се фанатично одаје активности која ће га у највећој мери представити као мушкарца, моћног и неустрашивог.

Тако започиње своју борбу против режима, против власти, против репресије... Постаје мушкарац у чију мужевност се не може сумњати...

Пише (у међувремену је стекао високо образовање и способност писања) и отворено се супротставља режиму. Допада затвора, жртва је разних прогона: бежи из Босне у Србију где га оберучке прихватају дисиденти и опозициона јавност. Његови написи против владајућих моћника (Доланца, Микулића и др), против комунизма, тајно се умножавају и с великим интересом читају. Његова мушкост је, дакле, несумњива: сврстао се међу малобројне витезове отпора. И даље бива прогањан и хапшен. У време кад је власт невољно прихватила вишестранаштво у Србији, удружује се са још два истакнута борца против постојећег једноумља, али се разлизи од њих јер они не прихватају његове лидерске амбиције. А он мора бити вођа, на то му дају право (!), како је сам изјављивао, године проведене на робији. Зато оснива свој покрет који, због незгодног имена, власти неће да региструју. Наставља своју активност. Хапсе га, пуштају, поново хапсе... И сада наступа драматичан преокрет у његовом понашању. На миг власти, група безобзирних криминалаца чине му нешто против чега се интимно у себи целог живота борио... Управа, на његове жалбе, равнодушно слеже раменима. Она у томе не може да му помогне... није у њеној надлежности.

Кад је насиље криминалаца постало неиздржљиво, наш сироти јунак пристаје да потпише нешто што му је давно нуђено а што је, као прави витез и мушкарац, одлучно одбијао. И тог тренутка у њему настаје драматичан преокрет: од оштрог и храброг критичара режима постаје његов послушник и агент, његови бојовници с националним симболима претварају се у трагичне карикатуре својих узора, а Један Ђосави Човек (у даљем тексту ЈЂЧ - као што је ред: име, средње слово и презиме) и витешки борац против једноумне власти постаје њен послушни експонент, њена ударна песница. Поносни војвода се претвара у црвеног војводу. Његова врућа мржња према режиму окреће се додатном жестином народу: једна група окупљена пред Скупштином, видевши га, почела је викати "Црвени војвода"! Окренуо се као опарен и с изопаченим лицем од очајања и мржње, узвратио: "Издајници. Све ћу вас поклати..." То је била мржња убилачка и примитив-

Будући "анфан терибл" српске политичке сцене - дипломирани правник Војислав Шешељ.

на, мржња очајника који је кренуо пут славе да би загазио у издају и освету.

Од тренутка свог преображаја ЈЂЧ прибегава свим облицима насиља: растура опозивионе скупове (никад митинге владајуће партије), непосредно пред изборе издаје проглас народу да гласа за владајућу странку, све чешће одржава конференције за штампу, званична медијска средства (нарочито вице-визија Београд) прате га на сваком кораку, преносе његове речи и претње (чак и његов националистички мрзителиски програм - то владајућој странки ниједном не смета), једном речју, постаје права медијска звезда - нарочито онда кад се ангажује на формирању националистичких одреда који су "присутни свуда на територији Југославије и спремни да у сваком тренутку дејствују", више се не задовољава титулом вође и војводе, једног новинара упозорава да он није вођа већ војсковођа. Каква експлозија мушкости и то на отвореној позорници - на ТВ екрену, на конференцијама

за штампу. Диригована средства информисања (нарочито вице-визија) прате ову опасну игру јер она владајућој странци служи двоструко: развија опозицију и потврђује слику о четницима и четништву (слику његовог "четника" с камом у зубима недавно су пренеле све телевизији и све новине света) коју је десетинама година комунистичка пропаганда о њима стварала. Његови "четници" као јаје јајету личе на оне карикатуре толико нам познате из читанке за основну школу, из бројних часописа и новина и из, исто тако бројних, филмова у којима је Бата Живојиновић тако супериорно и успешно убијао војнике мрског окупатора, а још жешће и успешније њихове бедне слуге, међу њима посебно четнике. Дакле преко ЈЂЧ званична пропаганда врло речито каже: Ето, то су вам четници... Кама у зубима, зарђала кашика од ципела, под грлом непријатеља... Одувек смо то говорили, сада пред собом имате живи пример таквих креатура.

ЈЂЧ маше револвером на екранима вице-визије, прети свима и свакоме, сви су издајници и непријатељи народа - од Вука Драшковића, преко Драго-

љуба Мићуновића, па до Анте Марковића... Овог последњег би, изгледа, са задовољством клао... оном зарђалом кашиком.

Хтео је да буде пре свега мушкарчина и истовремено витез и борац против репресије, а постао је женурача, примитиван насилник и послушно оруђе партије која је изванредно овладала вештином манипулација људима и читавим народом, постао је кољач, једном речју опасност не само за цео српски народ већ и за партију којој тренутно, на своју велику несрећу, слепо служи. Али та партија ће га се, она то уме, ефикасно отарасити кад оцени да је своју тужну улогу одиграо. А дотле?... Нега Бог помогне овом народу у коме су могуће овако паклене игре...

Да додам још само одговор на питање: Откуд код ЈЂЧ таква бесомучна ирационална мржња према сопственом куму? Она је проистекла из неодољиве зависти што овај има тако лепо кројену браду и бркове (као да је скинут с неке фреске), док би наш трагични јунак "дао краљевство" за једну обичну четничку браду (макар и ретку и неугледну, али браду која би била видљив доказ његове мржње). Пошто му је суђено да до краја живота остане носав, пошто је пренео своје снаге кад је кренуо путем отпора и бунтовништва, он се, у свом незадрживом ходу по благу издаје и мржње, неће моћи зауставити... Зауставиће га неко други, вероватно они који му сад плескају... Кад им више не буде потребан, послаће га у... пензију (као што су њихови претходници и учитељи послали Калабића).

Молим "Српску реч" да испод чланка стави само моје иницијале (с познатом напоменом: име и адреса позната

Никола са татом

редакцији) јер, признајем, не бих желео да ми се под грлом нађе зарђала кашика за ципеле... Осим тога волео бих да још мало поживим како би ми се пружила прилика да од нашег највећег нутриционисте, славног члана још славнијег Председништва СФРЈ (друге, не мање уважене чланове истог тела, поменућу у неком другом контексту) да од њега, дакле, чујем која нам је то национална јела од корења припремио. Прошли пут, у јутарњој емисији, Бане Вукашиновић, још један међу славнима, сервирао нам је јело за које је, између осталог, потреб-

но пола килограма телетине. Као и у свему другом, наша вицезивија никако да се опебели и схвати у каквом тренутку живимо и да је непримерно, чак непристојно, нудити народу нека за њега апстрактна јела. Окретао сам узалуд телефон да популарном (он мисли да је популаран; да ли се и ви слажете с тим) Бану кажем да нам доведе поменутог нутриционисту да нам саопшти неколико јела са корењем као основним састојком. Сећамо се, пред свој онако драматичан завшетак, и Чаушеску је преко својих нутрициониста објашњавао штетност консумирања вишка калорија. Додуше, они нису били тако генијални да пронађу и препоруче корење као једину здраву храну, али су и они у својим настојањима да служе народу били поприлично инвентивни. Код нас се на време јавио братски припадник још братскијег народа (оба су огромном већином гласала за социјализам) из једине еколошке републике у свету да реши овај важан егзистенцијални проблем како би се, по сваку цену, одупрли империјалистичким и поробљивачким намерама Американаца а онда и целог света бестијално србомрзачег и урођеног против нашег несрећног и патничког народа.

Ето додатног разлога да замолим Уредништво да не открију мој идентитет, јер бих иначе лако могао постаати жртва не само зарђале кашике за ципеле већ и генијалних нутриционистичких идеја братског нам доктора (никад ми код ових комуниста није јасно какви су доктори – знам да су најчешће доктори политичких наука или одбране, а шта је овај докторирао не знам; само чујем да му је нутрицизам омиљени хоби).

Д.Д.

Три генерације

RB

20 динара

ИЗЛАЗИ
СРЕДОМБеоград, 21. августа - 4. септембра 1991.
Број 34-35 година II

први лист за политичке скандале

БОГАВЦА

EXPRESS

ВОЈА – ВУКОВ СЕКСУАЛНИ КОМПЛЕКС

Кад се одбаце сви хоштаплери, уличари и ситни лопови који су нажалост обележили ово време српске антикомунистичке револуције, па се затим изузму и интелектуалци, а нарочито писци из Француске 7, две најпопуларније личности српске популистичке опозиције су, несумњиво, Вук Драшковић и Војислав Шешељ. Оба интелектуалци, а у исто време толико блиски и најнеписменијем слоју људи, да се слободно могу уврстити међу народне лидере Срба.

Међутим, један од ових јунака неће остати у српској историји. Објективни гледано, један ће искључити другог. Који ће остати, то још увек зависи од њиховог понашања, а и сплета будућих политичких околности. Психолошки гледано, ова два српска народна јунака нису морали доћи у фронтални сукоб, јер су личности које једна другу допуњују и могу опстати заједно. Била би срећа да се точак догађаја може вратити само неколико година уназад. Али, можда би се догодило поново исто, јер разлог за растањаки и сукоб два пријатеља и кума била је једна жена и то она које се Вук Драшковић не би могао тако лако одрећи – његова супруга заштитница, мајка, прва и последња љубав – Дана Драшковић.

Долазак младог витеза

У првој половини осамдесетих година, опозиција у Србији била је тиха и сведена искључиво на затворене кругове интелектуалаца. Људи су

уклањани са посла за тек скромно исказана мишљења. Читаоци новина нису се много узбуђивали несретном судбином Косте Чавошког и његових истомишљеника на Правном факултету, који су средином осамдесетих већ били заборављене жртве комунизма. Нису се узбуђивали ни повременим привођењима на информативне разговоре београдских писаца, студената и правника, јер о њима нису знали. Први новински чланци који су узнемирили јавност били су они о хапшењима, процесима и робијама Гојка Ђога, Ранке Чичак, Војислава Шешеља, Владе Мијановића, односно "шесторице Троцкиста". Биле су то године када је Есад Ђимић објавио књигу "Политика као судбина", а Вук Драшковић своју прву књигу "Судија".

Све су ове жртве система биле пијантна прича за новине, али нико од њих није искакао из уобичајених начина демонстрације отпора. Морам ту да поменем и покојног Душана Богавца, једног од првих покретача и аниматора београдских дисидената, у чијој су се кући, осим на трибинама у Француској 7, окупљали дисиденти. Душан Богавца је на неки начин испровоцирао и појаву Војислава Шешеља у југословенској политици. Он је био сведок на његовом суђењу,

јер је Шешељ ухапшен у тренутку када је Богавцу послао свој рад за пројекат "Шта да се ради".

Новине нису хтеле, или нису смеле да улазе у детаље, а још мање да помогну покрет отпора комунистичкој догми. У малој сали Француске 7 догађало се више него што се могло и замислити. Изговарале су се прве јеретичке мисли против комунизма на трибинама којима је присуствовао и велики број полицајаца и полицијских доушника. А зарим се 1986. године, неколико дана пошто је изашао из затвора, на једној оваквој трибини посвећеној малтретирању новосадског професора Драгољуба Петровића, појавио Војислав Шешељ. То је био почетак друкчијег понашања опозиције у Београду. Долазак младог витеза из Зеничког затвора била је нека врста прекретнице у начину понашања. Сасвим необичан, врло образван а у исто време врло груб, директан, неоколишан, на граници простоте и вулгарности јасан, Војислав Шешељ је у први мах збунио Љубу Тадића, Добришу Ђосића, Матију Бехковића, Косту Чавошког, па и самог за оно време "неваспитаног дечка", Вука Драшковића. Воја је стигао у Београд и пред свим овим дотадашњим звездама интелектуалног отпора комунизму рекао: "За све је крив Броз, њега треба ископати и коске му поделити републичким полтронима..."

Млади витез је затим из дана у дан шокирао не само Београђане, него и целу Југославију све вулгарнијим до-

сетљама. Издржавао се штампањем књига у властитој режији. Било је то мукотрпно, јер је свака књига завршавала на суду, забраном и прогонима. Гледане из данашње дистанце, те књиге нису биле никаква опасност, али су у оно време биле права бомба, баш због трасирања новог пута у начину понашања. Свако суђење Шешелу било је препуно публике, јер су се ту могле чути најбезобразније, најјасније и најдиректније критике постојеће власти.

У рукама Дане Драшковић

Тај и такав Војислав Шешел није имао много интимних пријатеља. Сваке вечери могао се видети у друштву врло ограниченог броја људи, међу којима је и породица Драшковић. Тек данас, када сам сложила многе кошке из живота Војислава Шешела, дознала сам оно што нико у Србији никада није ни посумњао – агресивна и посесивна супруга Вука Драшковића заљубила се у необичног, неконвенцијалног, Војислава и била је убеђена да ће га држати не само у загрљају него и у рукама. То, међутим, није ишло. Јер овај грубијан простог понашања имао је веома истанчан осећај породичног морала.

Породица Драшковић за Шешела је била важно место интимних договарања о свему што треба даље урадити. Вук је о скоро свим стварима мислио као Воја, али су му методе биле углађеније, мање радикалне и мање упадне. Даница је била сличнија Воји не само у радикализму, већ и у вулгарним манифестацијама. Управо је она подржавала све Шешелове безобразлуке на јавним местима, док их је Вук покушавао каналисати у оквиру пристојног интелектуалца. Зато је Шешел радо прихватао њену подршку. Све је ишло добро до тренутка када се њене руке нису прво случајно, а затим све намерније почеле задржавати на његовим коленима. Он се правно да не види, да не разуме, а вероватно и није хтео да одговори. Време је пролазило, а Дана је према Воји била све агресивнија. У тренуцима када су били потпуно сами у њеном ауту или у стану, Војислав Шешел, човек који је само неколико месеци раније имао тајну везу са Кларом Мандић, петнаестак година старијом од себе, за ким су буквално трчале најлепше девојке Београда и који се није либио да угледне београдске даме одводи у кревет исте ноћи када их сретне, остао је потпуно збуњен. За њега је Дана Драшковић била само жена његовог пријатеља. Прва, а вероватно и последња жена пријатеља.

Дана се све више петљала у његов живот. У предузећу "Ветпром", где је радила као правник, запослила је Шешелову супругу Весну. Весна је стигла из Сарајева чим је Воја њихов сарајевски стан заменио за стан у Земун Пољу и одмах постала жртва много старије и много лукавије Дане

Драшковић. То је био и почетак распада брака Војислава и Весне Шешел. Весна је напустила Воју и прешла да живи с родитељима, који су се такође из Сарајева преселили у Београд.

На Данину велику жалост, Војислав је врло брзо у свој стан у Земун Пољу довео нову, младу лепотицу, економисту из "Металсервиса" Данку П. Те су се године окумили Воја и Вук. Вук је крстио војиног сина Николу, који је остао да живи са оцем.

Вероватно је судбина хтела да све вољене жене Вука Драшковића постану љубавнице Војислава Шешела. За њих Шешел није имао скрупула као за Вукову супругу. Често сам грдила Воју због овакве врсте неморала. Била сам сведок када је на најгрубљи начин водио љубав са пријатељицама својих других пријатеља, као што је Др Жарко Гавриловић, на пример. Ни Жарко због тога данас не воли Воју, а ја мислим да је Воја за то сам крив.

Шешел нови тип мушкарца

Првих дана када је право из зеничког затвора стигао у Београд, Војислав Шешел се почео дружити с Вуком. Тих се дана почео мењати и прототип идеалног мушкарца.

Биле су то године када су жене већ ранији прототип углађеног интелектуалца замениле ратоборнијим мушкарцем, полудивљим одметником. Вук Драшковић је од 1981. до 1986. био инспирација за такав лик мушкарца одметника. Вук је до 1981. године (када је дошао у сукоб са тадашњим председником Савеза синдиката Југославије, Радетом Галебом, својим новим шефом после одласка Мике Шпиљка, и пао у немилост), био сасвим другачија личност: задовољан, углађен, леп, умиљат мушкарац. Ни једна му млада новинарка која је пратила ССЈ није могла измаћи. Сећам се мог првог сусрета с њим, када сам и сама први пут добила сектор синдиката. Већ при првом уласку у Дом синдиката, на степеницама ме пресре високи, леп црнооки младић:

– Мала, ти си нова. Из које си редакције? Како си слатка. Хоћеш ли ти да нас двоје вечерас изађемо, па да ти ја средим већ сутра интервју са Шпиљком?

Био је то Вук, постали смо пријатељи, иако нисам прихватила везу с њим, јер сам одмах чула да је ожењен, а и он се није трудио, јер је "слатких новинарки" било на претек...

Само неколико година касније, после мојих а и његових политичких прогона, срели смо се на улици. Ја више нисам била ни млада ни слатка, нити политички погодна да пишем о синдикату, а њега су такође избацили прво из ССЈ, а затим и из синдикалног листа Рад. Док ми је причао како би о

мојим прогонима хтео да пише, скривала сам сузе, не због самосажалења, већ због њега:

Како су те уништили, Вуче. Проклети били – грцала сам у себи.

Ипак осећала сам извесну магичну струју која је зрачила из њега. Добио је оштре црте лица, а неуредна брада допуњавала је изглед снажног човека. Вук је постао прави мушкарац.

Такав црн, висок, већ мало погрљен брадати мушкарац с мешавином туге и огорчења у очима, без посла, с надом у неку неизвесну литературу коју већ пише, постао је прототип мушкарца деценије.

Може се замислити какав је удар на таквог идеалног мушкарца направила појава сасвим другачијег Војислава Шешела. Утолико горе, што су стари и нови тип идеалног мушкарца били често заједно. За само годину дана променио се укус. У моду су дошли мушкарци слични Шешелу. Признали то или не, многи су младићи (и они који воле Воју и они који га не воле) почели имитирати младог војводу. У понашању, облачењу, фризури. Кад сам једну младу колегиницу, која ових дана упорно уздише за Шешелем, упитала – па шта ти се на њему допада, одговорила ми је: "Ох, обожавам такве беле медведе. Он је тако висок, хода незграпно, не зна шта ће с оним дугачким рукама, а и ноге су му дуже од целокупне висине просечних људи. А највише ме узбуђује што је прост, вулгаран, безобразан, као последњи улични бараба, а тако паметан и образован у исто време.

На штету мушког имица Вука Драшковића, суровог изглед и песничке душе, иде још већи контраст питомог духа и безобразног понашања Војислава Шешела. Чини се ипак, да је то било оно пресудно код жена. Тога је свестан и Вук, па је Воја постао његов тежак сексуални комплекс.

Вукове жене у наручју Шешела

Од почетка дружења са Вуком, Воја је без икаквог труда одвео у кревет сваку жену свога друга, осим оне законите, Данице Драшковић. То му Дана никада није могла да опрости.

Поменућу само две, из серије жена, које је Воја отео Вуку. Две најважније, због којих је Драшковић највише патео.

Прва Снежана, дактилографкиња Савеза синдиката Југославије, лепотица рођена 1957. године. Њој је Вук обећао брак. Био је добро заљубљен, када је после неколико година забављања са Снежаном био спреман на развод са Даном. Тада је 1986. у њихов живот ушао Војислав Шешел. Снежана је од првог тренутка када јој је Вук представио Воју, остала ошамућена. Два месеца трајала је њихова врела сексуална љубав, тајни састанци у стану Олега Голубовића у улици Милутина Бојића. То је био почетак Снежанине несреће. Вука је

одбацила, а када је њу оставио Шешел, кренула је у несрећну везу с покојним Душаном Богавцем, па даље, да би се на крају удала и одмах развела.

Године 1988. Вук је већ био нашао другу љубавницу свог живота, лепушасту зубарку Олгу. Како је она имала приватну ординацију, а Шешел није имао социјално осигурање, добро му је дошло што га је Вук одвео да поправља зубе код Олге. Али, то је Вука коштало новог разочарења, а Олгу такође. Из целе је те љубавне заврзламе неопштећен изашао само Воја, после неколико љубавних поподнева са Олгом и кише њених и Вукових суза.

Било је то време када је Воја већ живео са другом супругом, Данком. Веза са Олгом, иако краткотрајна, донела је и Воји непријатности, јер је то био разлог што се није венчао са Данком, а ускоро су се и растали.

Воја је већ био заборавио на Вукову Олгу, када су се, после неколико месеци, сасвим случајно поново срели. Једне вечери, после промоције књиге

свештеника др Жарка Гавриловића, Жарко је позвао кући Мирослава Шолевића, Љубину Марковић, Олгу и мене. Седели смо тако и причали, кад око пола ноћи ето ти Воје.

На троседу је Шолевић ватрено пишао Олгу. Олга, међутим, бацала је још ватреније погледе на Шешела, који је седео до мене. То је једино приметила Војина Данка, па је тужно ћутала и гледала у под. Већ сутрадан ја сам постала поверљив возач Олге на тајне састанке са Војом.

Сећам се тих дана, када сам Олгу довозила на састанке у празан стан његове тетке у Земуну. Чекала сам и по неколико сати пред зградом у мом фолксвагену, а затим су излазили њих двоје, она је улазила у моја кола, а он журио пешке својој кући, у Земун Поље. Била је оличење задовољне и пресрећне жене. Опустена, зајанурена. Једном ми је рекла: "Милена, он је једини човек због којег вреди да постоји цео женски род. Поред њега сваки мушкарац постаје безвредан". Вука више није помоњала.

Али, Воја се већ, изгледа, био задовољио Олгом. Почео да је избегава.

Она је очајавала и врло дуго ме молила да га само види. Мислим да се више нису сретали. Онда је отпутовала негде у иностранство и изашла и из Вуковог живота.

Воја је наставио своје политичке активности, а неизбежна Дана му је непрекидно нудила љубав и мешала се у његов интимни живот. Пошто га је већ била раставила од прве жене Весне, искористила је Војин растанак са Данком, да му на силу поново у кућу доведе Весну. Стално је смишљала нове сплетке и увек све режирала тако, да Воја мора доћи њој по савет. А он је долазио, све док једног дана није рекао – не. Доста ми је било Дана и Вука. И остао је доследан. Тако је почела политичка подела српске опозиције на вуковце и шешелевце. Тако су почела ситна подметања и политичке интриге. Српски народ није знао да иза свега стоји једна жена, која још и данас окреће број Војиног телефона и поручује: "Хоћеш да се видимо, али да Вук не зна".

А Војвода упорно одговара: "не".

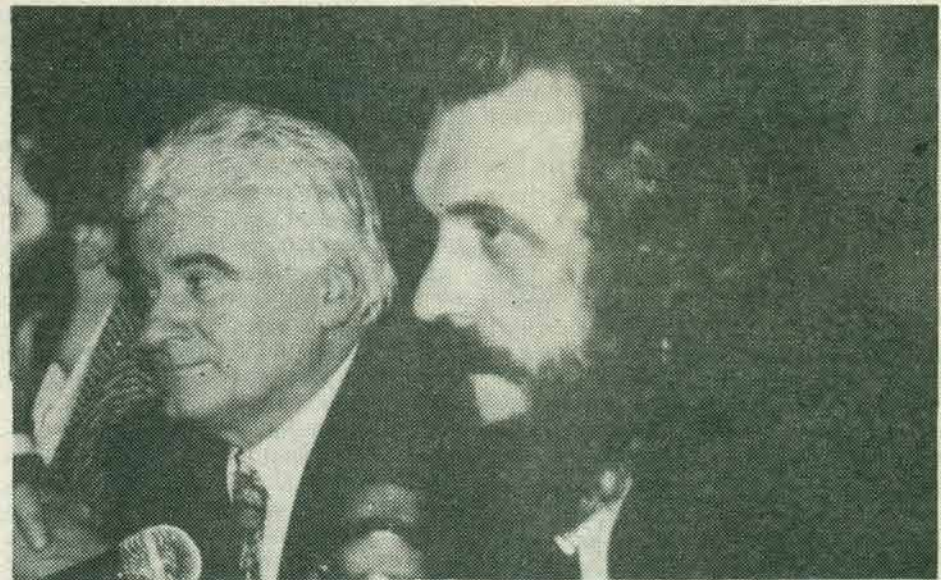
КОМЕ СМЕТА ДР ШЕШЕЉ?

Председник Српске радикалне странке Др Војислав Шешел, чија популарност из дана у дан расте, све чешће је човек посебне пажње али и човек који многим смета.

Не бих желео да пишем о добронамерним људима, бројним новинарима, радио репортерима и телевизијским сниматељима. Не зато што они то не заслужују, већ напросто што се ради о људима чији професионални смисао за тражење и изналагање тема нема граница и што је врло незахваљно у тој сфери правити нека поређења. А данас, нарочито после уласка Др Шешела у Скупштину Србије, нема тренутка који би био без новинара и за њега тренутак када би се могао опустити и одморити.

Међутим, желео бих да пишем о онима који су Др Шешелом незадовољни, о онима који га и у штампи и на улици, и у Скупштини и кафани, а неки чак и на гробљима нападају. О оним људима којима успеси и знања других сметају, па изражавајући патолошку злобу и мржњу, у недостатку аргумената не презају ни од употребе најдрљих и најсрамнијих средстава ради остварења својих циљева. На њихову жалост, а искуство нам је то увек показивало, такви поступци били су и остали бумеранг за оне који су их користили.

Више је догађаја у последње време било који говоре о постојању посебне групе људи или група људи чији је

Њима!

задачак да атакују на Др Шешела. Сваки од тих догађаја био би тема за себе и сваки од њих заслуживао би посебну студију. То нарочито важи за актере тих група и актере догађаја.

Набрајајући догађаје који су имали за циљ атаковање на личност и поступке Др Шешела, али и Српске радикалне странке, не треба пренебрећи најзначајније од њих и то:

1. Изборе за посланика Скупштине Србије у Раковици
2. Понашање посланика СПО-а и Демократске странке око верификације мандата
3. Покушаји обезвређивања говора Др Шешела у Скупштини Србије
4. "Српска реч" и њено писање
5. Покушај СПО-а да мафијашки сукоб у Београду припише питању Др Шешела у Скупштини Србије о такозваној Српској гарди.

Анализирајући све ове догађаје, све оно шта о њима знамо и шта је о њима написано, с поносом можемо конста-

Војвода са Кипњанима

товати да је Српска радикална странка остала доследна својој опозиционој оријентацији а њен председник Др Шешелъ прави опозиционар и све ближи народном трибуњу.

Сви они који су нас нападали, будући да су у тим нападима користили лажи и подвале, губили су од своје популарности бар онолико колико су очекивали да ће мо ми изгубити.

Непосредно пред изборе у Раковини, чак и у "револуцарској" штампи појавио се лажно конструисан записник наводно сачињен од Главног одбора СПС да се помогне избор Др Шешелъа. Овај крајње непоштен и криминални чин приписује се Демократској странци а на њеном челу зна се ко је данас. Псека се пита није ли и због тога Демократска странка тако прошла на изборима у Раковини.

Верификација мандата Др Шешелъа је прича за себе. Несхватљиво је да посланици опозитије (СПО и Демократска странка) који у својим редовима имају чак и докторе наука, гласају против предлога да се верификује мандат. Тиме су практично и јасно и гласно показали своју немоћ да прикрију расположење после пораза у Раковини, а једновремено и жељу да само они представљају опозитију у Србији. А каква је то опозитија, народ Србије на најбољи начин осењује.

Уласком Др Шешелъа у Скупштину Србије створена је посебна атмосфера. Она се огледа у жељи српског народа, скоро сваког грађанина Србије,

да буде уз телевизор оног тренутка када је за говорником Др Шешелъ. Коментари његових говора и уопште његових иступања изазивају опште задовољство. Људи су еретни што се тамо нашао човек који у правом тренутку, правим и разумљивим речима зна шта ће рећи и коме ће рећи.

Господи која га нападају то свакако не одговара. Њихови арлекински наступи изгубили су сваки смисао.

То свакако сујетнима смета. И онима који личе на келнере али и онима који сматрају да им докторске титуле обезбеђују и мудрост.

О "Српској речи" или треба посветити цели број "Велике Србије" или уопште не треба писати. Ако једна новина све своје страннице посвети нападу на једну личност, без обзира која је то личност, онда је очигледно да је власник тих новина немоћан. Он прибегава интелектуалној срамоти која се огледа у коришћењу својине над листом у обрачуна са другим, забрављајући да тиме атакује и на достојанство својих новинара – сарадника.

И најзад, бар за ову прилику, најбекрупулоснији напад на личност Др Шешелъа је везивање његових посланичких питања за смрт Бранислава Матића. Преко Ђорђа Ђожовића СПО је чак и директно оптужио Српске ра-

дикале и Др Шешелъа за Матићеву смрт.

Одговарајући на те неосноване оптужбе ми им морамо рећи да Српска радикална странка није странка криминалаца. Ми политику не водимо машинкама. Оружје користимо само као средство одбране Српског народа и преко својих добровољаца и њихових одреда.

"Српској гарди" се одлучно супротстављамо. Чинимо то јер смо против сваког страначког наоружавања. Искуство СС трупа као гарде националсоцијалиста у Немачкој, "Црних кошуља" у Мусолинијевој Италији, Фаланге у Шпанији и коначно ХДЗ гарде у Хрватској управо је довољно снажно да би се, попут СПО-а, требали одређивати за "националне" а у суштини страначке гарде.

Покушај СПО да "српску гарду" представи као народну – панстраначку је само неуспели покушај. Ако је СПО ту гарду основао, ако је униформисао и наоружао, ако је обучава и сл. онда то може, по природи ствари, бити само војска (паравојска) Српског покрета обнове.

Отуда и право Др Шешелъу да се у својству посланика пита и другима да поставља питања како је то на задњој седници учинио.

Страначке војске су посебна опасност за Србију јер је са њиховим постојањем избијање братоубилачког рата у самој Србији могуће.

У ЛАЖИ СУ КРАТКЕ НОГЕ

(Народна пословица)

Чланак који преносимо а који је објављен у "Вечерњим новостима" 6. јуна 1990. године, доказује да је на истину, кумство и етику ПРВИ насрнуо Вук Драшковић а не војвода Шешељ како је пропаганда Српског покрета обмане безочно, више од годину дана, тврдила.

Постављајући дијагнозу свом куму и лажући о његовим поступцима Вук је прекршио етички кодекс и својим макијавелистичким радњама подсетио на ранију припадност партији чијих се правила понашања никада није одрекао. Похлепан за влашћу и журећи да, нарочито после децембарског изборног краха, до ње странпутицом и пречицом дође, Вук је оскрнавио институт кумства који је дубоко усађен у свести српског народа.

Да би избегао осуду, казну и презир којима су у Србији подвргнуте повреде или одбацивања кумовске везе, по природи језуитски и каптолски перфидан а КаПеЈотски васпитан, Вук Драшковић је исконструисао безброј неистина и своје недело РАСКИД КУМСТВА приписао свом недужном куму.

Ту неистиниту тврдњу прихватиле су антисрпске снаге: реформисти, уједињени, "демократи" свих врста, хале-

зовски петоклоношаи и други и још више је потхрањивали и потенцирали

продубљујући раскол у српским националистичким странкама.

Да лаж није дугог века потсетићемо ражалованог писца господина Драшковића на причу коју је, забележио његов имењак Вук (Караџић) а коју је он, извесно је, одавно заборавио.

Момак који је бријао цара Тројана, видевши његов недостатак, козје уши а не желећи да се било коме повери, отишао је у поље изван града, ископао јаму и у њу три пута изрекао а потом затрпао своју тајну. После неког времена из те јаме је никла зова. Чобанчад су од ње начинила свиралу а када су засвирали излазио је глас да цар Тројан има козје уши.

То се прочуло и цар је, у гневу, хтео да посече свог бријача, мислећи да га је он одао. Када му је овај, у страху, све по реду испричао цар се уверио ДА СЕ НА ЗЕМЉИ НЕ МОЖЕ НИШТА САКРИТИ!

Истина се, Вуче Драшковићу, не може никада сакрити а истина је да си ти ПРВИ оскрнавио кумство.

Синиша Аксентијевић

НОВОСТИ БЕОГРАД СИНОЋ, НОЋАС, ЈУТРОС

НА СИНОЋНОЈ СЕДНИЦИ ЦЕНТРАЛНЕ УПРАВЕ СПО РАЗЛАЗ ДРАШКОВИЋА И ШЕШЕЉА

ШЕШЕЉА КОД ПСИХИЈАТРА!

- О насилном прекидању представе „Свети Сава“, у саопштењу СПО каже се да је Шешељ изјавио — „требало их је подржати и у случају да су све глумце побили“ ● Погрешно сам као писац — рекао је Драшковић — Не дао ми бог Србију у којој би тај човек био неко и нешто!

У ЦЕНТРАЛНОМ одбору Српског покрета обнове, по свему судећи, дошло је до раскола. На синоћној ванредној седници јавиле су се две струје: једна за Воислава Шешеља, а друга за Вука Драшковића. Након седнице Драшковић је дошао у нашу редакцију и дао нам саопштење странке, које преносимо у целини:

„На синоћној ванредној седници Централне управе странке Српски покрет обнове, Воислав Шешељ затражио је да председник странке, књижевник Вук Драшковић, буде смењен због тога што је на конференцији за штампу, одржаној првог јуна у Удружењу књижевника Србије, осудио насилно прекидање позоришне представе „Свети Сава“ у Југословенском драмском позоришту у Београду.

Шешељ је рекао да је странка Српски покрет обнове обавезна да „подржи и као националне јунаке похвали“ све оне који су учествовали у прекиду представе. По њему, требало их је подржати и у случају да су побили све глумце!“

Воислав Шешељ такође је за-

тражио да Српски покрет обнове откаже своје учешће на протестном митингу у Београду, заказаном за 13. јуни ради изнуђивања вишестраначких избора у Србији. При томе је оптужио Вука Драшковића да се „упустио у коалицију са Демократском и Радикалном странком“, које су, по њему, такве да сарадње са њима „не сме бити“. Само девет од 35 чланова Централне управе подржало је Воислава Шешеља.

— Што се нас деветорице тиче — изјавио је Шешељ после гласања — Вука Драшковића више не сматрамо председником СПО и тако саопштење, да је смењен, издаћемо и за јавност. Мене не занима што је већина стала уз Драшковића. За мене је већина оно што ја же-

ДЕФИНИТИВНИ РАЗЛАЗ: Вук Драшковић тврди да је његов дојучерашњи најближи сарадник Шешељ — погубан за Србију

лим да је већина. Ја сам робијао и ја хоћу власт. Сином или милом, правичним или најмангупскијим гласањем!

После свега овога, на предлог председника странке заказана је седница Централне управе, којој ће присуствовати и председници свих месних одбора странке у земљи. Седница ће се одржати у Београду осмог јуна.

Централна управа СПО

● Након овог извештаја СПО поставља се питање, зашто је Драшковић пожурио да га у касне сате достави новинарима „Новости“. Да ли се на седници десило нешто нама непознато, те је тиме желео да предузетри свог конкурента или је информација тачна, не знамо, јер нас Шешеља нисмо могли да нађемо, Драшковић је деловао врло убедљиво када нам је изјавио да му је највише жао чланства, јер је Шешељ очигледно психијатријски случај“.

— Део кривце је и на мени — каже Драшковић. — Добро сам познавао Воислава Шешеља и знао сам да у интелектуалном Београду нема човека ког на одређени начин он није олађавао. Али, сам рачунао да ће га страначки рад и одговорност смррити, опаметити, обожити.

Драшковић је, како каже, веровао да је и Београд на неки начин крив што је Шешељ по изласку из затвора постао такав каква је, јер „био је одбачен, без запослен“.

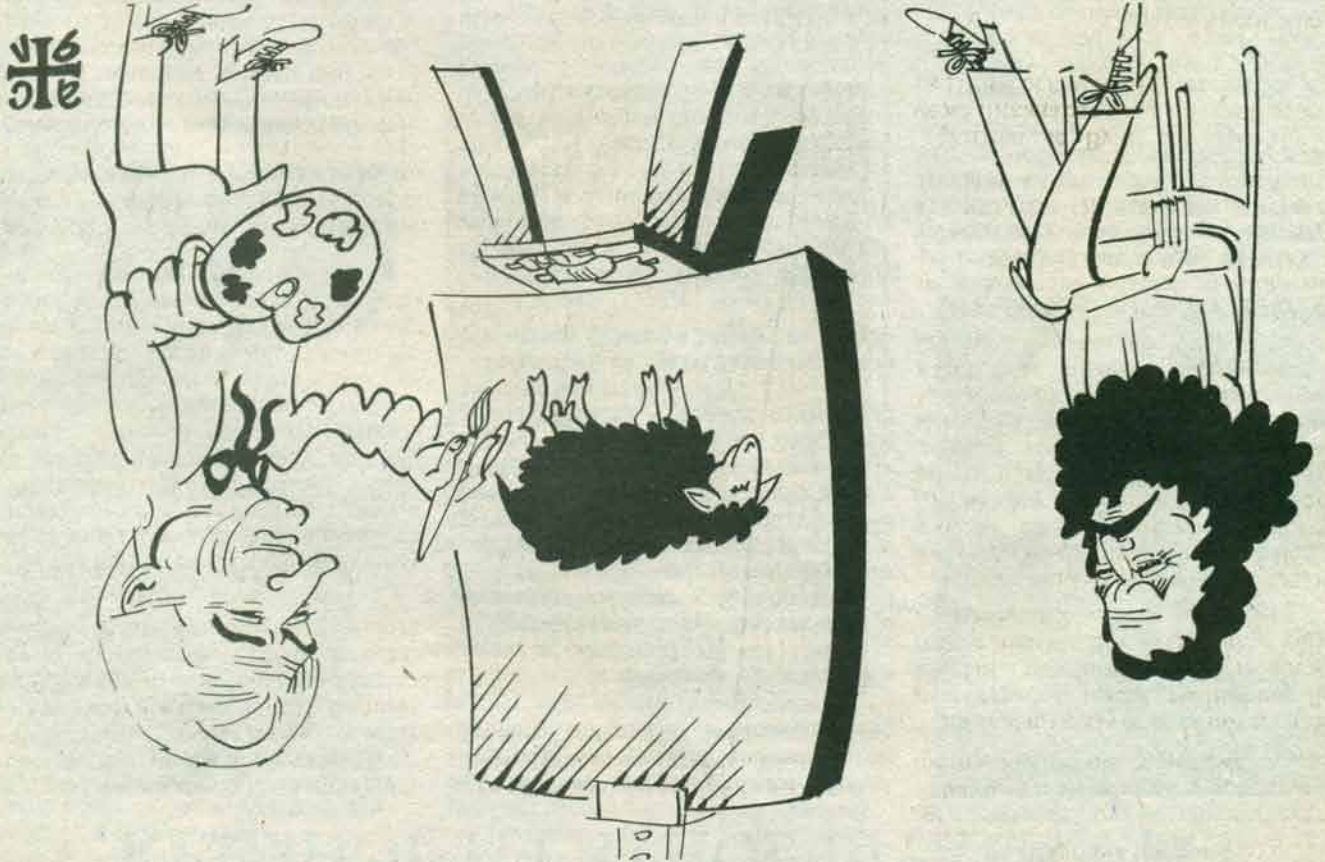
— Погрешно сам као писац — додао је Вук Драшковић — Не дао ми Бог Србију у којој би тај човек био неко и нешто!

● Од Српске народне обнове, настао је Српски покрет обнове, а да ли ово раздвајање значи и настанак још једне нове странке — остаје да се види.

С. ДУКИЋ

ТАНЕМ

ДЕМОКРАТИК ПЕЈИВАМ

ЉУБИША ПЕТКОВИЋ – ЧОВЕК НА ЧЕЛУ КРИЗНОГ И РАТНОГ ШТАБА СРС

Чланове Српске радикалне странке и Српског четничког покрета занима када је почео да делује кризни штаб?

Кризни штаб СРС формиран је 04. 1991. године, с циљем да помогне и заштити Српски народ где год је угрожен.

Где је Српски народ по вама најугроженији?

Српски народ је без сумње најугроженији у фашистичкој Хрватској, која је, иако поражена у II светском рату, добила на поклон српске земље које кроз историју није никада имала у својим границама. У оквиру те октроисане усташке државе Српски народ трпи невиђени терор.

Крволочни вирус звани "ГЕНОЦИД", који се у усташкој крви опет развио, прети српском народу новим масовним гробницама, јамама, кланицама, тамницама... Једноставно прети се новим истребљењем на томе би позавидео и сам доктор Менгеле.

У том истребљењу нису поштеђени стари, изнемогли, и жене и деца. Да ли је неки конкретан догађај био повод за покретање овако одговорне, једноставно речено војничке активности, или је то можда била логична одлука вођства после свега што се догађа?

На ово питање сам већ делимично дао одговор.

Оног момента када је изабран за председника Хрватске, усташки поглавник др Фрањо Туђман, било нам је јасно шта се српском народу спрема, јер Туђман је настављач политике НДХ и Анте Павелића. За време II светског рата какав је био њихов однос према Србима свима је познато и зато смо одлучили да формирамо кризни штаб. Наш првенствени циљ је да свакушемо и прихватимо жене и децу и на тај начин спречимо покољ над не-

дужним цивилним српским становништвом. Као што видите нисмо били затечени, добро смо се организовали, и увек смо у стању приправности.

Колико сте избеглица прихватили и где сте их сместили?

Први кризни штаб формирала је наша странка, и зато смо и претрпели највећи налет избеглица, Кризни штаб је у потпуности оправдао своје постојање јер смо за врло кратко време сместили у Београду 247 особа и 228 у унутрашњости. Још увек имамо места за смештај око 200 особа, а избеглице су прихватили у својим становима грађани Београда.

Да ли сте и на други начин помагали угроженом Српском народу из Хрватске?

Кризни штаб Српске радикалне странке одмах после зверског напада на Борово село, упутио је помоћ у лековима и санитарском материјалу у вредности од око 400.000 динара. Касније, исту врсту помоћи упутили смо и Трпињи и другим угроженим селима Славоније, Барање и западног Срема. Недавно смо Мирковцима обезбедили једно теренско возило и упутили га, а штаб је са тим возилом отворио полицијску станицу.

У више наврата упућивали смо и преко црвеног крста храну, а исту смо делили и избеглицама смештеним у Београду.

Да ли сте све то плаћали?

Не нисмо ништа плаћали. Све смо добијали на поклон у те сврхе и то од Београдских предузећа. Од којих? То сада није важно. Објавићемо када за то дође време.

Ко је све учествовао у набавци хране, лекова и санитарског материјала?

Већина наших месних одбора у унутрашњости формирали су кризни штаб у исте сврхе. Сарадња са месним одборима је беспрекорна, тако да је обезбеђена роба увек упућивана на најугроженија места. Месни одбори су вршили и упис добровољаца.

Кад сте већ поменули добровољце, ко су људи који су се први одазвали позиву да наставе свету дужност, и с пушком у руци бране Србију и српски народ?

То су млади, одважни и храбри Срби. Већина њих живе породичним животом. Остављали су жене и децу, своја радна места и с оружјем у руци били, а и сада се налазе у првим редовима. То су Срби од 25 до 45 година, разних структура и занимања, почев од занатлије до доктора медицинских наука. Највише их је из четничких породица, које нису имале времена у

"Титовој Југославији" за неку нову политику и идеолошку индоктринацију. Једноставно, међу првима су се одазвали они који нису веровали да ће "Америка и Енглеска бити земља пролетерска".

Ваше мишљење о злонамерним тврдњама да се одазивају људи који заправо и не знају шта их тамо чека?

У рату се никад не зна шта те и где чека. Одлазак на непознат терен увек је пун неизвесности и на сваком кораку прети опасност. У то сам се и сам лично уверио, јер сам стално на терену. И поред низа отежавајућих околности уверен сам да добро радимо, а као доказ износим податак да досад ниједна наша група није пала у заседу, односно сви су стигли на своја одредишта и свуда лепо примљени. Ко тврди супротно – лаже!

Можете ли нам рећи број српских четника који се тренутно налазе на терену?

Веома је мали број села у којима нема наших добровољаца, а тамо где их има, довољно их је да у садејству са мештанима одбране село. Њихов број варира од села до села све у зависности од каквог је стратешког значаја одбрана појединих простора.

Бар нам реците број који је тамо био присутан?

На то питање добићете конкретан одговор. Било је добровољаца који због природе посла или породичних обавеза нису могли остати дуже од 15 дана, али зато има оних који су у рововима још од маја месеца. Баш из тих разлога не бих говорио о броју, већ о томе да су српски добровољци од маја ове године до 31. августа на простору Славоније, Барање, западног Срема и САО Крајина провели више од 50.000 дана.

На какве сте тешкоће наишли у раду?

Ми смо сви аматери у овом послу. Тек се учимо, па ако смо негде и по-

грешили није нам ни замерити. Убеђен сам да када би смо имали сагласност и помоћ виших институција и неког професионалца све би ишло брже, боље и ефикасније.

Одакле вам оружје за обрачуи са многобројним усташким формацијама?

Сналазимо се како знамо и унемо. Нешто имају и сами четници као лично наоружање, нешто је опет заостало од рата, а највећу количину оружја са којом ратујемо запленили смо од усташа.

Каква је сарадња са локалним штабовима и територијалном одбраном?

Сарадња је одлична, а разлог томе је што се ми никоме на намећемо и неидемо незвани. Наше присуство на одређеном простору је резултат потребе и договора.

Однос између четника (следбеника Драгише Васића, Илије Гарашанина, Стевана Мољевића и Драже Михаиловића) и припадника ЈНА, на свим угроженим и кризним подручјима?

Не координирамо, не сарађујемо, али се и не нападамо. Једоставно, ретак где се и сусрећемо. Тамо где су наши нема припадника ЈНА. Ако се негде и ангажује армија, као појачање у циљу заштите цивилног становништва, тада се наши четници пребацију на терен, где армија нема свог приступа. На том терену, уз мештане, наши четници су једини и прави браниоци.

Ако рат потраје дуже дали ћете имати довољно четника?

Мислим да је питање мало неукусно. Ми смо у досадашњим биткама изгубили само два војника, имамо једног теже и 4 лакша рањеника. Осим тога, главнина наших снага још није активирана. Од укупног броја, до сада смо активирали једва 20% наших снага, а пријављивање у добровољачке одреде превазилази сва наша очекивања.

Чија је то војска?

Српска. И само као таква призната је на свим просторима у Бившој "АВНОЈ-ској Хрватској" међу српским народом. Тамо странке не важе, ако си Србин нико те не пита којој странци припадаш. Ако неко почне да странчари, онда га људи брзо испрате и откажу гостопримство.

Ваше мишљење о Српској гарди?

На нашим просторима постојале су само две гарде. Једна је и била Краљева до почетка и за време II светског рата, а после слома краљеве и издаје савезника "наследила" је Титова гарда. По мени гарда је парадна, лична и приватна војска, а не народна. Гарде су сада у моги. Има је Туђман, има је и Драшковић, а ко ће је све имати нико то не зна.

Шта можете рећи о оптужбама неких лидера (Вука Драшковића) како четници, наводно, харају по српским селима и силују жене.

Одлучно тврдим да такве оптужбе немају никаквог основа. Наши четници су дисциплиновани, а ако неко доз-

воли себи луксуз да се опусти и мало попије, одмах га враћамо са терена. Они који желе да укаљају име српске четнике, верујте ми, не само, да нису ни загазили на кризна подручја, него не смеју да се приближе ни граници.

До када ће постојати Кризни штаб?

До коначне победе.

А шта после?

Вратићу се породици, пријатељима и свом послу мирне савести да сам учинио све што је у мојој моћи да помогнем свом српском народу. То је уствари моја партиотска дужност и обавеза.

Реците нам бар ваше основне податке?

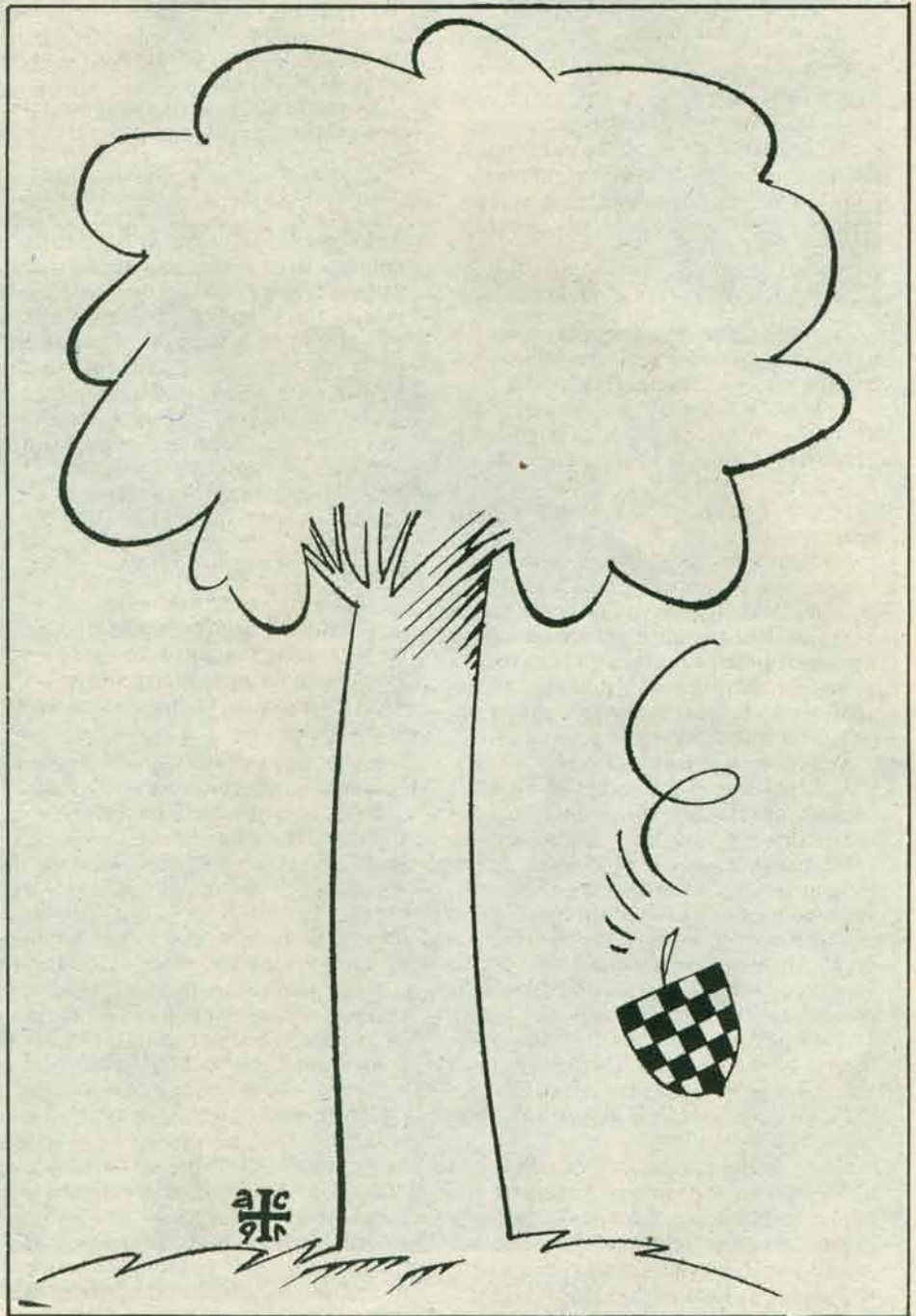
Рођен сам у селу Дероње општина Опаца, 29. 11. 1952. године, у ужој Србији. У Београду жевим од 1959. године, ожењен сам и имам троје деце.

Желите ли можда нешто да кажете или поручите, а да вас нисам питао?

Желим да кажем! Дај "БОЖЕ ПРАВДЕ" српском народу.

Разговор са Љубишом Петковићем, шефом кризног и ратног штаба, водио

Дејан Анђус
у БЕОГРАДУ
04. 09. 1991. године

ОДБРАНА СРБИЈЕ

КРОЗ СЛАВОНИЈУ, БАРАЊУ И ЗАПАДНИ СРЕМ

– Четници први на барикадама
– Драгана Бекић – жена четник
– Пали јунаци: Иван Поповић
и Градимир Пешић

Крајем августа, подстакнути жељом да о четницима, српским добровољцима у рату против усташоидне Хрватске, чији допринос прећуткују средства информисања, напишемо и свету саопштимо истину, пошли

опалог Дунава, прешли "авнојевску" границу и искрцали се четничкој "престоници", Борову Селу. Борово Село, које је ушло у историју 2. маја 1991. није било циљ нашег пута. Упутили смо се у Трпињу у штаб Српског четничког покрета где смо затекли команданта четничког добровољачког одреда г. Бранислава Гавриловића, србина из Сарајева.

Својом физичком појавом (висок 2 метра а отприлике толико и широк) и наоружан томпсоном, уливао је апсо-

лутну сигурност па смо опуштени започели разговор.

– Команданте Гавриловићу, у овом рату, четници су показали изванредну организованост и храброст. Каква је у томе улога командног кадра?

– О четницима се све зна. Од Старице Новака до војводе Ђујића прошли су векови, векови непрестане борбе за ослобођење. И ми настављамо ту традицију. Наш командни кадар се школује кроз борбу и то врло успешно јер је исход борби, углавном, повољан по

Група добровољаца – командант Бранислав Гавриловић (са беретом)

смо у ратно подручје Западног Срема. Из Вајске, где је смештен штаб за прихватање нејачи избегле испред усташких крволока, скелом смо, преко

нас. Указом војводе Шешеља постављен сам за команданта четничких добровољаца. Моји сарадници су: Мирослав Буковић, заменик команданта,

Провера оружја – Бора Пајковић и митраљезац Давор

Ненад Бранков, секретар и Војислав Живковић, човек за полицијска питања. То су моји најближи сарадници. Заједно смо задужени за планирање и вођење акција у свим местима овог ратног подручја.

– Где се налазе ваше снаге?

– Наши добровољци се налазе свуда где је српство угрожено, ипак највећа концентрација наших војника је у Тењи. Одабрали смо је јер је у непосредној близини усташког оснијака Осијека. Ту имамо... (командант је за тренутак застао не желећи да изнесе неке податке које би непријатељ могао да искористи)... ту у Тењи имамо 12 чета а колико свака чета има војника не могу да вам кажем. Њихов непосредни командант је Драгољуб Ускоковић Дража.

– Да ли сарађујете са ЈНА?

– Не, али смо интересантни за припаднике ЈНА, углавном младе људе. Траже да им дамо кокарде. Интересује их све што је у вези са четницима. Синхронизованих акција са ЈНА нисмо имали.

– Какав је ваш однос са мештанима?

– Са мештанима су односи изванредни. Отимају се у чијој кући ћемо бити смештени. Свакодневно се мењају у припремању хране. Жене нам перу униформе.

– Да ли се овде, у ратном вртлогу, дешавају обичне ствари: свадбе, крштења, прославе рођендани...?

– За свадбе и славља није време, ипак скоро је обављено једно крштење. Кршен је младић из Београда, помоћник митраљезца. У ратном метежу и неизвесности људи се враћају православним обичајима.

– СПО преноси гласине о недолжном понашању ваших четника; о сукобима са мештанима, силовањима, крађама.

– Странка која је скоро сасвим ишчезла са политичке сцене настоји да се лажним и подлим инсинуацијама одржи. Како они то знају када их овде, где се пуца и гине, нема. Питајте Луку Гајина и његову мајку у чијој кући је смештен наш штаб. Српски покрет обмане шири лажи за које је плаћен.

– Реците нам нешто о хрватским рударственицима и "зенгама".

– Хрвати нису никакви војници. Боље су наоружани од нас али су лоши борци па ми лако надокнађујемо ту њихову предност. Иначе, то су без-

душни и подли људи. Васпитани су да нас мрзе. Иживљавају се над заробљеницима и ненаоружаним цивилима. Сада је у њиховим редовима расуло.

– Шта је у овом рату за вас опасније: страх или непријатељски метак?

– Страх не ма. Да се плашимо не би били овде. Ми смо добровољци, овде смо дошли добровољно а о метку не размишљамо.

– Шта вам на терену недостаје?

– Пре свега нам недостају лекови а затим сува храна. Имамо проблема са недостатком суве хране када у некој акцији останемо више дана. Што се тиче оружја имамо га довољно, поготово за овакве противнике.

– Да ли су ваши четници дисциплинована војска?

– Потпуно. Завели смо стару четничку дисциплину. Ситни прекршај (четнички суд процењује тежину прекршаја) се кажњава опоменом. Теже прекршиоце хапсимо, враћамо преко Дунава и предајемо властима, МУП-у Србије. Али тежих прекршаја нема и надамо се да их неће ни бити.

– Српски покрет обнове проноси гласове да су неки четници повучени из Славоније и да су учествовали у убиству Бранислава Матића Белог.

– То је бесмислена лаж! Не желим да разговарам о таквим глупостима. Ја у

свако доба знам где ми се који војник налази. Српски покрет обмане (како каже наш војвода) користи сваку прилику за своју деструктивну и анти-српску делатност.

У просторију где смо водили разговор ушао је униформисани младић. Прописно поздрављајући обратио се команданту Гавриловићу. Предао му је неко писмо што је значило да је наш разговор завршен. Полазећи на терен командант Гавриловић нас је упутио на свог заменика Мирослава Вуковића.

У Трпињи смо провели ноћ. Мештани су приметили да је била мирна. Уместо лавеза паса и јутарњих петлова чули су се спорадични рафали из аутоматског оружја. Дан није донео ништа ново. Негде у даљини пуцало се и даље али на то нико није обраћао пажњу.

— Са Мирославом Вуковићем, који је у заказано време дошао са терена срели смо се у штабским просторијама.

— Ви сте међу првима дошли у Славонију?

Да, ја сам Чачанин, и дошао сам међу првима да обавимо све неопходне припреме за прихватање осталих

знао ни имена ни презимена а сада нас мештани цене и поштују. Прве контакте са Трпињом успоставили смо још прошле године када је 200 деце свакуисано у Чачак.

— Значи ви сте овде "староседелац".

Толико сам упознао терен да ми водичи нису потребни. Сналазим се у овим славонским кукурузима.

— Реците нам нешто о себи, о својим задужењима ако није из неких разлога незгодно.

Зашто би било незгодно. Имам породицу која живи у Чачку. Нису баш у завидној финансијској ситуацији. И породице многих наших добровољаца су у сличној ситуацији. Богатима није до рата и не долазе овде. И овдашњи имућни мештани, скупим луксузним колима прелазе у Србију и у Београду траже ухлебљење. Нису баш ревносни ни у давању прилога за покрет. Овде ратују скромни људи који бране своје муком стечено имање.

Што се тиче мојих задужења не бих много о њима, из конспиративних разлога. Рећи ћу само да нам прислушкују телефон и да сам организовао курире који преносе поруке. Имам неколико својих група и у Вуковару.

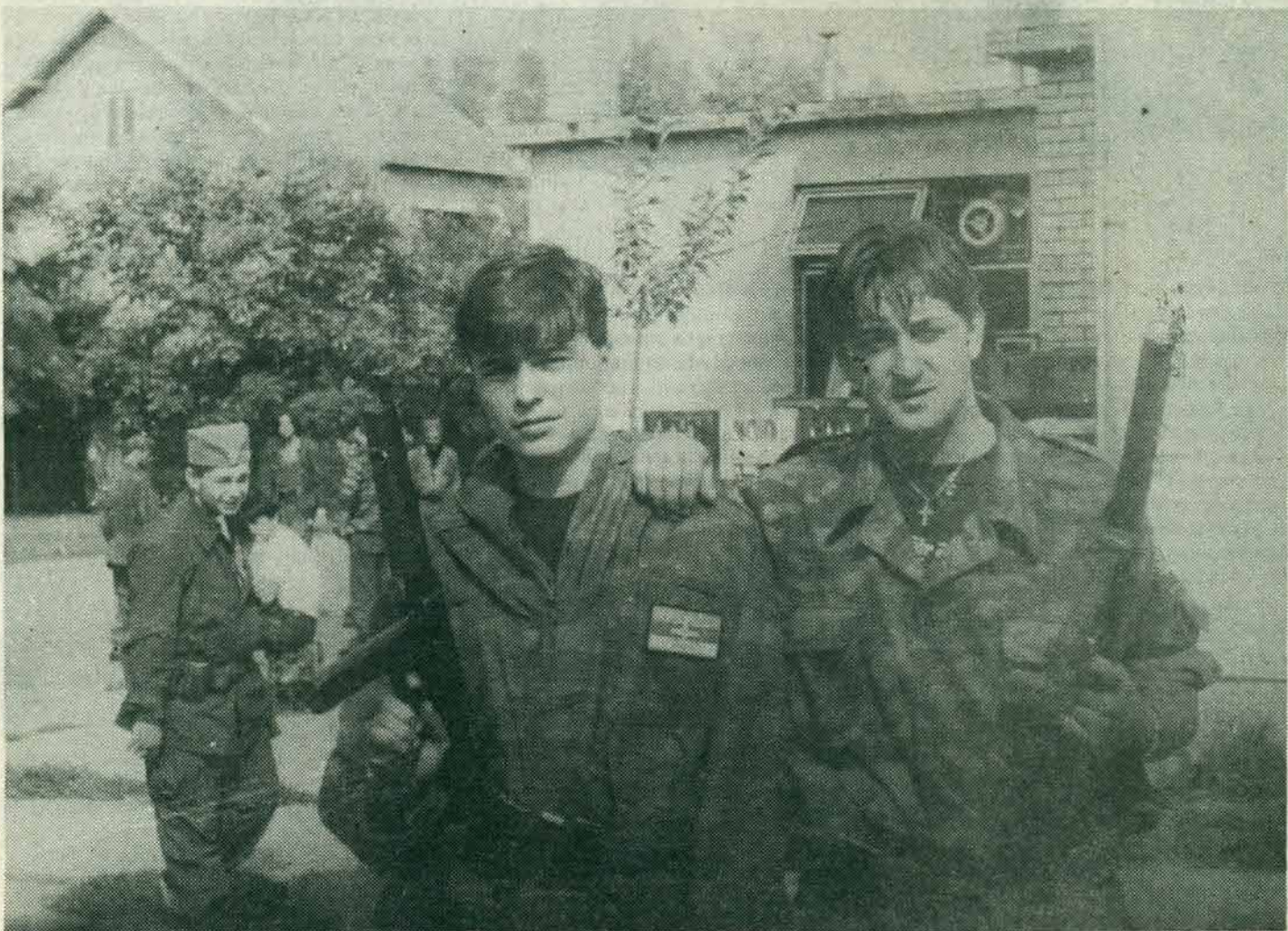
— Да ли се у Славонији увећава чланство српског четничког покрета?

Наравно, само у Трпињи имамо 300 чланова. Видели сте малопре оног младића, мештанина, који је дошао да се учлани. Стално долазе. Наш члан Влада Шукара стално фотокопира нове приступнице.

— Шта вам је у овом рату најтеже пало?

Најтеже ми је пало кад сам сазнао да је један од мојих добрих пријатеља Томислав Вуковић-Вуле погинуо. Тешко сам примио ту вест. Видети пријатеља на одру је страшно. Вуле је иначе био члан СНО-а али овде код нас нема страначких подела. Вуле је био један од најбољих. Оставио је иза себе породицу и српска влада мора да води рачуна о породицама погинулих и рањених добровољаца. Мора да се оснује неки фонд за помоћ. Људи који дају животе и делове свог тела као и њихове породице не смеју бити напуштени и заборављени.

Видно узбуђен, Мирослав Вуковић је запалио цигарету и, загледао у даљину, дубоко удахнуо. Мирис дуванског дима и мирис рата лебдели су у

добровољаца. Из стратешких разлога смо изабрали ово мало место да би могли лакше да делујемо. Овде смо већ неколико месеци. Нико нам није

Ретки тренутци одмора

соби. Ђутали смо и савршено разумели један другог.

– Наш следећи саговорник је био Бора Пајковић, четнички поручник и јунак, учесник легендарне битке у Борову Селу, двапут рањаван. Пошто су му ране зарасле (рањен је 2. маја у Борову Селу и други пут у бици за Даљ) поручник Пајковић се придружио српским добровољцима.

– Ви сте из овог краја, из Борова Села, а стационирани сте у Трпњи.

Да, као сви Срби, потомци граничара, рођен сам у овој равници. Сада они чије смо интересе вековима бранили хоће да нас се реше, да нас сатру, да нам преотму куће и њиве! Зато смо се дигли на оружје.

– Два пута сте рањени.

На мени ране брзо зарастају. Увек ћу се враћати на положај. Не плашим се смрти. Плашим се само да нећу бити присутан ако они опет ударе.

– Ваша породица је Борову Селу?

Не, нису у кући. Преко су, у Србији. Нису способни да носе оружје; неки су стари а неки сувише млади. Послали смо их у збег да их ове звери не кољу беспомоћне.

Повремено одем у село, обиђем кућу, другове, суседе који нису избегли. Жао ми је кад видим да је побегао неко ко може да носи пушку. Ухвати-

ла их је паника. Усташка пропаганда је моћно оружје. Надам се да ће ипак схватити да су Срби и да ће се тако и понашати. Дужност им је да се врате а они нека поступе по савести.

Нашем разговору са поручником Пајковићем присуствовали су и Драгољуб Денда и Горан Грбић, припадници обезбеђења.

“Питајте нешто и њих” препоручио је поручник који је на крилу померио аутомат, да му не склизне, и остао да чује њихове одговоре. За службу обезбеђења и личну пратњу команданта Гавриловића бирају се најбољи, најдисциплинованији и најбољи обучени. Обраћамо се Драгољубу Денди.

– Ви сте у личној пратњи команданта Гавриловића?

Тако је одређено. Команданта знам од раније и као човека га изузетно ценим. Он је један од оних људи за које би погинуо.

– Зашто га чувате, да ли постоји потреба за тим?

Свакако да постоји. МУП Хрватске не бира средства. У рату су присутни

и шпијуни, атентатори, диверзије. Треба држати отворене очи.

– Одакле сте дошли на ово ратиште?

Из Београда. Радио сам у “Електродистрибуцији”. Узео сам неплаћено одсуство и дошао сам овде. Код куће има оца и два брата. Од мог преласка у Западни Срем нисмо се уопште чули.

Горан Грбић је рекао да је четнички добровољац из Панчева који је обуку завршио у Книну.

– Колико сте дуго били у книнској тврђави?

Обучавали су нас 20 дана. Било је паклено.

– Да ли је тачно да је једна група четничка враћена?

Враћено је њих 12 јер једноставно нису могли да издрже. Дошли су неприпремљени и посустали су.

– Да ли сте за време обуке у Книну учествовали у некој акцији?

За време обуке нисам. Тек пошто сам је успешно савладао учествовао сам у славној бици за Глину. Био сам и у Личком Осику. Усташе треба искоренити. То је гадан људски сој.

– Да ли сте се сретали с капетаном Драганом?

Свакако, он нас је вежбао. Завео је гвоздену дисциплину без које нема успеха. Жао ми је што је дошло до неспоразума између Њега и доктора ▶

Бабића али се надам да ће се несугласице, у интересу српског народа, превазићи. Овако, интимно, волео бих да капетан Драган дође овде. Изванредан је војник.

На крају нашег разговора Драгољуб Денда и Горан Грбић су поручили свим родољубима да им се придруже у одбрани свете српске земље.

У Трпињи смо остали цео дан. Увече смо били гости у ресторану чији је власник Лука Гајин у чијој кући је смештен четнички штаб. Нисмо приметили да је неко од присутних четника узимао алкохол јер је његова употреба најстрожије забрањена. Господин Гајин нам је представи пријатеља Владу који је свог "фићу" преправио у борна кола. Сналажљив смо народ ми Срби.

Ујутру смо се опростили од нашег љубазног домаћина и упутили се за Тењи. Прошли смо барикаде у Боботи. Браниоци који су нас пропустили, пошто су нас препознали, махали су за нама. Прошли смо кроз напуштено хрватско село Ђедије. Становништво су раселили сами Хрвати а њихове паравојне јединице су уништили српски добровољци. Идемо према Сарвашу. Пуцњи и експлозије бивају све јачи. Два војна авиона надлећу место, митраљирају га и као летња грмљавина нестају у даљини.

У Тењи, која је била циљ нашег пута, видео се дим из правца Сарваша. У Тењи смо били међу својима. Јединица која је ту стационарирана од скоро, носи име по јунаку који је пао у освајању Даља "Томислав Вуковић". Дошли смо до барикада окренутих према Осијеку. Одјекивале су експлозије минобачачких граната и штектали су митраљежи. У релативно сигурном заклону разговарали смо са четничким командантом одбране места, Драгољубом Ускоковићем. "Не извирујте, чувајте се, посматрају нас кроз снајперске дурбине!" упозорио нас је искусни четник.

— Чули смо да овде има највише четника. Колико вас је?

Прво, четници се не броје. Информације о бројном стању не дајемо. Ако то занима усташе нека дођу да нас преброје.

— Шта мислите о својим противницима?

Пошто никада нису имали своју државу, никада нису ни били прави борци. Они су суманути кољачи који уживају у томе што чине. Они насрћу на везану нејач. Поред нас Срба као припадници аустроугарске војске клали су и Немце по Баварској. На минхенској катедрали и данас пише "Сачувај нас Боже глади, куге и Хрвата". Ти исти Немци их данас помажу.

— Да ли је тачно да у Збору народне гарде има и плаћеника?

То је одавно потврђено. Поред бивших припадника Секуритатес, Шиптара и Курда има и црнаца из Африке! Виђамо их двогледима. Обучени су у усташке униформе а на капама носе шаховнице. Хрвати о њи-

Добровољци са Умке стационарирани у Али

ма имају добро мишљење чим су их узели у своју војску. Сигуран сам да Хрватице имају још боље!

— Колико ће, по вашој процени, овај рат потрајати?

Зависи од политике коју води Србија. Што се нас тиче спремни смо да јуришамо и на Загреб.

Током разговора са господином Ускоковићем на барикади смо приметили и једну девојку са четничким ознакама. "То је наша Драгана, борац и Косовка девојка" представио нам је командант Ускоковић.

"Зовем се Драгана Ђекић, из Београда сам. Пре два месеца сам се прикључила добровољцима. Пратила сам

преко штампе муке овог народа. Погађале су ме вести да су без хране, да им се укида вода, да им је ускраћена медицинска помоћ. И пошла сам. Зауоставила сам се овде у Тењи. Саосећам са њима и желим да допринесем њиховој праведној борби."

— Учлањени сте у Српски четнички покрет?

Одувек сам била четник и одувек је у четничком покрету било и жена. Овде сам и борац и болничарка и са својом браћом остаћу до краја.

— Како се осећате као једина жена међу мушкарцима?

Знате, стицајем околности, овде се уопште не осећам као жена. Потпуно сам равноправна са њима. Нема никаквих проблема, поготово не оних на које би многи неупућени помислили. Овде смо један род!

– Када ћете за Београд, сада се носи... Нисте успели да ме испровоцирате. Не занима ме шта носе девојке у Београду. Овде се носе пушке и аутомати. У Београду имам мајку, оца, сестру и малу сестричину. Вратићу се када се заврши рат. Вратићемо се као победници.

На барикади је био и Слободан Михаиловић српски добровољац из неутралне Шведске где већ 200 година нису бубњали ратни добоши нити пуцале пушке.

"Напустио сам посао у СКФ-у, у Гекеборгу, и дошао да, као добровољац, помогнем српском народу чија сам страдања гледао пеко шведске телевизије. То је било страшно. Ноћима нисам спавао. Не бих себи опростио да нисам дошао" рекао нам је српски патриота који је напустио удобност скандинавске краљевине и прикључио се српским четницима.

"Да будемо сложни... живела Србија!"

Биле су његове речи које су нам одзвањале у ушима када смо напустили барикаду у Тењи. Обишавши Тењу, кренули смо назад у Трпињу. У штабу су нас обавестили да је у Ади сахрана Ивана Поповића па смо се одмах тамо упутили. Војници су сахрањивали свог саборца. Почасни плотун је објавио да је још један српски јунак положио живот на олтар Отаџбине.

Војин Вучковић, командант четничке јединице стациониране у Ади,

рекао нам је после сахране о покојном Ивану Поповићу следеће:

"Иван Поповић из Вировитице, познат по надимку Вировитица, погинуо је 22. августа 1991. године око 23 часа на путу Ернестиново-Ластово приликом постављања заседе и напада на аутомобил МУП-а Хрватске. Иван је носио ручни бацач РБ са којим је испалио хитац у аутомобил. У моменту када је изашао на ивицу пута, и клечао поред њега, погођен је рафалом у груди и тог тренутка је испалио и гранату. Иван није одмах издахнуо. Изнели смо га са места окршаја и на око километар и по одатле оставили на одређено место да би га санитар пренео у село како га усташе који су пристизали својима у помоћ не би масакрирале. После смо се вратили по минобацач. У акцији су учествовали: Мирко, Бобан, Лименка, Црногорац, мештанин Стајић, Горан Лесковчанин и ја. Пошто смо успешно извршили акцију у којој је убијено најмање 20. усташа, пробили смо се кроз канале и кукурузишта и са рањеним Иваном повукли се у Аду. Отступницу нам је штитила митраљеска група. Цекиновић, Зоран Обрадовић, Славко војвода, Паче и Синиша вршили су минобацачки напад док се нисмо повукли. Када смо стигли наш лекар, народни посланик из Краљева, доктор Раде је могао само да констатује смрт.

Иван Поповић је по жељи породице сахрањен у Ади. Опело је одржао његов школски друг свештеник из Маркушице."

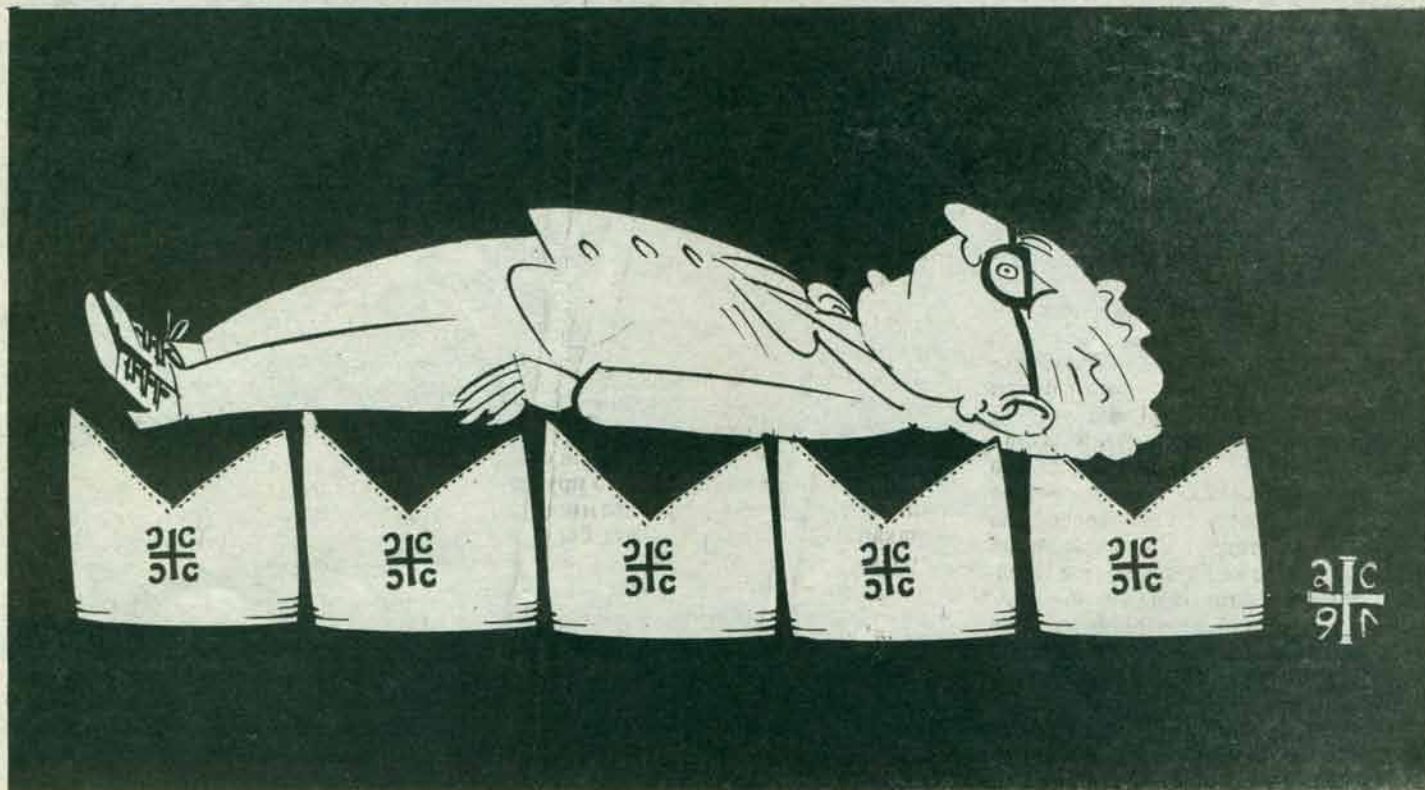
Није прошло ни неколико сати а сазнали смо за смрт још једног нашег борца. У повратку са сахране у Ади шесторица наших добровољаца, четника, налетела је на заседу у близини села Ланка коју су поставиле усташе из Ернестова. Том приликом се развила борба у којој је погинуло много усташа а остали су били потиснути. У жељи да, у славу победе, скине усташку шаховницу која је била истакнута на оближњем водоторњу, погођен снајпером у леђа, погинуо је Градимир Пешић из Црне Траве.

На овим просторима, у Славонији, Западном Срему и Барањи, и у свим ратом захваћеним српским земљама јуначка и цветна младост пише крвљу, сузама и знојем нову историју Србије. Треба доћи, видети и осетити прилике у којима опстају и побеђују српски добровољци припадници Српског четничког покрета. На ратном станку су нам рекли: "Метак зуји а смрт се не чује".

Српски добровољци који се не боје смрти победиће сва зла која су се устремила на мученичку и честиту Србију. Срећан је народ који је изнедрио овакву младост.

Бојан Тодоровић

ФАКИР

САХРАНА СРПСКОГ ЈУНАКА

На планини Чемернику, у селу Палетина, у области која се зове Црна Трава, 27. августа, уочи Велике Госпојине, на киши која је окапала постројене четнике и чланове породице, на малом сеоском гробљу покислом и суморном у планинској измаглици, сахрањени су посмртни остаци још једног српског јунака.

Градимира, који је у ратом запаљеној српској земљи градио мир ушлашеној српској нејачи, пао је мучки убијен, на хрватски начин, с' леђа, забрањеним распрекавајућим зрном, док је скидао усташку шаховницу истакнуту на високом водоторњу.

Пред родитељском кућом у којој је сада једина мушка глава осамдесетпетогодишњи старац, леда покојног Градимира Пешића, опронтајни говор је одржао српски четнички војвода Шешел.

"Браћо Срби и сестре Српкиње, данас се опрантамо од нашег брата Градимира Пешића који је јуначки пао бранећи српску Славонију.

Пали су и многи други српски синови. Србија данас јауче над својим

жртвама. Србија је, данас, поново у пламену а наш брат Градимира је напустио своје село и отишао у далеку Славонију да тамо брани српске куће, српске породице, српске жене, српску децу и пао јуначки, пао од подмукле усташке руке скидајући усташку заставу истакнуту у српском селу.

Пао је још један од најхрабријих међу нама.

Најхрабрији увек падају, најхрабрији увек гину, увек гину они који највише вреде!

Градимира је у Београду 15 дана чекао да га упутимо у Славонију. Чекао је своју групу, чекао је свој пут без повратка.

Браћо Срби и сестре Српкиње,

гинули су Срби кроз протекле векове, увек мушки, увек јуначки а и данас наш брат Градимира својом смрћу сведочи да српске мајке нису престале да рађају јунаке.

Данас, драги наш Градимира, кад се последњи пут од тебе опрантамо, можемо да поновимо ону нашу српску и четничку заклетву **НЕЋЕШ ОСТАТИ НЕОСВЕЂЕН!** Душмани ће осети-

Последњи снимак Градимира Пешића (означен је стрелицом) са свештеницима и групом сабораца.

ти казну српског народа. Нећемо више праштати као после I и II светског рата. Дошло је време да измиримо и старе рачуне, дошло је време да осветимо све српске жртве и да ујединимо све српске земље.

Браћо и сестре,

данас над овим одром, над овим јунаком, ми који смо остали да живимо, донекле смо и постиђени. Постиђени смо што не делимо његову судбину, што нисмо, заједно с њим, поделили ту смрт која га је мучи затекла, која га је затекла од оне руке која зна да убија само из заседе и са леђа.

Данас, опраштајући се од брата Градимира, ми изражавамо и своју одлучност да борбу не прекидамо док не ослободимо све српске земље, док их не ујединимо и док се потпуно не растанемо од оних који нам ни браћа ни пријатељи никада нису били.

Још ће многе мајке бити увељене. Још ће многи синови погинути али ми ћемо их осветити! Нашу борбу доведемо до побеле!

Брат Градимира није узалуд пао.

Нека му је вечна слава.

После говора и опела, тужна поворка је окомитим сеоским путем, каљавим, преко неколико вододрница, низ планину, сишла до гробља. Киша је падала, Чемерник чемеран био, Црна Трава се црнила а српски четници су молитвом, почасним плотуном и са понеком скривеном мушком сузом испратили међу небеске јунаке свог покошеног брата Градимира Пешиа.

Тужна срца обавештавамо родбину и пријатеље да је наш драги син, унук и саборац

Пешиа Градимира

погинуо од усташке руке дана 24-ог августа 1991. године бранећи Дуго Село, у западном Срему у својој 26-ој години живота.

Сахрана милог нам покојника обавиће се дана 27-ог августа 1991. године у 15.00 сати на Павличанском гробљу.

Молимо рођаке и пријатеље, да присуствују овом тужном испраћају.

ОЖАЛОШЋЕНИ:

МАЈКА, ДЕДА И САБОРЦИ
„СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ“.

26-ог августа 1991. год.
ПЕСКОВАЦ

ПИСМО ИЗ МАКЕДОНИЈЕ

Поздрав свим четницима Србије

Решио сам да пишем вашим повинама како бих јавио да скопска милиција чува шиптарске шверцере оружјем и дрогом свих видова и калибара. Чувају им путеве, њихове куће, имања и живот, тако да нико жив не може да им се приближи.

То довољно говори о карактеру комунистичко-ВМРОвског режима у Скопљу. Тамо владају неколико групација или банди. Најважнија је скопска партизанска мафија. Сачињавају је комуњаре, борци, директори, агенти, пропагандисти и њихова деца. Они су за себе изградили Вавилонске куле а народ гурнули у највећу беду, немаштину и мизерију. Држе у рукама све фабрике и фирме и настоје да их пренесу у своје приватно власништво или да се додворе новим газдама како би очували моћ и привилегије. Њихово је дело један од најмрачнијих стаљинистичких режима убијања и чистки. Створили су сивило и очај, раднике гурнули у гета мра-

ка да би их и држали потлачене, а размислили су нови "македонски" језик, цркву, културу и историју.

Друга банда је битовско-исељеничка мафија која организује продају људи у иностранство. Досад су продали пар стотина хиљада људи и од тога згрнули тежак новац. Тамо их уче антирпству путем сумњиве Македонске цркве и разноразна друштва. Та друштва држи скопски комунистички режим а издашно им помажу хрватске усташе. Вође ове мафије су најпрљавији лихвари и зеленаши, "људи" од којих вам се гали. Прави подлаци, потказивачи, митаџије, и хуље. Имају огроман удео у живот ВМРО-а.

Трећа мафија је албанска и целокупни шиптарски елемент у пуном сјају. Албанизација Македоније спроведена је у режији скопског комунистичког

режима. Опустошена су славјанска села и планине чији живаљ је спроведен као стока у градска сива, ралничка гета да би радио јефтино за комунистичку привреду. Та села и територије су продане хиљадама албанских експанзиониста. Мислим да су "велике" комуњаре (државне вође) примили новац, драгуље, деонице од нафте од светског исламског пихада а затим су нижим (општинским) главама дозволили да примају мито (ДМ, УСА S и сл.) од Шиптара. И тако су ови запослени 40% Македоније. То је издаја. Издаја оних који тврде да су Срби окупатори Македоније. Ко се против овога буни бива батинан, саслушаван, малтретиран, жигосан и избачен са посла а прети му се затвором и ликвидацијом.

То је једно моје виђење ствари, један рапорт "са терена". Ако желите објавите га само без мог имена или иницијала.

Име и адреса аутора познати су редакцији.

ТРАГОМ ВЕСТИ

1 Пространи плато у титовом Ужицу, који је до пре неки дан носио назив – "Трг партизана", а којим је доминирао петометарски споменик бившег аустријског каплара, а до 1980. год. био доживотни председник еСеФеРЈот, Јосипа Броза званог тито, од 28. августа ове године се зове, просто, ОДЕОН. Или правилније ОДЕ-ОН. Тог историјског дана одржан је хепенинг грађана Ужица и шире околине, а примећено је и присуство малобројних припадника организације СУБНОР, за које присутни Ужичани тврде да не знају ни како барут мирише.

Навијачку атмосферу, која је потсећала на фудбалске дербије и на давно заборављену деју игру ЈЕЛЕЧКИЊЕ-БАРЈАЧКИЊЕ, подревали су врући дијалози који, по ТВ прилогу, ипак, нису прелазили границу ерцовске пристојности. И као што су га скоро педесет година стоички подноси-

Тренутак за историју – детигонзација Дома инжењера и техничара

ли, ере су нашег "највећег сина наших народа и, разуме се, народности", испратили сместивши га, положеног, у теретни камион.

Што рече Брозов интимус, Мирослав Крлежа, "дошао је из бајке...", а 28. августа лета Господњег ОДЕ-ОН у подрум.

2 Посланици српске опозиције нешто су се наљутили што их социјалисти, у Народној скупштини, не уважавају онолико колико то они мисле да заслужују. Тај њихов излазак коинцидира са реконструкцијом српске владе, а како у расподели нових ресурса не добише ништа, сада лутају по Србији трудећи се да својим бирачима објасне мотиве тог, за наша схватања, политичког преседана.

Њихов допринос унапређењу скупштинског рада био је толико велик да су после седам месеци интензивног опонирања своју садашњу политичку активност свели на праву меру. Сада чине баш оно, за шта су и квалификовани. Њима највише приличне затворене трибине, симпозијуми, семинари, где могу до исцрпљивања да се баве јаловим интелектуалним расправама. Посао посланика Народне скупштине подлеже испитивању и контроли јавног мишљења, па се надамо да ће оно и осудити овај нечувени поступак посланика такозване Удружене српске опозиције. У ситуацији када је Скупштина радила у ванредним политичким приликама, а текућих послова било до гуше, излазак посланика српске опозиције је за сваку осулу.

Њихов повратак у Парламент ће свакако бити занимљив, али не зато што их политичка јавност жељно очекује, већ да се сазна какву су нову тактику припремили господа из опозиције. Њихова укупна политичка активност за протеклих седам месеци може се свести на речи које је изговорио др. Радован Караџић у патријаршији Српске православне цркве, кад их је упоредио са "бабом која се

чешља, у кући која гори". Боља метафор се није могла наћи.

3 Извршена је и реконструкција хрватске владе. Она није више једноумна ХДЗ-овска већ је сада ојачана и припадницима хрватске опозиције. Разуме се, ништа се ни у политици те нове владе неће променити. Однос према српском народу остао је исти, чиме само доказују да између чланова уставоходне ХДЗ и припадника хрватске опозиције нема ама баш никакве разлике. Штета је само што је после блиц каријере министра рата Шиме Ђордана, кога је његов колега Стјепан Месић назвао бедоком, морао да оде. Баш нас је лепо забављао својом наменом и својим глупостима.

Што се стања на ратишту тиче, фронт се полако, али сигурно помера према западној Славонији, док у источној Славонији институције власти већ увелико функционишу. У Книској Крајини дошло је до сукоба између Милана Бабића и капетана Драгана. Не улазећи у прави садржај тог раскола, рецимо да се стара песма о српској свађи и даље понавља. Ко потхрањује ту прастару песму, показате наредни догађај.

У Загребу су се 20. августа ове године догодиле две експлозије. Једна је разнела улазна врата Јеврејске општине, док је друга подметнута на Јеврејском гробљу. За виновнике ових терористичких акција оптужени су, замислите, четници. Награда од 25.000 марака која је расписана за "би-

ло какав користан податак", треба да разубери међународну и хрватску јавност у било какву улепеност ХДЗ-овске власти.

4 У Совјетском Савезу извршен је пуч. Са положаја председника СССР-а, Михаил Горбачов је послат на одмор одакле нема никакве могућности да успостави било какав контакт са јавношћу. Садашњи конзервативни "комитет за ванредно стање" замера му што је Европу напустио без испалењеног куршума. Пошто је обавио лавовски део посла, и коме се имамо захвалити за дефинитивни суноврат догматске бољшевичке идеологије, Михаила Горбачова су изневерили и они који су га у том послу здушно помагали. Уместо да његову "Перестројку" финансијски помогну, западноевропски капитал је због евидентне политичке конфузије која влада у СССР-у, био сувише опрезан. То је, изгледа, и "окончало" политичку каријеру Михаила Горбачова, за кога се комотно може рећи да спада у сам врх просвећених европских политичара.

Ко ће победити у сукобу између конзервативно-догматске свести и реформиста жељних слободе и демократије, показате наредни, надајмо се не трагични догађаји.

5 Председник Српског покрета обнове Вук Драшковић најавио је за 9. октобар свој последњи митинг под паролом "Демократија или смрт". Пошто је 9. марта извршио сопствени политички хари-кири, додуше без употребе хладног оружја, покушавао је више пута да се променама поли-

тичких парола додвори својим налогавцима, док се, коначно, није сети да у политичкој терминологији постоји и појам демократија.

Да ли везивање једног прелепог појма, као што је то демократија, за појам који код разумних људи изазива страх, значи да ће он и његове присталице, уколико се не успостави, за њихова схватања, демократија, преузети смрт као алтернативу. САМО СЕ ЈОШ НЕ ЗНА, ЧИЈА СМРТ.

Будући да је осиромашнио свој политички арсенал и, при том, дошао до самог дна инспирације, г. Драшковић, или можда његов агрегат, почео је да плагира или боље рећи да позајмљује и туђе политичке пароле. "Демократија или смрт", као парола потиче из ХДЗ-овског – усташког политичког арсенала, па нас ова "позајмица" ни мало не изненађује. Добри познаваоци политичких прилика и раније су запазили синхронитет између политике ХДЗ и акција СПО, чији је крајњи циљ био да се санира штета настала генцидним политиком Фране Туђмана и његових "бедека", о чему је "Велика Србија" већ више пута писала.

За српски народ, ако се демократији постави смрт као алтернатива, нема више никакве дилеме. Он се још 9. децембра 1990. год., определио за мирољубив демократски пут, а то што се неким или некој, не допада одлука српских бирача, нека им Бог полари стрпљење. За четири године, или мало раније, биће ново извлачење, а за то време ваља вежбати нове комбинације, и још пажљивије проверавати сензоре српских бирача.

Датум ДЕВЕТИ у месецу, када обично организује митинге, г. Драшковић није случајно изабрао. А изабрао га је једноставно зато да би девалвирао дан када су му српски бирачи окренули леђа. Револтиран таквом њиховом одлуком одлучио се да преузме праксу својих бивших, а можда и садашњих колега – комуниста, који су на доста вешт начин неке значајне датуме у новијој српској историји фалсификовали и дали им други смисао. На пример, 13. мај је дан када је г. Дража Михаиловић погазио Немце на Равној гори, а слави се као Дан безбедности, док се 7. јул слави као дан устанка српског народа, иако се тај дан празнује као Ивандан. Вешто и подмукло, нема шта.

Ако смо добро разумели паролу "Демократија или смрт", онда се може рећи да је она, без обзира што изгледа једноставна, ипак вишеслојна. А вишеслојна је зато што се имплицитно могу извући следеће претпоставке:

– Девети октобар ће се завршити мирно, јер су се опекли 9. марта. С друге стране на тај закључак наводи нас и смањено интересовање за политичку опцију СПО, а и егзодус припадника СПО у угледне странке.

– Неће се одржати пред милионским аудиторijумом, како то г. Драшковић замишља у својим мегало-

ПЕДАГОШКА ПОЕМА

манским сновима, што опет наводи на први закључак.

– Биће реприза 9. марта јер му осим смрти нема алтернативе. Смрти, његове или туђе? Па туђе, разуме се. Јер ће се за своју звезду водиљу борити до последњег Србина. Ако ме питате шта би г. Драшковић изабрао, обзиром да

Постојећи шеф непостојеће државе

је стигао до самог дна политичког дијаграма, и, можда, чињенице да не припада суицидалним типовима. Одговор није нимало једноставан. Конфузно стање у које је довео и себе и своју приватну странку узроковано је, без сумње, симбиотском везом у којој доминантну улогу игра не он, већ леди Макбет Ваљевског округа. Она је та сиве еминенција, док су чланови

Политбироа Сепео само њена деца. И верне слуге њених хирова, дакако.

Часни људи улазе у политику са искључиво часним намерама. Тим истим начелом се користе излазећи из ње. У пракси пропалих, часних политичара додуше, врло су ретки) постоје случајеви ретерације, који су савим "природни" без обзира на неприродност самог чина извршења политичког узмицања. Напођење и оваких примера политичког одступања, разуме се, није препорука већ их просто наводимо као примере којима се часни људи служе не би ли спасили свој образ.

6 Србији се поодавно догодио народ, а једне мало жешће ноћи догодио јој се и разговор између политичких сапатника Стјепана Месића и њиховог трансмисионог каиша – г. Вука Драшковића. Благоугодном накулању између два политичка истомишљеника више је приличио кафански амбијент, и само је недостајао трећи за преферанс па да кафанска измена политичких теза буде комплетирана. Штета је што тај трећи није био Дража Марковић, који по сопственом казивању ("Борба" 17. и 18. 08. '91.) упражњава ту игру у "Црвеној звезди". Вероватно у просторијама ФК "Црвена звезда", само се још не зна ко су остала двојица. За вредност буле нећемо ни да питамо, јер ни Дража Марковић а ни та двојица функционера "Ц. звезде" нису социјални случајеви. Почетни спортски резултати ФК "Ц. звезде" уопште не доводе у сумњу истинитост навода Драже Марковића.

Пријатељи до гроба (паравно српског)

► Разговор између те двојице лично је на разговор између грофа и слуге, па познам неке који су због Драшковићевог снисходљивог карактера, који је испољио у разговору са Стјепаном Месићем, сакривали од срамоте лице у шаке. Још је само недостајало да га Месић потапше по образу и да га пошаље по буреке и цигарете, па да брука буде још и већа.

Очигледна намера "независног Студиа Б", а и наведене двојице, била је да се пред лицем домаће политичке јавности легитимишу као демократе способне за политички дијалог, као и да један другом потврде легитимитет. Колико је то Месићу успело не желимо да коментаришемо, али да се г. Драшковић политички срзао то се сазнало из сутрашњих коментара српске политичке јавности. То загњурено лице у шаке ТВ гледалаца довољан је коментар. Сваки други је сувишан. Да Драшковић има иоле политичке памети и образа, не би требао да се, од сопствене срамоте, појављује више у јавности. Међутим како је он личност чија је основна карактерна особина MORAL INSANITY, ето њега 9. октобра по ко зна који пут међу Србима.

7 Михаил Горбачов се тријумфално вратио у Москву. Победу је извојевао Борис Јељцин. Да ли се остварује мисао друга Лењина о "два корака на-

зад а три напред?" Можда, ал' са парам западноевропских му...ња.

Када је већ пуч хунтиста у питању, онда потписник ових редова може да се похвали да је, у телефонском разговору са др. Шешелом, на сам дан пуча, предвидео пучистима веома кратак живот. Ко не верује нека га пита.

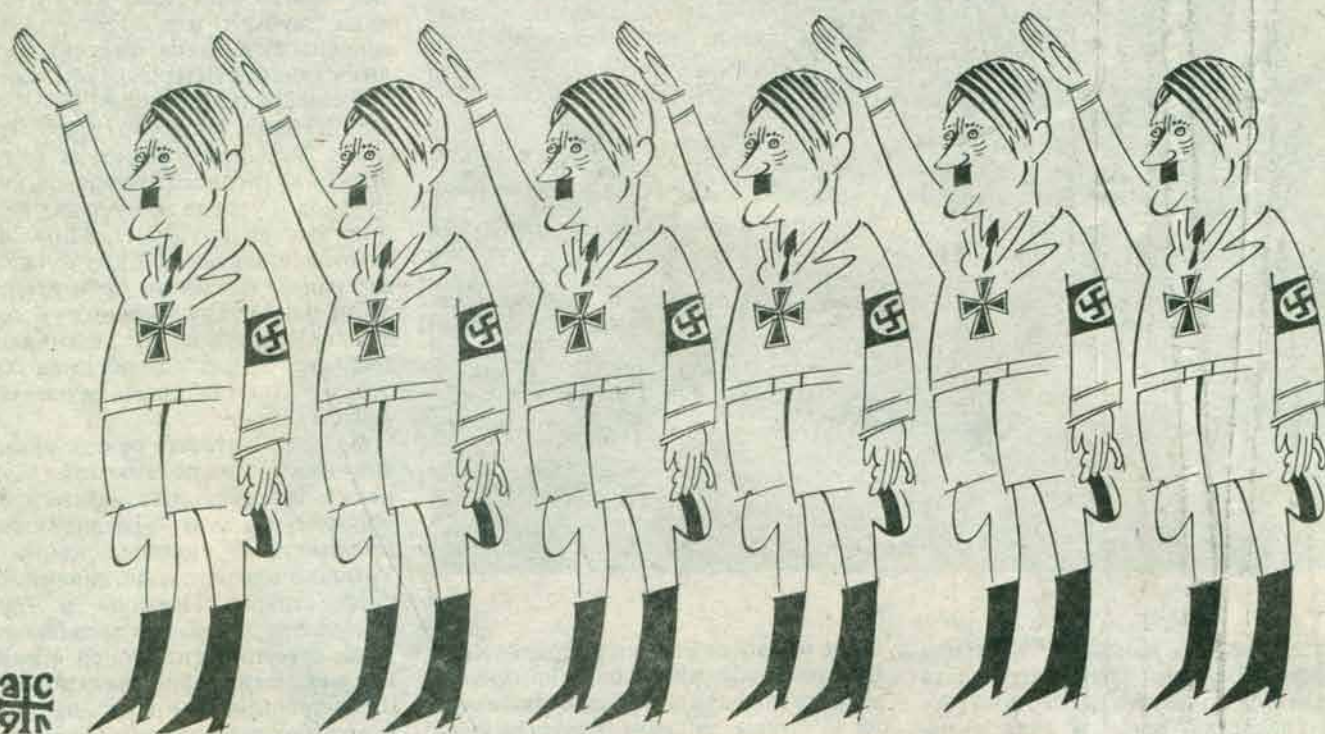
8 О рату између Туђманових усташа и Срба најбоље сведочи песма коју ових дана певају деца предшколског узраста, а почиње речима:
"ПУКЛА ФЛАША, ПОБЕДА ЈЕ НАША."

9. Председник Председништва еСеФеРјот, Стјепан Месић, изјавио је у разговору са косовским сепаратистима да треба да оснују републику Косово. Такву изјаву дао је усред Београда, и остаде човек жив. Када би, на пример, председник САД апеловао на Кубанце, да на Флориди оснују кубанску републику, па још позвао и Мексиканце да отцепе Тексас, просто се најезим од помисли шта би му Американци учинили.

Будући да је Америчка држава организована на начелу моралне асоцијације, а пошто су одавно утврдили критеријуме за оцену људског здравља, у коме је морал садржан као основна људска премиса, бојим се да би тај Амерички апелант завршио као штићеник неке од многобројних клиника, које се, као што знамо, баве питањима људског здравља, односно питањима менталних поремећаја.

Изјава Стјепана Месића, дата у престоници Србије, указује да између САД и еСеФеРјот постоје знатне разлике, без обзира што и једна и друга припадају сличним културама. Док би Американци, сходно својим давно утврђеним критеријумима, свог хипотетичког председника већ изоловали, дотле Стјепан Месић, наведеном изјавом, не само што негира да је југословенска асоцијација утемељена на моралу, већ је и доказ о постојању знатне дозе политичке дрскости. Мањак простора нам не дозвољава да Месићеву, евидентну, политичку дрскост темељно образложимо, али сама чињеница што су му све длаке и даље на глави, указује на Месићеву способност процењивања културног реалитета, без обзира што нам се то не свиђа, а поготову што ми са нашим словенским менталитетом нисмо способни за такву врсту безобразлука. Да ли је то њихова предност а наш хендикеп, одговор ћете наћи у тексту "Патња је јелан веома дуг тренутак".

ХРВАТСКО ВРХОВНИШТВО

”МИРОТВОРНИ ПОКРЕТИ” –

НОВА ПРЕВАРА

У овом историјском времену, када српски народ бије одсудну и надчовечанску битку за своју слободу, равноправност, биолошки опстанак, али и државност, на политичкој мапи Србије (у свим њеним земљама, а посебно у Босни и Херцеговини), појављују се ”покрети” толико помпезног и привлачног имена, толико још више опасних и ”отровних” намера по српске интересе. Наравно, реч је о тзв. ”миротворним покретима” који ничу као печурке после кише и онима који стоје иза њих – лажним миротворцима чији је излазак на светлост дана у најтежим моментима по Српство, изгледа предвидео наш велики песник Јован Јовановић Змај још у прошлом веку. Јер, није ваљда велики песник српски случајно написао редове... ”Хуље слатко зборе, ал нитковски раде”. Но, појмимо редом.

Четири деценије Србија и њен народ ван октронисаних граница, стењали су у мраку Титовог идеолошког и антисрпског беспућа. Усташко дело наставили су следбеници петокраке без имало стиди и зазора.

Управо на оним српским етничким и историјским областима где је злочиначка Павелићева НДХ починила геноцид над српским народом, по-

слератна ”АВНОЈСКА” (боље рећи ”Техеранско-Јалтина”) Хрватска, стекла је државност и територијално проширење.

Српска Лица, Банија, Кордун, Далмација, Барања, Славонија и Западни Срем, који су се од 1941.-45. купали у српској крви, коју су немилице просипале две туђманске војске, никле, парадоксално, на овим просторима – Павелићеве Усташе и Титови (Коминтернини) партизани – одлуком неколицине српских душмана и мрачних авантуриста жедних српске крви и тоталитарне власти, у шуми изнад Јајца, на волшебан начин постали су делови Језуитске и вековима антисрпски расположене геноцидне Хрватске државе. Под паролом, злогласном и перфидном, некаквог илузорног и неприродног ”братства и јединства” – међу онима који кољу са онима који су од ових првих клани (Срба) извршен је највећи мирнодопски геноцид у послератној Европи.

Званична држава је својим одлукама на највишем нивоу штитила

злочин геноцида над српским народом. – Тоталитарни режим убице и србодера Ј. Б. Тита, немилује је затрпавао српске јаме и рушио и равно са земљом српска стратишта (Јасеновац и многе друге мање или више познате јаме) неби ли заувек прикрио хрватске (усташке, што је у ствари исто због огромне већине Хрвата који су од самог почетка рата подржали усташку државу) геноцидне злочине и своју дарезљивост у сваком погледу према онима који су злочине починили. Тако, за пар деценија истину о милион побједених Срба, прекрио би вео заборава, а они који су на основу поступака Комунистичке мрачне олигархије профитирали на злочину (Хрвати пре свих осталих, као и анти-српски остали расположени ”братство-јединствени” народи) покушали би да понове злочин који се очигледно исплатио.

”Миروتворци” су тада ћутали и величали ”најхуманијег” државника света ”великог маршала” (и уистину великог, али крвника) Тита и његово ”идеално” државно и друштвено уређење на бази лудила и лажи о равноправности народа (узгред речено непостојећих) народности”. Хиљаде Срба бежало је за време Другог светског рата од усташког ножа у наручје

кажу "миротворци", није постављало питање: "ко је чије вере и нације"?

Апсолутно "сигурни" у исправност тих тврдњи, када знамо да су у та времена "љубави" о људским углавном српским судбинама, одлучивали "велики хуманисти и родољуби" као што су били Бранко Микулић, Тодо Куртовић, Хамдија Поздерац, Ђуро Пуцар, браћа Диздаревић и остала комунистичка, антисрпска булумента, која се трудила и успела не само да уништи и погази српско име и презиме, већ и да промовише непостојећу муслиманску нацију (не би ли Срби представљали апсолутну мањину у својој држави). Многи од тих "активиста" и Титових "врлих" следбеника "братства и јединства", данас се исказују у правом светлу.

Одоше у усташке редове право из комунистичких пелена: Фуад Мухић, некада недодирљиви босански идеолог комунизма и Југословенства, и муслиманске нације, данас је Усташки идеолог и Доглавник Парагине странке Праваша и "црних кошуљаша". Ирфан Ајановић, и дан данас савезни функционер, обраћа се муслиманским фундаменталистима у "републици Санџаку" на "босанском" језику, а отприлике у исто време обавља савезну функцију у комисији за надзор и поштовања прекида ватре између "двеју зараћених страна". Те "двеју зараћене стране" су, ако нисте знали, и ако не разумете случајно Титов језик звани "симетријски", – усташка власт на једној страни,

► "Српске мајке", армијског ђенерала Милана Недића. Отприлике иста бројка важила је и за послератна (новоокупаторска) времена када је настављен егзодус Срба са њихових историјских огњишта.

Само 1941. г. бежали су Срби од маља и "самокреса", а 1945, '55, или '65. исхи пут се звао "колонизација", "еманципација", "индустријализација", "савременизација" и остале "ације", која је важила само за Србе и била примењивана само на српским земљама. Према томе, опет смо прозрели крупну историјску лаж (што није ни чудо када знамо ко их води и предводи), коју сервирају ти мрачни покварењаци, до сржи – "миротворци", који траже да се наводно прекине ратно безумље, да бисмо сви заједно наставили да живимо "мирно" и "сложно" (о гадости) као пре". То време "пре" уствари никада није постојало. Јер да је постојало не би се тек данас сахрањивале на цивилизован и хришћански начин, по православним обичајима хиљаде и хиљаде покланих крштених душа, а међу њима у великом, највећем броју жене, деце и старца. У овом веку два пута су ти несрећни Срби на правди Бога уморени на најјезивији начин.

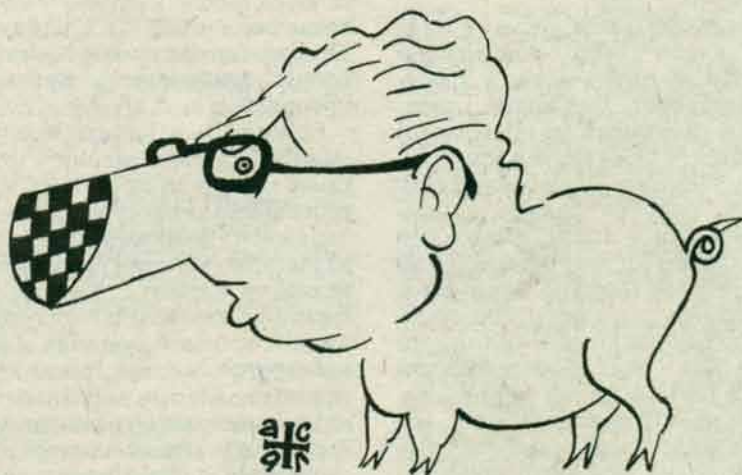
Прво су се каме, маљеви и чекићи готово милион пута немилнице обрушили на главе и вратове Српске нејачи, да би други пут умирали у мукама још језивијом смрћу онда када им није дато да их најближи и најмилији сахране онако како и приличи људском роду и крштеној, светосавској души, која је страдала на исти начин у првом месецу живота исто као и у 90. години, само зато што је рођена као – СРБИН.

Нека је стид и срамота све "анационализоване" и мозгова испраних Срба који се позивају на то лажно и непостојеће време – од "ПРЕ". Нарочито онај мали део неосвешћених још увек

Срба, из српске Босне и из српске Херцеговине, које питам овом приликом да ли се понекад сете, када се позивају на та бивша, заносом "братства и јединства" испуњена времена и случајева свих оних Срба интелектуалаца који су морали да беже у Београд из тих "љубављу међу народима сродним" насељених крајева.

Примери Меше Селимовића, Скендера Куленовића, Иве Андрића, Бран-

КУДА ИДУ ДИВЉЕ СВИЊЕ

ка Ђопића, Моме Капора, Рајка Петрова Ноге, Гојка Ђоге, Предрага Палавестре, Милорада Екмечића, Радована Самарџића и наравно Војислава Шешеља (као и још стотине других мислених Срба), сведоче о тим "срећним" временима, када се, како

спремна да изврши још један геноцид (овај пут дефинитивно) над Србима у име етничке чистоте "кршћанства" "Западне цивилизације" и "НДХ", и са друге стране припремљена жртва са "главом на пању" – српски народ, или боље речено онај његов недоклани део, на својој – СРПСКОЈ земљи. Захваљујући тој "симетрији" којом се и данас служе, још неискорењене Титове протуве из јавног, политичког и

друштвеног живота, који су већ велико огрезли и у "чисто" усташтво, ми Срби смо у овом веку доживели историјски грех и трагедију што смо дозволили да више од четири деценије у исту равну непријатељи српског народа – Титови бољшевици, стављају Јована Дучића, Дражу Михајловића, Слободана Јовановића, Милана Недића или Владику Николаја Велимировића, те велике синове српског народа, са крвницима из хрватских редова – Павелићем, Будаком, Степин-

сан о великој НДХ остао само сан. Сада, када је српски витешки народ однео победу над целатом и крвником, када је непријатељ на коленима, а српска граница готово заокружена и одбрањена, а Хрватска уочљива са Сљемена – уплахирени и успаничени Хрвати, из оног интелектуалног и лукавијег дела, тога, нама Србима непријатељског народа, укључујући своју никад пролазну, машинерију не би ли спасили што се спасти може.

руке преузме неки нови лукави Броз. Рачан за тако нешто више није способен јер и он се показао у правом светлу. Шувар... ха, ха. Па тек он нема никакве шансе да се више икада ишта пита док је Срба на овој планети. Последња шанса, она умирућа, али последња и једина зове се – Анте Марковић. Тај злогласни хрватски главешина, вешт спој бољшевика и усташе, који окупља око себе баш као и Броз српске издајнике, покушава преко своје поданичке медијске куће

ЕКСТРАКЦИЈЕ СТОМАТОЛОГА БАБИЋА

цем, Кватерником и осталима. Надам се да ће Срби који излазе на "миротворне митинге" (док им браћа гину и када се поново невинна српска крв пролива потоцима), уместо да узму пушке у руке и одбране свете српске земље и свој народ, једном прогледати и вратити се српском националном бићу.

Када се средином прошле године (овај пут у рукама Титових партизана – Туђмана, Бољковца, Шпегеља, Месића и осталих) завијорила Хрватском у званичној форми као државна застава, по други пут у последњих 50 година, "миротворних покрета" нигде није било. Да дигну глас протеста због поновног успостављања злокобног симбола, кога је бирао Хрватски народ, онај његов највећи део на слободним "демократских" изборима.

Одрубљена је глава Ђошићу у Босанској Крупи, "погубљен" је Нобеловац Андрић у Вишеграду – "миротворци" ваш глас протеста нисмо чули. Ваш одвратни, непријатељски, подмукли "баритон" зачуо се тек недавно када је свима већ постало јасно да је

Павелић се већ у злокобно лето 1941. показао отворени србодеркољач, и као такав је био већ на самом старту злочиначког посла осуђен на пропаст. А онда је један други хрват на вештији начин наставио Павелићево дело. Броз је исправио грешке свога пријатеља и све што је Анте замислио (а због сулудости и нескривеног екстремизма није остварио), Јосип је претворио лукавством у хрватску јаву. "Испод идеолошког Југословенства велика НДХ свих ових 40. и више година" написао је недавно велики српски мислилац, књижевник, публициста и националиста Брана Црнчевић.

Данас се историја понавља. Туђман је све забрљао. Као баш и Шекс, Ђодан, Месић, Манוליћ. Последња шанса Хрватима да поврате Српске земље, дакле оно што је туђе па су самим тим и остали без тога, је да ствар у своје

"YUTELL"-а да спасе као верни настављач Усташку Хрватску. Тај настављач Брозовог дела који је успео да пораженом нацистичку Хрватску државу пребаци у табор победника и тако је сачувао од "плаћања рачуна" за почињене ратне злочине (за разлику од судбине Немачке, Италије, Бугарске, Јапана), и Анте Марковића покушава да понови Брозов успех и спасе наново успостављену, а већ пораженом усташку државу.

Преко "миротворних покрета" организованог од стране његовог приватног YUTELA, он уноси дух дефетизма; издаје и кукавичлука у одређене слојеве српског народа и тако уз помоћ Хрвата и панисламиста, који су схватили у чему је суштина тих квази покрета па се зато и масовно одазивају на скуповима, тражи шансу за остварење свога прљавог плана. Та сценарио неће проћи. Српски народ се заувек национално освестио. Данас, као никад пре уме да препозна пријатеље и непријатеље. Али ако би та игра прошла, вероватно режирана у многим антисрпским светским кухиња-

ма, све би остало исто као и пре. Границе непостојеће Хрватске од 1102. године би биле сачуване, а нови покушај геноцида хрватске власти над српским народом брзо би био забашурен, скривен и заташкан.

Титова Југославија, или ти НДХ, била би спасена. Сећате ли се разјарених мајки (и још понеких "мајки", типа Милана Комненића и осталих) у српској Скупштини? Тражиле су да им Српска држава врати децу кући, а ни на крај памети им није било да издајника и виновника несреће за погибију младића у Словенији (тој одавно независној држави Словеначког народа), потраже пар километара даље од центра града Београда. Тамо преко савског моста постоји једна злогласна зграда звана СИБ (вероватно се тако зове због силног сивила које пола века влада у њој) за коју би две огорчене мајке, "госпођа" Нена Кунијевић и "Милан Комненић", морале да знају. Сценарио се поновио недавно. Када је један од најпознатијих усташа (главешине ХДЗ-а) Стјепан Месић, у својству страног председника непостојеће државе као и њеног председништва, примио истог дана у посету Вука Драшковића и делегацију мајки. Овим другима се, тај усташа, силно захваљивао на разуму и памети.

Како се миротворно расположеним мајкама ни тада није упалила лампа за узбуну? Баш тих дана имали смо прилике да видимо како жене (мајке, секстре и ћерке херојске Српске Крајине) ступају у редове оружаних војних крајинских формација, неби ли са пушком у руци одбраниле, раме уз раме са мушкарцима, своју српску државу, своју част и достојанство, и пре свега свој живот и живот своје деце од помахниталих усташких супер наоружаних хорди, којима између осталог командује и "господин председник" Стјепан Месић, као би рекао "писац геноцида" Вук Драшковић.

Мајке су упале у Скупштину Србије пар сати после излагања њеног потпредседника Павића Обрадовића, који је јасно рекао да Србија нема ништа са исконструисаним ратом у Словенији, који је изрежирао Југословенски комунистички (углавном прохрватски) врх, и тако баацио акценат на Словеначко - Српски "сукоб" у коме Срби унапред губе рат, а Хрвати и Шиптари добијају кураж за остварење својих државних претензија на српским просторима. Случајност? Не верујем. Тада је у скупштини Србије поновљено да Словенија и Словенци што се Срба и Србије тиче могу одмах да иду куд желе и хоће. Народ Србије је подметачину прочитао веома брзо, па су се "миротворци и миротворкиње" дали у акцију. Требало је опет изазвати хаос у ужој Србији и ослабити њену одбрану "тамо далеко на Западу" у САО Крајини. У Скупштини су, није непознато, галамиле и мајке "нероткиње". Јасно се чуло скандирање - Вуче, Вуче... У својству спасиоца

Станица МУП-а Хрватске у Даљу пре рата

српске деце позивали су човека коме српски народ не верује, који је командовао српској деци јуриш са балкона. Призивао се и позивао "писац геноцида над српским народом", који се јавно залаже да шаховница усташка виси у Книну, на истом јарболу где и српска света застава са наша четири вечна оцила. Срби у Крајини ће погинути до последњег да се више никад у српској Крајини на српској земљи не вијори усташки симбол непостојеће државности, а "писац геноцида" заставу са шаховским пољем у српском Книну види као шансу за мир, срећну будућност и заједнички живот. "Чега се паметан стиди... Ако је и од писца геноцида" и "светосавца" много је. Некада је јавно говорио: "Немојте ми рећи да сви Хрвати нису усташе, ја ћу вам одмах рећи да су све усташе били Хрвати" и: "да бисте живели са Хрватима заједно, у једној држави, морате их све ставити у једну колективну лудницу".

Данас, ето, збори "писац геноцида" да је наша граница као "кожа леопарда" и да смо у рођачким односима са Хрватима због 60.000 мешовитих бракова. Алал вера за аргумент.

А шта је са оних 10 милиона немешовитих бракова? А шта је са оних МИЛИОН закраних немешовитих жртава описаних у делима "писца геноцида"?

Па ето због тога нема ништа од српских граница и успостављању српске државе на Балкану на свим оним територијама које нам припадају по Лондонском уговору. Овако, као лидер Српског покрета обнове (еј, какво име), ни Коча Поповић не би бра-

нио став - "ЗА" очување АВНОЈСКЕ "ЈУГОСЛАВИЈЕ".

Мајке, мајке, "миротворци". Па да су Карађорђе или војвода Путник питали мајке да ли дозвољавају да им синове воде у борбу за слободу, у рат и данас би турски султан владао Србијом и Србима, а ми бисмо плаћали данак. Што у новцу, што у крви.

А тек да не понављам шта се збило 1914. године. На миту 1.300 каплара, и истини о умирању српске деце на Албанској голготи, васпитава се сваки прави Србин од малена. Наравно, данас српске мајке више воле своју децу, него оне мајке из прошлих времена.

О каквим је "миротворним" покретима реч, довољно говори податак да на њима осим већ одавно познатих "Антиних реформиста" и "Уједијелца" из редова певача, глумача и свирача, учествују и "истакнути" чланови СУБНОР-а (те "убоге сиротиње" која дели са народом беду у распадној држави, коју су створили по свом жефу) и оних бивших структура којима су савремени токови светске историје заувек окренули леђа, као "ђаво од крста".

Није ни чудо да се приликом последње "Јутеловско-миротворачке" подвале у граду Сарајеву, на тај "хепенинг антисрпства" одазвао једино, а ко би други, председник ХДЗ за БиХ Стјепан Кљујић. Познат је и став Радована Караџића, храброг несумњивог вође свеколиког Српства у српској БиХ, према овим "миротворцима".

И зато браћо Срби, памет у главу. Не наседајмо никад више на језуитске подвале, онда када смо их већ савладали. Сви у одбрани српског народа и српске државе. Окренимо леђа нитковима из такзованих "миротворних покрета". Одбацимо их као лажне и лицемерне.

Човек из "Креманског пророчанства"

КАКО ПОЛЕТЕТИ У СВЕТЛУ КАПИТАЛИСТИЧКУ БУДУЋНОСТ А САЧУВАТИ НАЦИОНАЛНУ АУТЕНТИЧНОСТ?

ПОСЛЕДЊА ОАЗА

Изостала је рестаурација бољшевизма

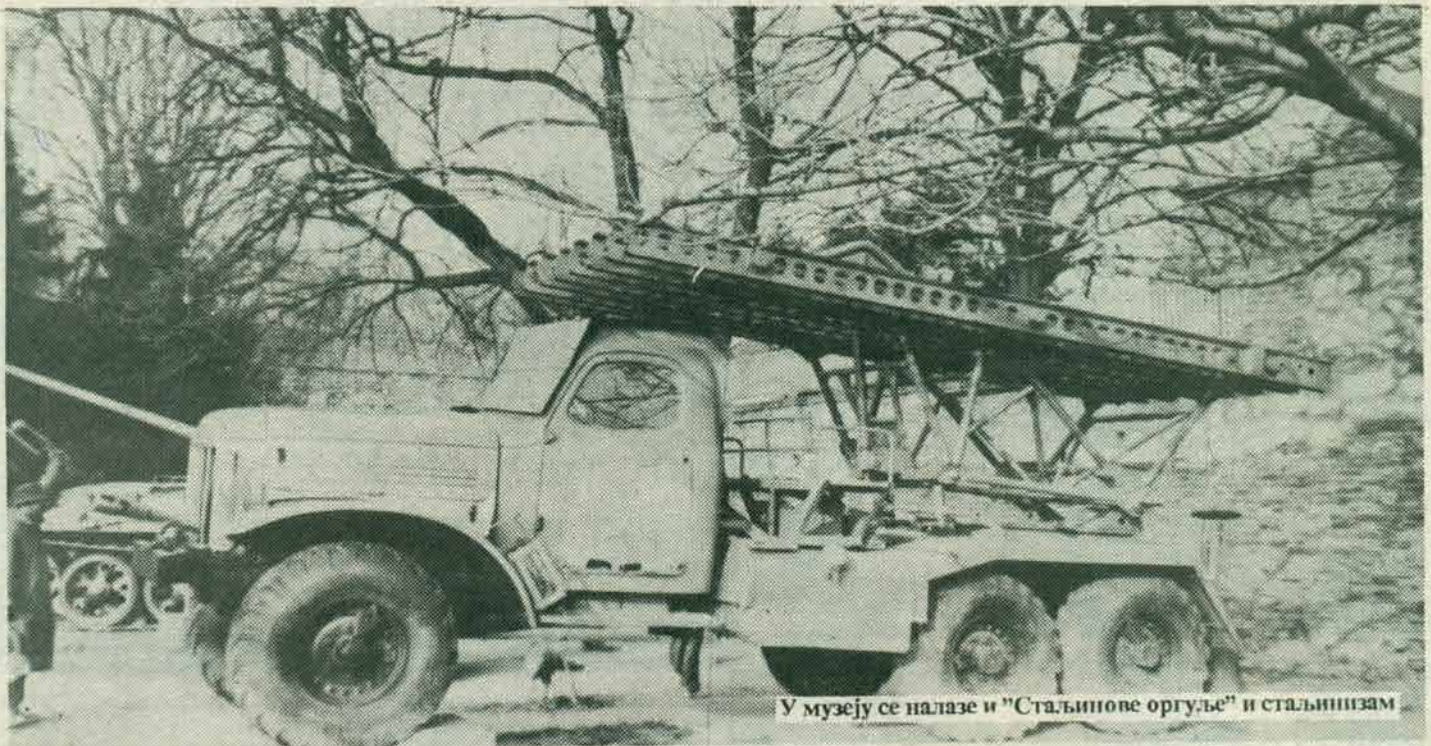
Драматични догађаји у Совјетском Савезу, изазвани неуспелим војним превратом, чији је циљ био да, како то историчари кажу, врати точак историје и успостави новостару геронтократску власт, означили су дефинитиван суноврат КПСС. Зачуђујућа брзина којим је окончан период неславне бољшевичке власти, поздрављен је са очекиваним одобравањем до-

бронамерних грађана, с изузетком Нове комунистичке партије Југославије и њеног челника Бранка Китановића. Било је, разуме се, и таквих реакција из којих се није могло схватити шта њихови потписници мисле, а припадају онима који немају обичај да се истрчавају. Догађаји су се збили таквом брзином, а расплет још брже, да и

они, који се хвале да су солидни познаваоци совјетских политичких прилика, а који себе називају "кремљолози", нису стигли да се огласе.

Од наших неостарих комуниста нисмо ни очекивали нешто боље, до подршку хунтистима, а свако друго би изазвало, разумљива, подозрења у њихово, већ давно нарушено здравље.

Логика наших, а и осталих неостарљивих, може се наћи у пракси негдашњих компартија, које су своје "животне инспирације" црпље из про-

У музеју се налазе и "Стаљинове оргуље" и стаљинизам

грама Лењинове Октобарске револуције и њеног следбеника Стаљина. Тим остарелим људима, чија је основна одлика догматско ригидна свест, и није превише замерити јер су то, ипак, људи конзервативних схватања, али оно што забрињава сваког разумног човека, је подршка хунтистима од стране доброг броја, релативно младих људи. Једно непристрасно социолошко истраживање открило би у њиховој свести оне исте садржаје, који се, већ, одавно налазе у истомишљеницима Бранка Китановића. Због таквих и треба убрзати демократске процесе, јер је поступак стварања дократске свести прилично дуг, и није, разуме се, могуће предвидети повољан исход, без обзира на повољност политичких и социјалних прилика.

Није сасвим сигурно да ће, као последица распуштања КПСС, доћи и до (само)укидања њених сателитских сестара, али је сасвим извесно да им не предстоји, баш, сјајна будућност. Са изузетком КП Италије, европске компартије и не чине Бог зна какву политичку снагу, али ваља рећи и то да неке од њих нису биле у прилици да се, на насилан начин, домогну власти. Те партије ће на "трулом западу" да освоје власт ЛИМБУРГА МЕСЕЦА, оног истог месеца кога и партија Се-ПеО жељно очекује, јер и сама припада том компартијском клану. (А победа ће доћи "када сунце зађе, и кад заплачу хладни ветри обалама").

Убрзана ерозија совјетских партија уследила је са очигледном жељом да се искористи ослобођена енергија "широких народних маса", јер би сутра можда, већ, било касно, али и отвара многа питања чија се логичност не може оспорити па чак кад бисмо то и хтели. Њих не могу оспорити ни ТВ

снимци, поготову ни снимак руског инвалида који својом штаком жестоко удара по остацима споменика руског оснивача КПБ-а Ђержинског. Но, иако је свет пружио неподељену подршку и Горбачову и Борису Јељцину, дилему, ипак, изазива и потхрањује наивност изведеног преврата, кога су извели људи, који су се током своје војне и политичке каријере школовали у вештини освајања и сачувања власти. ТВ гледаоцима, који су од самог почетка, помно, пратили репризу Октобарске револуције, било је одмах јасно да од преврата нема ништа, и да предстоји скори повратак Михаила Горбачова. Ту претпоставку су поткрепили ТВ снимци Бориса Јељцина и живог кордона Московљана, на чијим лицима се читавала намера да по сваку цену, бране руски Парламент од превратника. Додуше, слике са московских улица нису биле толико упечатљиве као у Ејзенштајновом филму, али се и 19 август, комотно, може сматрати даном нове револуције, без обзира што та израбдована реч може да изазове нелагодна сећања на неки октобар 1917 године.

Те далеке године рушио се херметички царистички систем, а 1991, такође, затворен режим, који се ни по чему није разликовао од претходног. За совјетске народе није било среће ни у првом, а колико су имали среће са другим, уверавају нас ТВ снимци који, неумољиво сведоче о расположењу руских грађана.

Контуре трећег политичког и економског система се још не називу, али је једно несумњиво. Он се не може изградити без финансијске помоћи

међународних трбоња, који ће сва расположива новчана средства усмерити ка обнови совјетске привреде и економије. Само је питање колику ће цену платити њени грађани, не би ли се, коначно, домогли слободе и начела западноевропске демократије. Совјетски природни ресурси су несумњиво занимљиви за све оне који располажу капиталом, само није ли мало касно да земље, које су овако или онако доведене у економски вазално стање, прођу онај исти пут који је богати запад давно походио. Заборавили смо и шта значи фаза акумулације капитала, а већ сутра треба да уграђујемо основна начела тржишне капиталистичке привреде. Разуме се, не односи се то само на совјетску државу, без обзира каква она сутра била, већ и на све оне у којима је поодавно стала људска памет, и које су на својој кожи осетиле благодети комунистичког раја.

Биће, ипак, да се, укидањем КПСС, широм отварају врата онима који су Лењина, блиндираним возом, превезли до Русије, чиме су само припремили терен за реализацију пројекта о "ГЛОБАЛНИМ ЕКОНОМСКИМ СЕЛИМА". Можда тај пројект носи неки други назив, али је замисао иста. Пласирање финансијског капитала у неразвијене земље, или земље "трећег света", како их из милоште називају међународне трбоње, сматра се лебом без мотике јер се исти репрограмира по ко зна колико пута. На примеру Југославије, чију је комунистичку диктатуру помогао и одржавао западни капитал, и која је више пута репрограмирала своја девизна задужења а да се притом није ни померила са нулте тачке, могу се научити и совјети. Економска пустош, ерозија морала, стварање вештачких народа и граница међу њима, ратно стање, повампи-

ПОСЛЕ ГОДИНУ ДАНА ЧЕТНИЦИ У МАНАСТИРУ "ПРОХОР ПЧИЊСКИ"

Српски четници на путу за манастир

рење усташке НДХ, све су то последице бољшевичке диктатуре, која би давно пропала да не беше капиталистичких пара. Није проблем трећег света у томе да ли ће добити новчану помоћ, или не, већ у томе што су му преговарачке позиције такве да је принуђен да прима "помоћ" под условима на које нема никакав утицај. Међународним му...ама није било непознато да су се те паре трошиле ненаменски, дакле недомашински, па се не би, баш, рекло да им је савест чиста. Е, у том лицемерју се налази сва опасност за несрећни совјетски народ, који ће покушати да у том трећем, надајмо се и последњем, нађе оно што претходна два није успео.

За совјетским бољшевизмом не треба жалити, нити се треба обазирати на носталгична сећања неких преживелих Китановића, али се најбоље при помисли, што ће та помоћ да значи за нападени совјетски народ, и какви им тек дани предстоје. Па ако паре буду трошили онако како смо их ми арчили, ето совјета у ГЛОБАЛНО ЕКОНОМСКО СЕЛО, на опште задовољство међународних му...ња, и шире. Од ортодоксне руске аутентичности остаће "руске тројке", Булаци са Волге, "рускоја душа", а можда ће и цара да врате да спасу што се спаси да. Кад им још уђе "Пепси", јал "Кока кола", па кад им се придружи и "Мекдоналдс" са својим хамбургерима, срећи совјетских грађана неће бити краја. Остаје им још само да инкорпоришу Америчку субкултуру, са крајње досадним рекламама, па да се сви колективно сликују. Биће барова и секси шопова на све стране, а организовале се и курсеви за брање памука и банана. Организовале се и композиције руских возова за транспорт до наведених поља, баш као у случају Бугара и Вијетнамаца. Ми смо то обавили давних шездесетих година, а девиза ко шаше.

Овај хипотетички приказ будућег уређења совјетске државе, и неизмерне среће њених грађана, утемељене на милосрдној помоћи западног капитала, мање је иронија а више констатација, али и потсећа на министра културе Француске, господина Ланга, који је не тако давно изгубио министарску фотељу, жестоко се борећи за спас француске аутентичне културе, опирајући се импорту Америчке субкултуре. Не би смо желели да се и совјети нађу у истој ситуацији као и Срби, па да се на измаку двадесетог века боре за доминацију сопствене културе, али се просто бојимо реприза чије су се премијере догодиле не, баш, тако давно. Но, наредни дани, или године, показале колико су совјети спремни да, и поред великог посла који им предстоји, сачувају свој национални идентитет, а треба се надати неће бити принуђени, баш као и ми, да копају по музејима и архивима не би ли тамо пронашли трагове својих националних корена.

Војин Ј. Вулетих

Велики број грађана Србије, сви они који су политички одређени, радо се сећају прошлогодишњег боравка Др Војислава Шешеља и групе Српских четника у манастиру Прохор Пчињски. Њихово сећање је утолико пријатније што исто обухвата и за онај тренутак свакако, храбар поступак Др Шешеља о уклањању "спомен плоче" са зинова манастирског конака. Тиме је Српски народ, преко својих храбрих синова, показао не само чији је "Прохор Пчињски", већ и где је то Србија а шта је и од када постоји Македонија.

У жељи да Српски празник Светог Илију прославимо у кругу Манастира заједно са грађанима Врања, Бујановца, Трговишта, и других грађана Србије, организовали смо посету Манастиру Прохор Пчињски. Чланови Српског четничког покрета и Српске радикалне странке, њих преко две стотине, одазвало се позиву и заједно са потпредседником Главног одбора Странке Ст. Ђорђевићем и потпредседником Српског четничког покрета Браниславом Вакићем већ у раним јутарњим часовима били су у порти Манастира.

Ову посету карактеришу беспрекоран ред, беспрекорно држање наших чланова и изванредан однос према грађанима који су учествовали у прослави празника, а посебно однос према свештеним лицима.

Посећена је манастирска Црква, а затим је обављен и заједнички ручак.

У току нашег боравка у црквеној порти, наишла је македонска скупштинска делегација. Она је врло брзо обавила наложен јој задатак полагања венца испод плоче и после писменог протеста због уклањања "музејске" поставе из трпезаријске сале конака, без речи напустила порту, удаљила се и више се није враћала. А венци – цвеће, то је на волшебан начин невероватно брзо нестало из манастира.

Наш сусрет са свештеним лицима био је више него срдачан. Њима је најпре честитан празник Свети Илија, а затим је изражено задовољство њиховим поступком уклањања "музејске" поставе којој тамо није никада било место. У конаку манастира није одржано заседање АСПОМ-а да би у вези с тим могао бити скрнављен манастирски конак.

Пре но што смо коначно завршили посету манастиру "Прохору Пчињском" присутним радикалима, али и другима, говорено је о значају ове манифестације. Између осталог речено је да смо посетили српски манастир на српској земљи, да смо имали задатак и били спремни да бранимо српски манастир од евентуалних испада припадника бугарско-македонске организације ВМРО.

Једновремено, обећали смо да ће Српска радикална странка и Српски четнички покрет наставити да заједно са народом овог краја Србије традиционално посећују Манастир и славе Светог Илију. Тиме ВМРО-у и македонствујућима стављамо до знања да им тамо није место.

Ст. Ђорђевић

БЕОГРАДСКА КОМЕДИЈА СЦЕНА НА ТЕРАЗИЈАМА

Споменик Кнеза Михаила

Око теразијске чесме коју је давне 1860. године подигао српски кнез Милош Обреновић да улепшава град и утољује жеђ путницима намерницима, сметајући пензионерима, заљубљеним паровима и престоничким гостима, почели су да се окупљају некакви избавитељи и миротворци.

Користећи "бољшевичку" демократију ти лицемерни фарисеји, који сматрају да их је промисао одредила да буду спас и утеха ближњих, ригају и пене своје лажи и бесмислице, блате и оптужују све осим себе самих.

Ти уличари (сва њихова политичка активност дешава се на улици и на уличном је нивоу) основали су недавно, спрдајући се са демократском институцијом парламента, неки свој "Теразијски парламент".

Окупљали су се око чесме (нису се сетили да своје усијане главе мало и расхладе у њој) времешни хипици који су у време вијетнамског рата прелазили у средовечност, Чегеваристи, непалски травари, кокаколичари, онемоћали милитаристи, даме које су пре расположене за љубав него за рат и разни пацијенти нудећи своје "изласке из кризе" и своја, само њима разумљива, "решења".

Те гротескне креатуре су, извршавајући налоге својих инвеститора и доказујући свој нишчи дух и недостатак домаћег васпитања, у свом "уличном парламенту" извиждале и честитог српског патријарха господина Павла који се, отрпевши увреде, после молио за њих!

Ти улични посланици у "бољшеви-

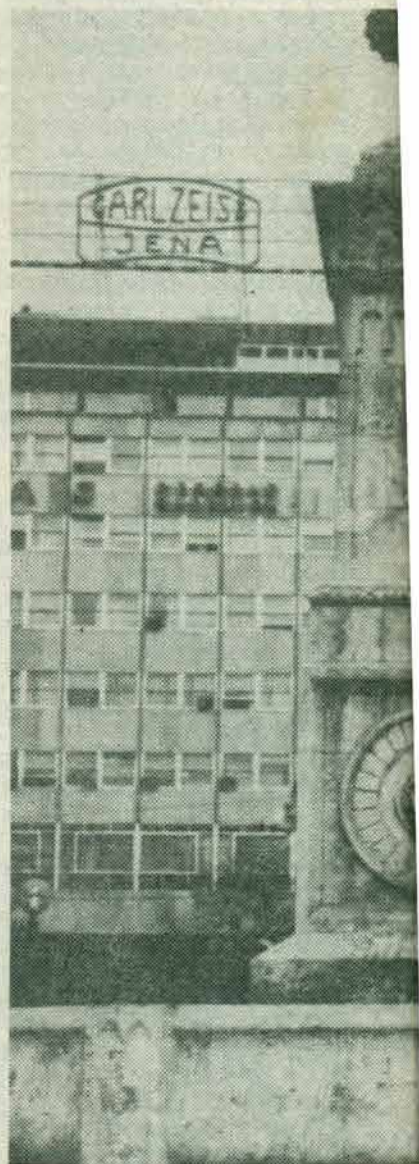

Телевизија Београд—три у оку антисрпским странкама

чкој Србији" неометано и без подица проповедају шта им падне на мет, пљују кога пожелеле, измишљају маштовитије лажи од Ђосе и дете опет себе сматрају прогоњенима. Јагноза је параноидна манија гоњених и жртвама "тоталитарног система".

Пре неки дан су, љути на телевизију што није господу, која је њима вољи, поставила на кључна, улична места, организовали улични ТВ-дневник. То је била идеја генерала који је на жалост направио и онај први корак.

Народ је жељан њихове "истинске" сит цenzурисаних вести навалио некада у Трет. Хиљаде (у ствари пастирно смо смањили број) стотине хиљада њихових политичких истомисленика испунило је плато испред хот-

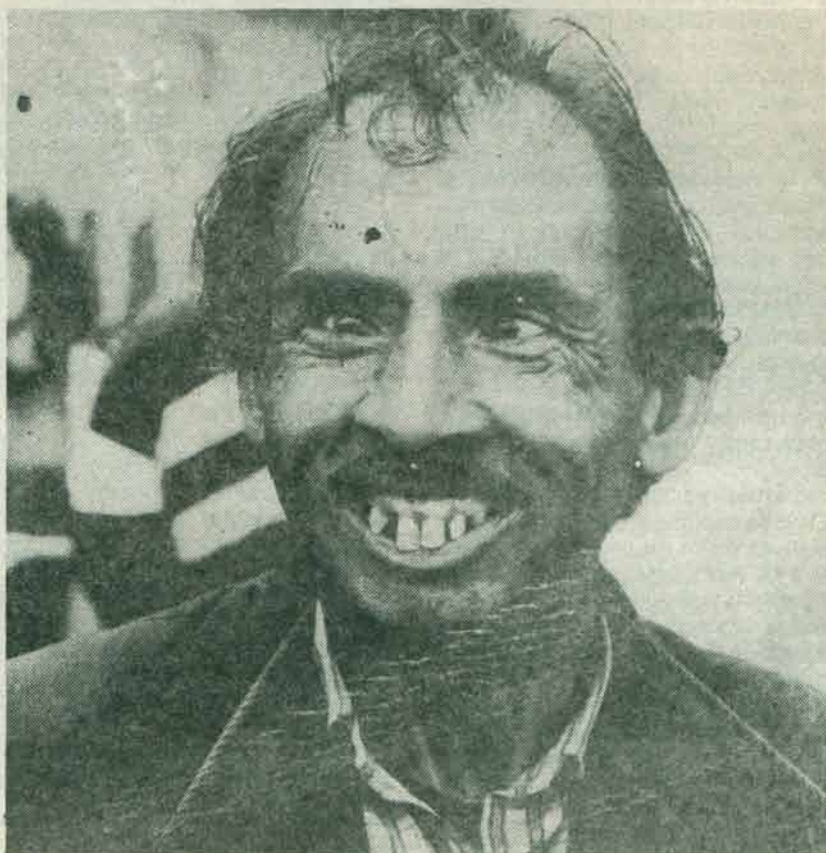

Теразијска

ПРИПАДНИК ВУКОВЕ ГАРДЕ

СА МАСКОМ

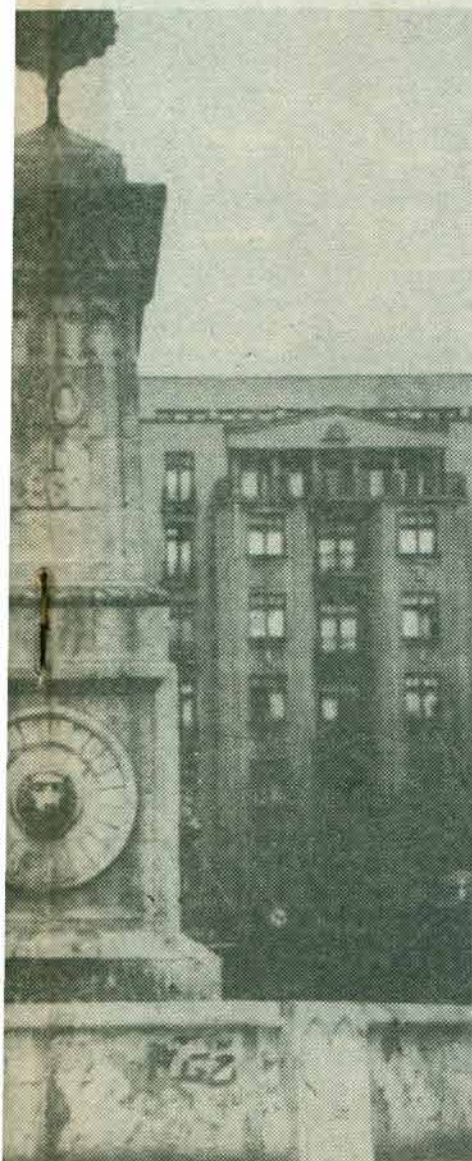
И БЕЗ МАСКЕ

"Москва" (по њима, прикладније име би било Љубљана, Загреб или Тирана) паралишући саобраћај и угрожавајући сопствене животе.

Пошто до сада, на срећу, због огромног интересовања није било изгажених или, не дај Боже мртвих, предлагемо им да своју позорницу преселе на Трг републике (опростите Трг слободе) јер би окупљања на том већем простору била знатно безбеднија.

Такође предлагемо да говорницу са које ће се обраћати народу подигну на постаменту споменика кнеза Михаила, али на западном делу, испод репа кнежевог коња!

Синиша Аксентијевић

азијска чесма

САЧУВАЈ МЕ БОЖЕ ВУКОВЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Поводом отвореног писма Вука Драшковића, упућеног књижевнику Добрици Ћосићу, а којег је објавила "Политика" 31.07.1991.г., намера ми је да прокоментаришем неке, за мене интересантне делове, тог писма.

У наслову писма стоји: "НАЈГОРИ СУ НА ЧЕЛУ, А НАЈБОЉИ СЕ ЖИГОШУ ЗА ИЗДАЈНИКЕ".

Почев од претенциозног наслова, па до последњег ретка у овом писму, г-дин Вук Драшковић је пун себе, своје нарцисоидности и славохалапљивости.

Г-дин Вук Драшковић, почиње речима, обраћајући се књижевнику Добрици Ћосићу: "Шта се ово дешава са Србијом, кад њен први писац у интервјуу "Политици" игра добошара и зове на губилиште?"

Заиста, и ја се питам шта се ово дешава са Србијом, кад један осредњи писац, као што је Вук Драшковић, слободно формира своју паравојну формацију криминалаца и без имало скромности и стида назива је Српском гардом.

Ко ме је потребна ова и оваква "гарда"? Српском народу сигурно не, а Вуку Драшковићу вероватно да. Само не знам против кога ће је усмерити и супроставити? За одбрану српског народа и српских земаља, убеђен сам да неће, бар како се до сада показао г-дин Вук Драшковић на речима и делу. Њему не смета ни вештачка творевина усташке државе, ни муслиманска цумахирија, ни ВМРО Македоније, њему ништа не смета што се на силу хоће да створи на српским земљама. Њему само смета новонабрана власт у Србији, коју назива бољшевичком, а добрим делом, не улазећи у суштину садашње власти у Србији, и сам је помогао да се таква успостави каква је сада.

Питао би само Г-дина Вука Драшковића, шта ће се десити, ако свака странка на власти и у опозицији створи своју гарду, па ма каква јој дали назив.

У свом писму г-дин Вук Драшковић наставља са тврдњом: "О срећи, наравно, не може бити ни говора, а о спасу је реч, а до њега ћемо изгледа стићи, ако ми и Хрвати будемо што је могуће масовније и жешће нејединствени и непослушни и против садашњих режими побуњени."

У овој сложеној и конфузној реченици, може се ипак извести закључак кога г-дин Вук Драшковић позива на непослушност и побуну – Српски народ.

Српски народ он жели да побуни и међусобно супростави на исти начин како је то учинила и комунистичка

Београд 9. марта

партија 1941. године. Зна г-дин Вук веома добро да се хрватски народ неће никада супроставити ни побунити против тлачитеља, угњетача и кољача српског народа, јер то никада у историји није чинио, па неће ни сада. Вук жели насилно рушење српске власти и крвопролиће у српском народу, и уз помоћ своје "гарде" да успостави необољшевизам, кога би исто тако и као г-дин Туђман назвао младом демократијом. – Сачувај ме боже Вукове демократије.

Г-дин Вук Драшковић, цинично и с иронијом одговара Добрици Ћосићу на Добричину тврдњу да је титоизам срушен; "Када?" – 09. марта 1991. године?"

Мени је веома јасно а и огромном броју Српског народа да је 09. марта 1991 године срушен Београд и да су пала два невина српска живота, а да нико за то није одговарао. Наравно, јасно је и то да је г-дин Вук Драшковић један од главних криваца за све ово што се десило. Овом тврдњом, не желим да скинем или умањим кривицу владајуће гарнитуре, јер су и они учесници у овом трагичном догађају. Знају сигурно једно, а то је да се нехуманим средствима не постижу хумани циљеви. То би наравно и Вук Драшковић, као хуманиста и писац морао имати на уму.

Г-дин Вук Драшковић у наведеном писму говори и о изборима 1987. годи-

не, па каже: "Знате, наравно, шта је режим преузео да до таквих избора не дође?". Сви ми то знамо г-дине Вуче, да ти избори 1987. године нису били ни вишестраначки, а ни демократски. За мене су проблем избори одржани 1990. г. За неуспех опозиције на овим изборима, тврдим под пуном моралном одговорношћу да сте Ви г-дине Вуче искључиви кривац, јер сте Ви због своје славохалапљивости и властохалапљивости пристали на већински, а не пропорционални изборни систем.

Мислили сте г-дине Вуче да ћете путем преваре, а са четрдесетак процената гласова освојити власт, наравно на ту карту су играли и социјалисти. Они су победници, да ли је то морална победа, свакако да није, али то је друго питање и друга тема.

У овом кратком коментару није ми била намера да станем у одбрану Добрице Ћосић, нити му је моја одбрана потребна. Добрица Ћосић је био у току рата на истој страни где је био и Ваш отац г-дине Вуче, а мој отац је био на оној другој страни, па нисам емотивно везан за партизана и комунисте да би их бранио по сваку цену, као што сте то Ви чинили десетину година пре смрти Ј.Б. Тита. Намера ми је била да кроз неколико цитата г-дина Вука Драшковића делимично укажем на његову деструктивну политичку делатност која је погубна за јединство српског народа.

ГОВОРИ СРПСКОГ ВОЈВОДЕ У СРПСКОМ ПАРЛАМЕНТУ

Народна скупштина Републике Србије

У сиво здање у улици краља Милана (некадашња улица маршала Тита) у Народну скупштину републике Србије која је захваљујући директним телевизијским преносима постала најзначајнија политичка сцена у вишестраначкој Србији, ушао је новоизабрани народни посланик др Војислав Шешел је, на велику жалост катастрофално побеђених посланичких кандидата Српског покрета обмане и Демократске странке.

Правдајући убедљив пораз својим чланством а знајући да ће за своје работе у њему имати најљућег противника, Главни одбори странака: вечитог губитка г. Јована Марјановића и, у политику залуталог, г. Бориса Пекића изнели су у свом приговору низ неистина и тенденциозних инсинуација којима су покушали да спрече, на легитимним и демократским изборима остварен, улазак у парламент председника Српске радикалне странке.

Међутим, тај пакосни и бесмислени приговор је још после првог изборног круга, по истеку правног рока, одбачен од стране изборне комисије па је др Војислав Шешел, и званично, 8. јула постао представник своје изборне јединице (Раковица I) у српском парламенту.

Предвиђања антисрпских експоната и плаћеника неких страних оба-

вештајних служби, Српског покрета обнове и Демократске странке, су се и остварила.

Већ на свом првом наступу, једини српски војвода у Народној скупштини је пред милионским телевизијским аудиторијумом осудио разбијање јединице територијалне одбране у Лозници од стране сепеовских петоколонаша а народног посланика, Михајла Марковића, чија су заједљивост и бескрупулозност одавно иритирали посланике и тв-гледалиште, разоружао аргументима и учинио смешним.

Стенографске забелешке са 5. седнице ванредног заседања, скупштинске инаугурације народног посланика др Војислава Шешелја, одржане 8. јула доносимо без икаквог преправљања и скраћивања.

ДАН ПРВИ – ОБРАЧУН СА ПОКРЕТОМ КОЈИ ОБМАЊУЈЕ СРБЕ

Мени је жао, посебно сам, даме и господо, народни посланици, иритиран неистинитом интерпретацијом догађаја из Лознице.

У Лозници није разбијена јединица територијалне одбране, него је разбијена јединица оперативне армије, а разбијли су је активисти СПО, и није истина да је војницима подељена фалш муниција. Подељена им је права муниција.

Неколико савесних војника, након што је јединица разбијена, након што је наступило расуло, дошли су под пуном војничком опремом и са наоружањем у улицу Милутина Бојића, у седиште Српске радикалне странке.

Ми имамо стотинак сведока да се тај догађај десио, од надлежног команданта војне поште у Лозници можете добити и копију нашег пропратног писма, којим смо војнике вратили назад. Војници су се вратили у касарну, предали наоружање, отишли су кућама и наложено им је да се сваког дана јављају, до нове мобилизације, и већина војника из разбијене јединице је изразила вољу и жељу да буду поново мобилисани, а лажне гласине су ширили активисти СПО: те, разбијене су и друге јединице, нико други не иде само они иду, ако они оду сами, побиће их Муслимани у Босни, и све остало. То се у Лозници врло добро зна и то се не може сакрити.

А ви, који сте до јуче били у отвореној коалицији са Антом Марковићем, ваш председник је тражио да се устанка шаховница извесни поред српске заставе у Книну, вас које ни смислити не могу Срби из Српске Крајине, упозоравам овог пута да треба да имате мало људске мере и грађанског укуса.

Изгубивши контролу, непристојно прелазећи на "пер-ту", ратовао је "заступник" (користимо терминологију СПО наредбодавца Анте Марковића) Михајло Марковић

дора Цимермана. (Посланик из сале: а ти си синоћ вечерао са Курдима код железничке станице, јер си шампиту.)

ШЕШЕЉ:

Хоћу то да помињем, јер то је проблем српског народа, ајде вичите још мало, хајде још мало вичите. Ви губите, имате право да се љутите, издали сте Србију, издали сте српски народ.

Што се Српске радикалне странке тиче, она – подржава мобилизацију. Нама се не свиђа ни мало петокрака на војничким шлемовима.

Међутим, каква обележја та армија имала, она је остала српска армија, јер су из ње дезертирели Хрвати и Словенци. (Аплауз) ви који сте нападали српске добровољце када су крв проливали и по Славонији, хоћете сада српску гарду. Мислите да се српска гарда формира тако што ћете штампати чланске карте.

МИХАЈЛО МАРКОВИЋ:

Господине председниче, ви сте рекли да господин Шешељ жели реплику.

Марковићу (досадило нам је то презиме; Дража, Анте, Михајло) се придружила и екипа демократа и СДА из Новог Пазара па је скупштинска сала брјала од њиховог добацавања.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Ово је реплика на излагање. Хајде још мало галамите, немојте да ме случајно уплашите.

Али, то није све. Такви поступци су готово идентични са поступцима УЈ-ДИА, Савеза реформских снага и Европског покрета за Југославију који отворено позивају на дезертерство.

Господе, у условима ратног стања они који позивају на дезертерство, они се стрељају на лицу места – не заборавите. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК:

Реч има народни посланик Влатко Вуковић.

ВЛАТКО ВУКОВИЋ:

Ја се од свег срца захваљујем господину црвеном војводи Шешељу на његовом доприносу зближавања и помирења свих Срба. Хвала вам Војводо!

ПРЕДСЕДНИК:

Да ли се још неко јавља за реплику?

Реч има народни посланик Шешељ.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Мени врло лепо пристаје тај назив "Црвени војвода". Ја се тиме поносим. Поносим се поготово тиме што ме данас највише мрзе Хрвати, Словенци, Шиптари, и наравно, Српски покрет обмане. (Аплауз.)

Господе, онај дан кад су мајке српских војника ушле у Народну скупштину ушли су и активисти ваше странке, заједно са њима. И, кад је једна од мајки...

МИХАЈЛО МАРКОВИЋ:

Није то реплика.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Јесте реплика. Хајде још се мало измислимај.

Кад је једна од мајки тражила да се њихов бол, њихов је био највећи због тога, не зато што су њихова деца у Словенији у Армији, него зато што су деца послата на кланицу а забрањено им је да оружје користе. И, када је једна од тих мајки овде захтевала да странке не злоупотребљавају њихову муку и бол, активисти ваше странке из другог дела сале су јој скандирали "курво – курво", то смо сви преко телевизије видели. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК:

За реплику се јавио народни посланик Михајло Марковић.

МИХАЈЛО МАРКОВИЋ:

Очигледно је... (жамор од стране посланика)

ПРЕДСЕДНИК:

Молим за тишину.

МИХАЈЛО МАРКОВИЋ:

Господине председниче, ви врло успешно водите седницу и добро се пише Србији пошто сваког дана добијам све више забринутих нових Срба за Србију и стање у Србији. Тако да, захваљујући господину новом посланику Шешељу овде имамо још једног, мада је до јуче био Титов комуниста, када су многи били Срби њега није било овде, али је сада забринут. И, још један доказ да је овој Скупштини баш био потребан господин Шешељ, као још једна мало већа снага, требало је јавно и отворено казати и доказати аплаузом овде, пошто се владајућа странка власт Србије, на челу са господином председником, залаже за јединство, како је потребно у овом тренутку, било је потребно уз речи господина новог председника у Скупштини, који се врло брзо снашао и стао на страну оних који аплаудирају, требало је доказати јединство, требало је доказати заједничке ставове, као и од прошлог уторка, када су мајке, о којима се толико сажалио господин Шешељ, дошле овде у Скупштину, претежно у

„Цимерманов келнер“ (сасвим лево) са обавезном чашом

МИХАЈЛО МАРКОВИЋ:

Коме ти то причаш, коме ти то кажеш?

ШЕШЕЉ:

Вама из странке чији се вођа јавно хвали да ручава код америчког амбаса-

омогућеној организацији владајуће странке. Зашто? Зато што је требало наћи времена, требало је одложити седницу, јер ова Скупштина, ова Влада, није имала шта да понуди конкретно, и коначно се погодили ставови и јавно овде изречени ставови, да господину Шешељу годи то што су га назвали Црвеним војводом, јер њему не смета звезда, до јуче је успешно носио, и не знам зашто толико острвености. Само што је стигао у Скупштину да се обраћа на тај начин члановима и посланицима. Потребан нам је био господе, Црвени војвода. Био нам је потребан, јер овако без њега нисте знали шта ћете и како ћете и како ћете, господе, обманути још једанпут ову јавност. Прошлог уторка врло брзо се показало шта је све то, а врло брзо ћемо видети ко је стварно од нас издао Србију и националне интересе Србије. Хвала.

Овом "надахнутом" изливу "заступника" Михајла Марковића др Шешељ није одговорио.

После говора г. Зорана Хорвана који је злонамерно, као и његов страначки колега, осудио не само народног посланика Војислава Шешеља већ и целокупно чланство Српске радикалне странке и Српског четничког покрета а из чијег ИЗЈАГАЊА издвајамо последњу реченицу за говорницу је поново изашао српски војвода.

ЗОРАН ХОРВАН:

Када су те мајке, које сте ви тако патетично поменули, биле испред Скупштине и изражавале своје негодовање због вашег присуства, јер сте и Ви тај дан били присутни, из ког разлога, нека то остане Ваша тајна, вероватно су вас назвале црвеним војводом или друкчије, нашта сте ви, довољно љути, рекли: "Све ћу вас пострељати!" Имате ли у то име права да са тим мајкама тако саопсећате?

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Недостойно је једног народног посланика, па макар он био и члан Српског покрета обмане да са скупштинске говорнице износи такве лажи какве износи народни посланик Хорван. Није истина да су ме мајке лоше дочекале пред Скупштином. Дочекале су ме аплаузом. Звиждали су ми припадници ваше странке. Рекао сам да их као издајнике који сеју дефетизам и злоупотребљавају несрећу и тежак положај српског народа у ратном стању треба стрелјати.

Да то заиста није истина да су ме мајке нападе, сведочи чињеница да ми је синоћ дошла делегација српских мајки, баш оних чији су синови у Словенији. Жалиле су се како је Српски покрет обнове злоупотребио њихову невољу. Чак су се сукобљавале са активистима Српског покрета обнове и народним посланицима овде у Скупштини. У рвању са Михајлом Марковићем, једна од мајки му је скинула с врата ову машну (показује машну, уз смех посланика у сали – прим. стенографа) па се због тога покајала и рекла: "Жао ми је, и он је нечије дете, жао ми је што сам му тако достојанство повредила. Молим вас, вратите му то".

Несуђени народни посланик Милан Комненић је прерушен у "мајку" ушао у Скупштину.

Питао сам: "Госпођо како се зове тај?"

Рекла је: "Не знам како се зове, али га зову Цимерманов конобар".

Што се тиче лажи да тучемо своје неистомисљенике, то није тачно. Претукли смо активисте Српског покрета обнове у Врању...

(Узвизи негодовања у сали – прим. стенографа).

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Да не мисли неко да ме отера одавде?! Да не мисли да је у стању да ме отера одавде? Претукли смо активисте Српског покрета обнове у Врању након тога што је један од њих нивском флашом ударио по глави нашег редара. Тада су добили батине. До тада смо све њихове увреде толерисали на лицу места. На нашој промоцији да нападају наше редаре! Па, ви се, господе, усудите!

ПОГРЕШНА ОПРЕДЕЉЕЊА – ПОЛИТИЧКЕ МАНИПУЛАЦИЈЕ СА СРБИМА ИСЛАМСКОГ ВЕРОЗАКОНА

После вербалног разматувања са представницима издајничких странака из ког је изашао као несумњиви победник, посланик Шешељ је одговорио и СДА-посланику Мемиху

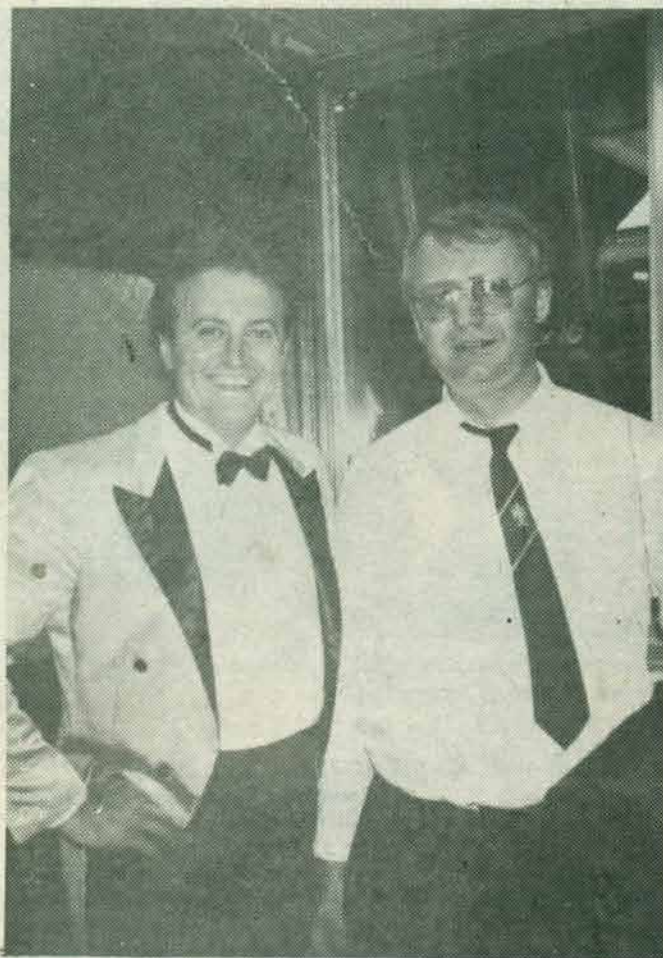
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господе, народни посланици, народни посланик господин Мемих почаствовао ме је помињањем мога имена и одбијањем сарадње са мном, а ја му никада никакву сарадњу, ја вам се кунем, нисам нудио. Што се тиче његове националне припадности, његово је право да се изјашњава као муслиман, да се изјашњава као Турчин, да се изјашњава као Јапанац, да се изјашњава као марсован. Како год жели, може да се изјашњава, али не може ме убедити да социолошки, научно, друштвено гледано постоји муслиманска нација. То је једна бесмислица сама по себи, као када бих ја сада тврдио да постоји православна на-

ција, као кад би неко тврдио да постоји католичка нација. То је абецеда социологије. И, није лоше што је господин Мемих наступио на овај начин.

Господин Мемих је говорио врло помирљивим тоном и могу вам рећи да ми се углавном свидело његово излагање, не би се уопште јавио да ме није на овај начин прозвао. Добро је да има људи исламске вероисповести који наступају као господин Мемих. Има их много, ја сам у то убеђен. Мене са муслиманима, дакле, са људима који исповедају исламску вероисповест нико не може дефинитивно завадити, све док у Српској традицији, у Српском националном корпусу постоји дело, постоји величина једног Меше Селимовића и свих других муслимана, великана Српске историје, Српске књижевности, Српске културе, а све оно што је било најбоље међу босанским и санџачким муслиманима, припадало је српском националном бићу. То су чињенице против којих се такође не може.

Разуме се, данас има много муслимана у БиХ, ја не бих никада рекао да је те

За сналажење на политичкој сцени вишестраначке Србије потребни су и савети мађионичара – Биг Лале и народни посланик Шешел.

ИЗ РАДИКАЛСКОГ УГЛА –

СИВ НА ДЕЛУ (НЕДЕЛУ) У СЛОВЕНИЈИ ЈНА ЗА ОДСТРЕЛ БЕЗ – МИРОЋИЈА У СРПСКОЈ ЧОРБИ

О актуелним догађајима: неизбежном србомрзцу Анти Марковићу, ЈНА, генералима и Словенији са скупштинске говорнице грмео је српски војвода а дијани су све записали.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, Тек сада први пут говорим о ономе о чему сам желео, а све до сада сам био једноставно приморан у излагањима других посланика.

Сматрам да је српском народу учињена једна велика подвала. Подвалио нам је Анте Марковић. То је само једна у низу подвала, које нам са његове стране долазе у последњих неколико година. Послао је ограничен контингент војника у Словенију да интервенишу, а забранио им да користе оружје. Хтео је да се пролије крв. Зашто – зато да би постигао неке политичке циљеве.

И све циљеве које је желео он је постигао, пре свега да се изабере Стине Месић на чело Председништва Југославије. Представници Србије у Председништву Југославије то нису смели дозволити. Морали су поднети оставку на лицу места, ако није било другог начина.

Ово што се десило, да представници страних држава и међународних асоцијација присуствују седници Председништва Југославије и диктирају услове, диктирају доношење одлука, сматрам да је незапамћено у дипломатској историји човечанства. Ни на седницама Владе генерала Милана Недића у време окупације нису долазили немачки војни и политички представници, чак су и њему давали привилегије неке аутономности у доношењу политичких одлука, а ово што се код нас ради, па то није било ни у колонијалној Индији, и тамо је гувернер Индије имао нека овлашћења, па локална самоуправа је опет била заштићена од мешања са стране и сл.

Ми морамо једноставно Европи рећи – нећемо више дозволити да се мешате у наше унутрашње послове. Европа нам није пријатељски наклоњена. Она помаже наше непријатеље. Шта год Хрвати и Словенци ураде, наћи ће за њих реч оправдања и биће против нас Срба. Зато оно што нама преостаје је да пожуримо.

већина муслимана. Није. Видеће се једног дана да није већина. И, није никада већина једног народа оно што прави гужву на улици, што организује демонстрације, па они кажу – заклаћемо Шешелја. Ја када сам прошетало поред њих, нико ме није ни увредио вербално. Они се склоне док прођем, па онда опет – заклаћемо га, урадићемо му ово, урадићемо оно. Шетао сам тог дана у Сарајеву када су демонстрирали. Највише их је било из Санџака. Знате, ти сарајевски муслимани мало су мирнији по природи.

Оно што бих ја поручио свим муслиманима и што ме иницирало излагање господина Мемића, водите рачуна да не будете опет у већини средство у хрватским рукама, као што је велики број муслимана био у II светском рату. Православни Срби су врло толерантни. Нема тог припадника друге нације који живи у Београду и који је због тога угрожен од нас Срба, без обзира шта се дешавало Србима широм Славоније, Далмације, Босне, Косова, Санџака, Македоније и сл. Срби ће и остати такав народ. Али, ако дозволите да будете средство у хрватским рукама, Српски народ више неће ни праштати, ни заборављати. Освета ће Српска бити страшна, а онда ћемо испоставити рачуне и за злочине из I и из II светског рата, тако да би најбоље било да муслимани остану по страни овога сукоба.

Видите, Устав Србије и ту, мада се у већини случајева слажем са уваженим

народним послаником Паронским, овога пута бих изразио неслагање. Устав Србије каже да је – Србија држава грађана. Добро је што тако пише. И, Србија Краља Петра I Карађорђевића је била држава грађана, слична је формулација била. А, то је златно доба српске демократије и Србија и овај остатак Југославије, без обзира како ће се звати, кад нам оду Словенци и Хрвати, биће такође држава грађана што ће подразумевати пуну грађанску равноправност, идентичне слободе за све грађане, а разуме се, оставите пусте снове о територијалној политичкој, културној, оваквој и онаквој аутономији за нека друга времена и за неке друге географске просторе. Моћи ћете да имате све и не само муслимани, него и припадници националних мањина шта год пожелите и новине и политичке странке и установе и све остало али онолико колико имате пара да то сами финансирате, као у сваком другом демократском друштву. Не очекујте од државе да то финансира, као што је то радила под Титовим режимом.

Што се тиче националних мањина водите рачуна, имаћете она права у нашој земљи која имају припадници српске националне мањине у суседним земљама.

Ако будемо каснили, све ћемо изгубити.

Нама нема ко финансијски да помогне из иностранства, нема ко да нас војном силом подупре. Словенија неће Југославији. Ми смо срећни што неће. Наш српски циљ је да што пре оде. Нема сада потребе да много инсистирамо на деобном билансу. Нека то ради после Европска заједница, па ћемо преговарати 10 година о деобном билансу, па ћемо обуставити свако плаћање дуга, док то не истерамо на чистину. Запад ће тада изгубити. Запад ће убрзавати, Запад ће онда пристајати на наше услове.

Важно је што пре повући Армију из Словеније. Шта се десило – осрамоћена је Армија. Ту Армију, без обзира какво име носила, и какве је идеолошке ознаке на себи имала, сви на свету сматрају српском армијом. Осрамотили су српско оружје. То им се не сме дозволити.

Армија се мора повући на тај начин да извуче сву технику, све наоружање и све заробљене и ухапшене официре и војнике. Армија мора обезбедити услове да се сви Срби који живе у Словенији заједно

везу власт као легалну и легитимну. Она никада није била ни легална, ни легитимна. То је још једини комунистички режим у Југославији, који оличује Влада Анте Марковића, то је једини режим на подручју Југославије, који није конституисан никаквим вишестраначким, демократским, парламентарним изборима, и зашто даље толерисати такав режим, а Запад управо такав режим помаже, нас Србе оптужује да смо бољшевици, да смо комунисти, овакви и онакви. У Србији су били какви-такви избори за Парламент за Народну скупштину, а Анте Марковић, који је добар комуниста без икаквих избора дошао на чело Југославије, њихов је пулен. Па ето им га.

Што се Генералштаба тиче, Генералштаб ако закасни, сносиће сву одговорност за кашњење и за њега неће бити опроштаја. А оно што би требало да уради, да повуче трупе са територија на којима нам становништво није наклоњено, што значи да повуче трупе на линију Карлобар-Огулин-Карловац-Вировитица, а онда ћемо преговарати, онда ћемо

Председништву? Један једини задатак да има то Председништво, или неки други привремени орган власти, у року од шест месеци да закаже изборе за уставотворну скупштину, а нека уставотворна скупштина одлучи како ће се звати остатак Југославије, какав ће бити облик владавине политичког уређења, политичког режима, организације државне власти и све остало. Ако тако не урадимо закаснићемо катастрофално.

С друге стране Генералштаб може донети привремену одлуку, ова петокрака многе иритира на војничким униформама, Генералштаб може донети привремену одлуку да се петокрака замени југословенском тробојницом. Има фабрика и у овој суженој Србији које то могу за два дана у довољним количинама произвести, а морални ефекат био би изванредан. (Аплауз.)

Тог понедељка, 8. јула, првог дана 5. седнице ванредног заседања у свом представљању Народној скупштини и широј јавности, изабраник радничке Раковине, српски четнички војвода др Војислав Шешељ је показао сву своју elokвентност, савршену концентрацију, добре процене политичке ситуације и одлично познавање економских и националних прилика.

Тог понедељка, 8. јула, новоизабрани народни посланик је потврдио да је на политичкој позорници Србије један од истакнутијих актера. Својим освртом на дневна политичка догађања представио је политичара изванредног рефлекса и чула чије ће се мишљење и речи убудуће пажљиво слушати и анализирати.

КОСМЕТСКА КРИВА ДРИНА

ПРОТИВ ШИПТАРСКИХ РОДА

МНОЖЕЊЕ – ШИПТАРСКА РАЧУНСКА РАДЊА

9. јула другог дана 5. седнице ванредног заседања у расправи о заштити жена и трудница др Шешељ је изнео своје примедбе које су, изазвале реакцију неких посланика шиптарске националности. Пошто су жучно реаговали и покушали да оправдају своје прекомерно, на туђ рачун остварено, размножавање посланика Шешељ им је реплицирао.

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Мени је жао што нисам имао времена, даме и господо, народни посланици

са њом повуку. У противном, она може поставити ултиматум, бомбардовати државни центар Словеније, бомбардовати Љубљану, ако то не буде ишло. Треба им рећи отворено – будете ли ометали повлачење Армије, бомбардоваћемо вам то, то и то, па да видите како ће реаговати, како ће се уплашити. То је народ кукавица, треба и то имати у виду. То је народ који никада никакву државу није имао. Отуда толика зверства, отуда толика изживљавања, коришћење нехумане муниције, зверства над ненаоружанима, истушање у прве редове синова официра, да први погину ако дође до сукоба са Армијом и сл. То могу само такви народи да ураде. У српској историји таквог примера никада нисмо имали.

Затим, данашњи Генералштаб такође касни у повлачењу кључних политичких поседа. Он још увек третира са-

се раздруживати, ал ни једну српску територију не дамо.

Генералштаб треба даље да ухапси Анту Марковића, јер има много доказа да је починио кривично дело великоиздаје. Како ће се оно назвати, да ли угрожавање државног суверенитета или сл., није уопште битно. Итекако је починио то дело и треба да му се суди. Треба да се распусти савезна влада, а Председништво Југославије као привремени орган власти да делује без оних чије су се федералне јединице већ фактички раздружиле. Ако се Армија повуче из Словеније и Хрватске по ове линије Карлобар-Огулин-Карловац-Вировитица, шта да траже и Дрновшек и Месић у том

да то писмено доставим у облику амандмана, или на неки сличан начин. Јуче сам добио тај материјал и нисам био физички у могућности да то учиним.

Имао бих само један предлог када је реч о заштити жена и трудница. Сматрам да би се могло једно боље решење уградити у овај закон, на тај начин, што би се прописало једним ставом, да жене и мушкарци имају да испуне подједнак радни стаж за стицање права на пензију – 35, или 40 година, а онда свака жена на свако живо рођено дете да добије 2 године радног стажа. Сматрам да је то једно идеално решење којим се побољшава популациона политика. Одмах се постављају питања. Ја ћу их предупредити пре него што ће се неко јавити да пољемиме.

Поставља се питање, а шта ће се десити на Косову, где шишгарски сепаратисти имају огроман наталитет. Па, ништа се неће десити, ми имамо једно идеално решење, недавно је био попис становништва, они су масовно бојкотовали. Онај ко је бојкотовао попис и није наш држављанин на њега се то и не односи. То су, или страни држављани или апатриди, њихов ћемо проблем на други начин решавати.

Поставља се питање новина. И, тај проблем се може решити. Код нас је власт дуплирана, код нас власт на све стране расипа новац. Рецимо, од средстава која Србија издваја за одржавање органа федерације, може се то питање регулисати и финансирати читав низ других социјалних служби. Шта ће Југославији или сутра Србији нашој будућој држави, шта ће јој 130 амбасада у Свету, шта ће јој 180, укупно, разних дипломатских, конзуларних и сличних представништва.

Дакле, решење се може наћи једном рационалном политиком, а на овај начин бисмо битно допринели расту српског наталитета у Србији и рекао бих, можда је мало термин погрешан, биолошком оздрављењу нације.

Навикнути на привилегован положај за време титоистичког режима и због тога опредељени против свих промена, огласили су се посланици шишгарске националне мањине.

ПРЕДСЕДНИК:

За реплику се јавио народни посланик Шешел.

ШЕШЕЉ:

На жалост не знам име народном посланику коме упућујем реплику али ништа нехумано овде нисам изјавио. Нисам се залагао ни да ти људи умру од глади ни да их уништавамо нити било шта друго. Само сматрам да они нису брига ни нас Срба као народа а ни Народне скупштине Србије. Они су се сви декларисали бојкотом пописа становништва да нису ни држављани Србије а ни држављани Југославије. Нећемо ни да их издржавамо, ни да их хранимо, ни да се бринемо о њиховом социјалном статусу, нити да им обезбеђујемо подмладак.

Не сматрам да то нико не треба да ради, треба, али зашто би они били проблем нас Срба. Нека се о њима старају

уједињене нације, УНЕСКО, оне међународне асоцијације које иначе обављају теј послове. А то да ћемо ми Срби опет да издвајамо онолико колико смо издвајали под Титовом диктатуром за Шишгаре на подручју Косова и Метохије – то сте се мало преварили.

С друге стране није тачно да је економски фактор пресудан по питању наталитета. Пресудна је, пре свега, промишљена умна политика државе по том питању, дакле, државно старање, и пресудно је кад је реч о шишгарима, посебно

шишгарима сепаратистима са подручја Косова и Метохије – смишљено, планско инсистирање на огромном наталитету, који подстиче и њихова верска заједница, које подстичу и страни политички фактори, умешани у шишгарску сепаратистичку побуну.

И немојте нас заваравати да је у питању економија. Толико сте новина добили од рата наопако, да бисте могли живети рецимо као у једној Швајцарској, као у једној Француској, да тај новац није преусмераван за друге потребе.

О СУДСТВУ – ЛУСТИЦИЈА СА НЕИСПРАВНОМ ВАГОМ

Доктор правних наука, несумњиво стручан предлагач, др Шешел је у дискусији о Предлогу закона о судовима изнео низ запажених и повољно оцењених предлога.

Заседање је одржано 10. јула као трећи наставак 5. седнице ванредног сазива а председавао је др Павић Обрадовић.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господа народни посланици,

Претпостављам да је основна вредност овог Предлога закона што уводи

катеорију сталности обављања судијске функције. Тиме се чини велики корак напред, у правцу обезбеђења пуне независности судова. Али, да би та категорија имала пун ефекат нужно би било да се овим законом регулише и забрана чланства у било којој политичкој странци за оне који обављају судијску функцију. То је врло важно, поготову сада када уводимо сталност судијског звања. Јер, могу се у пракси десити две проблематичне ситуације: да већина страначки организованих судија припада владајућој Странци, или да припада опозиционој странци. У сваком случају то може бити погубно. Не сматрам да се треба бојати те ситуације, у којој би суди-

је тако очигледно кршиле закон неком својом страначком опредељеношћу. Не, може доћи до латентног кршења закона услед те страначке обојености у обављању судијске функције. Неки правни системи у свету већ познају институт искључења из активне политичке делатности оних који обављају сталну судијску функцију. С друге стране сматрамо да је потребно учинити и тај један корак којим Влада оклева, у правцу укидања привредних судова.

Привредни судови имају исто правно утемељење као и судови удруженог рада, односно немају реално никакво правно утемељење него искључиво идеолошко. Основна природа привредних спорова је грађанско правни. Привредни спорови су углавном спорови из домена облигационог права и нема ни-

каког разлога да се ти судови деле. Разуме се, остаје могућност формирања посебних одељења у судовима, која би судила спорове између великих привредних субјеката и слично, али нема никакве потребе да то буду посебни судови, а у пракси се дешава да то онда нису судови истог ауторитета, да им није ауторитет у друштву, тамо где треба применити њихову пресуду, најбоље говори пракса извршења. Извршења грађанских судова односно судова опште надлежности по питању грађанских парница и извршење пресуда привредних судова није на исти начин загарантовано у нашој досадашњој друштвеној пракси.

Треће, о чему бих посебно говорио у начелној расправи, сматрам да је сазрело време да се укине институт судија

поротника. Ми који смо имали више искустава са судовима, сматрамо да је то велика бламажа. Те судије поротници једноставно статирају, глуме да и они разумеју о чему је реч, пред судовима неки зевају, неки на неки други начин показују да појма немају ни о предмету спора, нити ако је реч о кривини, кривичном процесу, а у 90 одсто случајева се определи онако како се опредељује председник судског већа.

Ако уводимо сталност обављања судијске функције као основног гаранта независности судова, онда судије поротници једноставно нису потребни и из наше судске праксе тај институт треба елиминисати.

Народни посланик Бојовић је саопштио да је Законодавни одбор Народне скупштине Републике Србије разматрао Предлог закона о судовима и да је свој извештај презентирао свим посланицима. За реплику се јавио др Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Само неколико речи по питању судија поротника. Тачно је да Устав предвиђа институт судије поротника, али га само предвиђа и ништа даље не регулише. То је члан 99. Устава на који се колега позивао. Све остало се оставља закону, чак у ставу 2. законом се може прописати да у одређеним судовима и у одређеним стварима суде само судије.

То, дакле, није никакав важан разлог да се не би могло олмах у доброј мери елиминисати присуство судија поротника. Рецимо, у грађанским парницама, у радним споровима, у привредним споровима немају шта да траже судије поротници и њихову сврху, убеђен сам, нико не може тамо објаснити. Ако Устав већ предвиђа институт судија поротника онда нека остану у кривично-правним предметима. Поготову за она кривична дела где се може изрећи смртна казна, док још увек постоје смртна казна, значи да постоје и судије поротници и да их буде нпр. 20, да они донесу одлуку о том питању кривичног кажњавања најтежом казном.

Али, полако већ можемо, устав оставља могућност, у пракси напуштати институт судије поротника, јер видимо већ из даљих расправа колико пред нас то проблема ставља, видимо да не можемо предвидети неки добар метод њиховог избора, њиховог деловања и слично. Ко ће те судије уопште бирати и ко ће их тражити у народу. Ко их је тражио данас, погледајмо само то па ћемо видети какво је стање и ушта се тај институт у пракси изврљао. Ко ће их и даље тражити по народу, ако већ нећемо расписивати конкурс. Ко је тај који може наћи оне који заслужују почаст да буду судије поротници, и неко ко има озбиљно занимање у животу, ко се нечим озбиљним бави, избегаваће по сваку цену да буде судија поротник – у то сам убеђен.

На реплику посланика Слободана Вучковића који, очигледно, није могао да се ослободи неких превазиђених гледишта, поново се јавио за реч посланик Шешељ.

Народни посланик др Војислав Шешељ – концентрација за неку нову "филансику".

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Што се тиче овог испитивања идејно-политичке подобности за коју се залажу неки посланици ја сматрам да је оно крајње депласирао. Јер, ако ћемо испитивати да ли је неки кандидат за судијску функцију био члан Партије, чији је следбеник данас владајућа странка, онда ћемо се запитати – а и међу опозиционим посланицима колико нас има који смо били чланови Савеза комуниста? Ја сам био, 10 година моје мрачне прошлости је у томе садржано, али ево и председник Демократске странке господин Мићуновић био је дуже време члан владајуће партије, он је нешто и старији, разуме се, па је то природно.

Све док постоје такве ситуације и док не постоје читаве генерације људи који нису проишли кроз ту владајућу странку сматрам да је депласирано постављање питања – политичке прошлости, ако та политичка прошлост није укаљана неким конкретним нечасним делима.

Јер, треба тек да стасају нове генерације које нису прошле кроз редове Савеза комуниста. Међу данас живим Србима има их ја мислим преко два милиона а можда и три милиона који су били када у свом животу припадали Савезу комуниста. Јер, сетимо се оних партијских конгреса и извештаја да Савез комуниста има два милиона и 200 хиљада чланова и не заборавимо да је огромну већину тих чланова српски народ чинио.

Као што се и очекивало реаговао је прозвани "демократа" Мићуновић коме је засметало подсећање на његову дугогодишњу, тачније дугоденцијску, припадност комунистичкој партији.

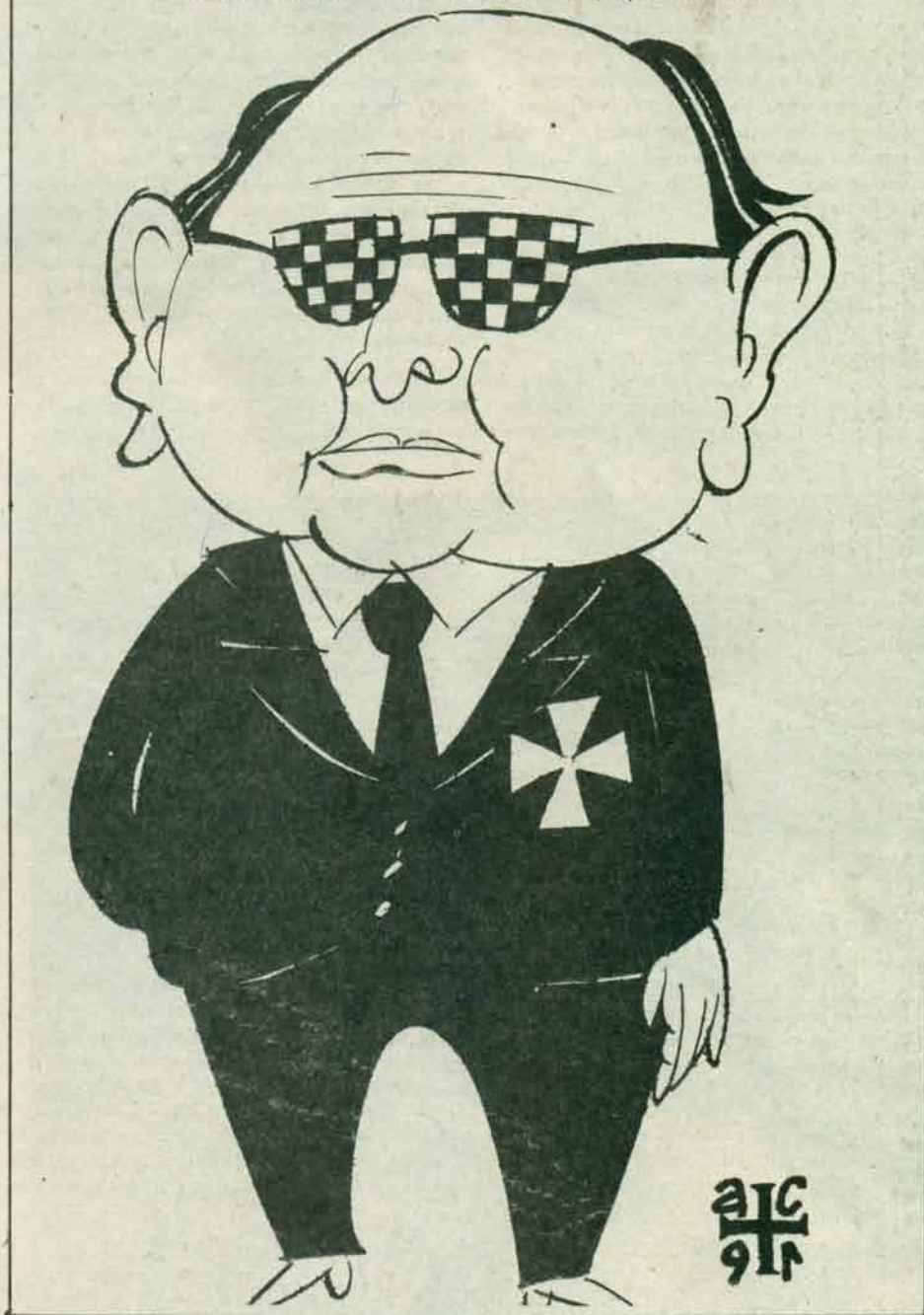
Без намере да реплицира, како је рекао, апеловао је на др Шешеља да се уздржава од употребе говорнице за прикупљање политичких поена а сам је, као обично, искористио ту исту говорницу да одржи још једно предавање и изгуби а не прикупи, како је рачунао, неки политички поен.

Дијалог челника политички супротстављених странака се наставио.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Ја, прво, никада нисам рекао да је господин Мићуновић пет пута дуже од мене био члан комунистичке партије. Ја то никад нисам рекао, рекао сам да сам ја био десет година а он је био мало више од мене, можда може у двоструком трајању обрачунавати неке посебне периоде. Али, што се тиче његовог апела он ме много чуди. Каже, ово није место да се стичу политички поени. Па где је место да се стичу политички поени, да ли у окршајима са полицијом или у неким другим видовима политичке борбе. Сви они који учествују у политичком животу боре се за власт, да би се изборили за власт морају стицати политичке поене. Док је господин Мићуновић стицао политичке поене и док је ишао узлазном политичком линијом то му нимало није сметало, сад кад су му кола кренула низ страну сад одједном – немојмо да стичемо политичке поене.

ГЕНШЕРОВО ГЛЕДИШТЕ

Што се тиче овог основног проблема о коме расправљамо све се то решава једном једином формулацијом – судија не може бити члан ни једне политичке странке. Шта је био раније, да ли је био члан или није то је његова приватна ствар али, ми из опозиционих странака имамо у готово свим општинама у Србији своје месне одборе, имаћемо списак кандидата, надам се, тек сам почео та суделујем у раду Скупштине, надам се да је то пракса, имаћемо унапред списак кандидата за судијску функцију па ћемо за сваког појединачно испитати ко је и какав је био. Ако се неки компромитовао у неком политичком кривичном

процесу разуме се бићемо против њега и све ћемо учинити да тај не буде судија. Али, нису се сви компромитовали, а они који се нису компромитовали ако су успешно раније обаљали судијску функцију не знам зашто то не би могли и убудуће да чине ако буду испуњавали све критеријуме који се пред њих постављају. Битно је да сад кад им је мандат судијски неограничен, заправо ограничен само њиховим радним веком битно је да нису чланови било које партије. Јер, дешиће се и друга ситуација можда би од сада изабраних већина припадала владајућој странци, али страначка припадност се и мења па ћемо доводити у ситуацију да кад друга странка победи на изборима да масовно иду у њене редове, па трећој странци итд., и томе нема краја. То је једна врло осетљива државна делатност – судство, један облик државне

власти, независтан облик државне власти много независнији од извршно управне власти и морамо водити рачуна да заиста буде лишен могућности било каквог учешћа у дневно политичким борбама.

Посланик Мићуновић је поново реплицирао посланику Шешељу и, схватајући да у дијалогу с њим нема шанси, обећао да му више никада неће реплицирати.

Не обраћајући више пажњу на политичара чија кривуља великом брзином иде доле и који више нема шта да понуди, др Шешељ се окренуо дневном реду.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Рекао бих још само неколико речи поводом излагања господина Бојовића, па вам обећавам у току ове тачке дневног реда, више нећу.

Прво, не бих се могао сложити да инсистирање на страначкој неприпадности изабраних судија представља залагање за увођење некаквог монашког реда у судски систем. Господин Бојовић рече – не можемо их тражити на Атосу, па довести овде за судије. Ниједан судија није безгрешан, као нико од нас, разуме се, али судијска функција је скоро доживотна и господин Бојовић рече – постоји и могућност њиховог разрешења.

Постоји, али је то врло тешко у пракси спровести, врло је компликовано и практично је немогуће, ако је судија довољно вешт у ономе што ради, добар судија и још бољи политичар. Да бисмо избегли да нам добре судије буду добри политичари, па а им то буде основна квалификација, обављање судијске функције, јер и тога има, најелегантније решење је онемогућавање чланства у политичким странкама, јер морамо мислити и на оно време које долази након истека мандата ове Народне скупштине. Бојим се да сте данас и сувише уско-страначки оријентисани, па мислите сада – Народна скупштина представља место где ваша странка има оволику већину, међутим однос снага се може променити, али принцип морамо задржати.

Какав год био однос снага у Народној скупштини судски систем мора бити од тога независтан и не сме се однос снага у Народној скупштини преламати кроз однос снага међу људима који обављају судијску функцију.

С друге стране, ми од судија не правимо никакву касту, нити санкционишемо кастински систем. Они су се сами определили за обављање те професије. То је и професија уосталом, као што би исти принцип морали да усвојимо у области полицијске делатности и војске. Ниједан активни официр, подофицир или полицајац, такође не би смео да буде члан било које политичке странке, све до одласка у пензију.

Пре него што је 11. јула настављена дискусија о Предлогу закона о судовима народни посланик др Војислав Шешељ је упозорно председавајућег и

посланике српског парламента на незадовољство радника "Балканије" који су се окупили испред скупштинске зграде.

Српски војвода је још једном показао своју осетљивост и спремност да помогне српском радницима.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, пред зградом Скупштине се налази група од око 200 радника "Балканије". Они су већ 50 дана у штрајку.

Ја предлажем да одмах Скупштина формира једну групу посланика која би са њима обавила разговор, да ли у згради Скупштине града, или у некој другој дворани, то нека се одлучи, али да се одмах уради. Ту није потребна велика група.

ПРЕДСЕДНИК:

Предлажем да под хитно Влада обезбеди експу која ће водити са њима разговор. То је посао Владе.

После тога рад у Скупштини је кренуо уобичајеним путем. Народни посланици су износили своја мишљења и предлоге који су се односили искључиво на судску проблематику.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Ја сам се залагао, даме и господа, против института судија поротника. Међутим, пошто то залагање није наишло на отворена врата и пошто ћемо у овом закону имати судије поротнике, сматрам да судије поротнике треба да именује онај орган који иначе бира судије. Једино би то било правично и једино би то било логично у правном систему. Јер, ако три судије поротника могу надгласати двојицу сталних судија у петочланом судском већу, онда су та тројица судија поротника и значајнија по фактичкој снази у правном систему, него редовне судије, сталне судије које бира Народна скупштина.

Ако смо прихватили закон који оставља могућност постојања судија поротника, онда морамо на себе преузети толику обавезу, па да све судије поротнике по истом принципу овде бирамо на Скупштини.

МЕРОДАВНО О ЗАКОНУ – ПРИМЕДБЕ ПОЗНАВАОЦА И ЗАКОНА И ЗАТВОРА

16. јула на дневном реду 6. седнице ванредног заседања Скупштине Србије био је предлог закона о унутрашњим пословима. Акутни проблем шиптарске националне мањине избио је у први план.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Даме и господа, народни посланици, Ја сам убеђен да ми у првом тренутку нисмо добро разумели господина Бехљуљина. Он је рекао да и Срби и Албанци треба да се врате. А ми смо сви за то – Срби да се врате на своју земљу, а Албанци на своју, назад у Албанију. Сви они који су од 6. априла 1941. године до данас дошли из Албаније, треба да се врате у Албанију. И они ће се сигурно вратити.

Што се тиче овога закона, ја сматрам да он пати од многих мањкавости. Али, као први корак је добар и треба га подржати. Али следећи кораци морају бити много радикалнији. Лично сам мишљења да један од првих следећих корака мора бити – поништавање свих купопродајних уговора на Косову и Метохији од 6. априла 1941. године, без обзира како се та земља користи, како су јој формално-правно покушавали доделити титулара власништва од 6. априла 1941. године до данас и све остало.

На Косову и Метохији је постојало стање окупације, све до уназад годину-две дана. Све оно што је урађено под окупационим стањем ми не можемо признати, валоризовати, не можемо правно санкционисати, јер је окупација фактичко а не правно стање. И, док се не отклоне све последице окупације на Косову и Метохији, тамо неће бити ни редовног стања у правом смислу речи. И овакви су закони нужни.

И овај бих закон подржао, само као први корак у правцу дефинитивног решавања косовско-метохијског проблема.

По истом питању за реч се поново јавио народни посланик Шешељ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Ја сматрам да је овде најважније да оценимо шта је циљ закона. Да ли је циљ да населимо што више Срба на подручју Косова и Метохије или је циљ да овим законом терамо љак на конач, где је неко раније живео, па, живео је можда на Косову, (али живео под страшним притиском. Који је новац добио за земљу и да ли је уопште добио, то опет треба истраживати на неки други начин у неком накнадном поступку када се много систематскије мере буду тамо примењивале, онда када будемо евентуално и поништавали купопродајне уговоре, када будемо вршили многе друге мере повратка у пређашње стање.

Искључиви циљ овог закона је што више насељених Срба на подручју Косова и Метохије. Зато одредбе закона морају бити што једноставније да би се циљ остварио, да се подстајне, рецимо, и насељавање Срба из Мађарске, Срба из неких других суседних земаља. Дакле, са што мање ограничења, да би успех био на неки начин обезбеђен. Ми ћемо и овако имати много проблема око тог насељавања и ако будемо терали мак на конач, ако будемо истраживали да ли је неко профитирао продајом своје раније земље или није, направивемо много проблема, искомпликоваћемо читаву ситуацију, а закон ће остати несроведен.

17. јула са већ устаљеним почетком у 10 часова настављена је 6. седница ванредног заседања са истим дневним редом као претходног дана. Предлог закона о унутрашњим пословима је привлачио пажњу па је, за дискусију, пријављених посланика било више него обично.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Начелно сматрам да предлог овог закона доноси извесне позитивне новине у делатности органа унутрашњих послова, али постоје неке ствари које значе битан корак унатраг. Рецимо, увођење институту интернације, интернирање појединих грађана у њихово родно место или место пребивалишта, како се то у закону назива. Сматрам да то не може један цивилизацијски ниво, већ достигнут у Европи, да поднесе и да би то требало на одговарајући начин уклопити из закона. И с друге стране, сматрам да је битно овде већ започету расправу о термину којим ће се означавати јединице припадника органа унутрашњих послова и униформисани органи унутрашњих послова да не може остати термин – милиција.

Тај термин је потребно употребљен већ у старту и код нас је преузет из совјетске праксе. Термин изворно означава добровољачке војне јединице грађана, заправо наоружани народ како је то војна и социјалистичка теорија кроз 19. век продразумевала, битно би било то овога пута променити у онај термин који сви разумеју и који је највише прикладан суштини те службе – полиција.

И оно што би било посебно значајно реди о питању различитих органа министарства унутрашњих послова. Онај закон не помиње те различите службе, заправо избегава њихово помињање. Ми смо имали врло лошу праксу под комунистичком титовом диктатуром кад је, рецимо, служба државне безбедности била надређена министарству унутрашњих послова. Формално је шеф службе државне безбедности био хијерархијски испод министра унутрашњих послова а фактички изнад тог министра, како се у пракси ствар постављала.

У овом случају поставља се питање да ли задржати или не задржати ту службу. Служба која ће се бавити том врстом криминала постоји свуда у свету, у Америци постоји ФБИ, који је пре свега полиција која штити државну безбедност. Она би и овде требала да постоји, али не сме бити идеолошка, не сме, дакле, бити под контролом ни једне странке, у овом случају вероватно би закон то обезбедио. У овом случају ако се сна не помиње у закону вероватно се претпоставља да ће бити под стриктној контролом министра унутрашњих послова, да неће бити надређена и том министарству, али би је требало по мом мишљењу поменути и дефинисати јасно њене задатке, њене обавезе и методе обављања њене службе.

Сада, пошто смо живели пола века под комунистичком диктатуром разумљив је страх од делатности такве једне службе. Ако се служба не може искључити може се учинити нешто, а то

Компетентан за расправу о Предлогу закона о унутрашњим пословима.

је сада ствар политичке одлуке и ове Скупштине, можда независно од закона, али паралелно са законом, нешто учинити да се досадашња пракса искључи. Рецимо, Служба државне безбедности под комунистичком диктатуром је развијала читав облик доушничке сарадње грађана са полицијом. Шпијунирали су најрођенији једни друге, колеге на се лу један другог и слично. Како то можемо ефикасно разрешити? Тако што ћемо јавно жигосати неколико најеклатантнијих примера. Рецимо, по мом мишљењу требало је од људи који данас учествују у српској политици, дакле, сви посланици Народне скупштине Србије, сви челници политичких странака у Србији да имају отворене полицијске досијее, да видимо како се ко од њих понашао под претходним режимом, да ли је неко био полицијски доушник или није, то је толико ефикасан начин да се спречи у будућности сваки и сличан облик понашања на јавној

спени посебно у делатности полицијских органа. Дакле, да ми сами закључимо да свима нама народним посланицима Србије отворе те полицијске досијее, то је 250 људи, ако има 60 и нешто странака, челницима тих странака и највећим странкама, разуме се комплетна руководства. Сматрам да би то изазвало и веома повољан одјек у српској јавности а да би спречило све наводне спекулације и да би једноставно упозорио и грађане ако полиција некада и у будућности покуша да ради на исти начин да се то тзв. доушничтво, цинкарење како се то већ зове посебно у политичким случајевима, никада на дугу стазу не исплати и да онај ко цинкари, који се некоректно понаша према својој околини, према својим најближим, према својим колегама на послу, грађанин уопште, да тај треба читавог живота да стрени да ће му то једнога дана сигурно бити проваљено.

ВЛАДА ПОД ЛУПОМ – ОБМАНЕ СРПСКОГ ПОКРЕТА ОБМАНЕ И ДЕМОКРАТСКЕ СТРАНКЕ НАПУШТАЊЕ СКУПШТИНЕ – АКТ ИЗДАЈЕ

18. јули је узбудио духове, по питању поверења Влади, подељених посланика. Посланичка група Српског

покрета обнове која је 8. јула поднела предлог о изгласавању неповерења Влади и формирању нове у којој би они били заступљени у највећем броју тражила је одлагање расправе о томе и подизала тензију у, ионако загрејаној, скупштинској сали.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Даме и господо народни посланици, ја мислим да су аргументи с којима се тражи одлагање расправе о овом захтеву крајње неморални и да их Скупштина не може усвојити. Ако је поднесен захтев за изгласавање неповерења Влади и ако је тај захтев образложено, ја се надам да сте га добили у материјалу, онда о томе треба да расправљамо данас и донесемо одлуку. А не, ја идем сад тамо да разговарам, ако добијем министарски портфељ онда нећу гласати против Владе, а ако не добијем, гласаћу идуће недеље против Владе, тражићемо обарање Владе.

Ја сматрам да наша Скупштина такву једну праксу овде не може учинити уобичајеном и да јој се треба одмах у старту супротставити. Или, се подноси захтев за обарање Владе па се о њему води расправа и гласа, или се тај захтев повлачи. Уосталом, преговори групе народних посланика са председником Републике с тим у принципу никакве логичне везе немају. А то што неки народни посланици желе да постану министри, неки страначки лидери, то је њихова лична жеља, то је њихова политичка жеља, али то се не тиче ове Народне скупштине.

Посланик Коштуница је заједљиво приметио да је: "... први и једини резултат, и то успешан, Владе Републике Србије, за седам месеци њеног постојања, како је овде констатовао сам председник Владе, била победа Црвене Звезде у Минхену од 2:1 и од тада нам је свима пуно, пуно, лакше..."

ШЕШЕЉ ВОЈИСЛАВ

Из досадашњих излагања може се стећи двострук утисак. На основу неких – да имамо најгору, а на основу неких излагања потпредседника Владе, да имамо – најбољу Владу на свету.

Разуме се, ни једни ни други нису у праву, с тим што су много мање у праву представници Владе. Јер, представник Владе није смео да се брани на тај начин што ће нападати анблок читаву опозицију. Уосталом, он је начинио и катастрофалну материјалну грешку – оптужио је читаву опозицију за сарадњу са Ангом Марковићем, што не одговара истини. Нису све опозиционе странке учествовале никада у коалицији са Владом Анге Марковића. Зато, кад се каже – опозиција, онда се тај израз не може ни односити на оне који су у савезу са Ангом Марковићем, јер они припадају режиму, не овом српском, него оном савезном, много горем од овога, какав год да је овај.

Значи, оне активно партиципирају у савезној власти, али њихова основна замеска би била српској Влади што није довољно учинила да се сузбије деловање савезне Владе, које има катастрофалне последице по стање српске привреде и српског друштва, јер српска Влада, чини ми се, извесно време је дозвољавала да буде у неком хијерархијском односу подређености савезној влади а за то није имала никаквих реалних разлога.

Морала је, дакле, много офанзивнију

политику против те Владе да води. Затим, овде је народни посланик Зоран Ђинђић поменуо какво је стање на телевизији, односно на информативном програму телевизије и с пуним правом је то поменуо.

Наша телевизија се једноставно понаша као да се налази у некој другој држави, или како је он с пуним правом употребио термине – као да се налази у Словенији и као да је реч о словеначкој телевизији. Оно што ради наша телевизија је супротстављено интересима српског народа и Влада за то сноси одговорност. Влада сноси одговорност за све оно што се дешава у средствима јавног информисања која су по природи ствари под њеном контролом.

А, то су она средства јавног информисања чије главне уреднице и директоре именује Народна скупштина. Влада је дозволила рецимо да велику моћ и на радију и на телевизији имају плаћеници Анге Марковића – реформисти. Влада је дозволила да реформисти окупирају читаву једну редакцију, редакцију НИН-а. Она је у рукама Анге Марковића.

Демократа са комунистичким минулим радом

НИН је много гори лист од загребачког Данас што се тиче третирања српског питања. Ми у Београду имамо и данас све оно што је Влада могла да спречи. Влада не може да спречи и не мора да спречи и не треба да спречава издавање антисрпских листова у Београду, јер смо ми Срби традиционално демократи. Нека се штампа Веме, нека се формира било која приватна телевизија или приватна радио станица итд, али оно што је у државним рукама то мора бити под контролом Владе. Ако они који су непријатељи српског народа преузму контролу у тим средствима Влада је одговорна.

Влада, по мом мишљењу, нема никаквог разлога да заузима овакав одбрањачки став у Народној скупштини.

Е, сада, поставља се питање – шта урадити. Разуме се, мени је понудио народни посланик Милан Парошки да потпишем заједнички захтев али ја сам то одбио због неких људи који су га већ потписали, јер мој је став – да имамо лошу Владу, али су много гори они који би по сваку цену да је сруше. Е, тога се највише бојим.

Ако упоредимо стање у Народној скупштини Србије са стањем у Сабору Хрватске, из тога бисмо морали многе поуке извести. Између врхунских хрватских политичара данас постоји жестоко лично и политичко непријатељство (рецимо између Савке Дабчевић и Фрање Туђмана), али то непријатељство је гурнуто у страну у условима у којима данас егзистира та наводна хрватска држава. Јер, они су у стању да нађу заједнички интерес хрватског народа, какав год да је тај интерес.

Ми Срби, као да још увек нисмо у могућности да то постигнемо. Који су

разлози? Неки од тих разлога су, разуме се, и у томе што је део опозиционих странака спреман да уђе у коалицију и са оним ко је данас сигурно највећи српски непријатељ – Ангом Марковићем, али то нису све странке.

Али, с друге стране, владајућа странка, односно њена Влада, катастрофално је каснила у економској и у социјалној политици. Рецимо, на плану пољопривреде. Анге Марковић нешто уради, што спутава српског сељака, што чини нерационалну пољопривредну производњу, што снижава цене откупа пољопривредних производа, онда Влада Србије једноставно изда саопштење – не прихватамо. Влада Србије је нешто морала да учи и од Словенаца и од Хрвата, поготово у ситуацији када имамо једну сасвим некомпетентну и нелегитимну савезну владу.

Влада мора бити реконструисана, Влада мора претрпети измене у свом саставу. Разуме се, немогуће је већинској партији наметнути владу, али једна од функција јавних преноса седница Народне скупштине је омогућавање јавности да утиче на рад Народне скупштине, тако што ће контролисати народне представнике, и зато никада није згорег изнети мишљење, па макар оно у једном тренутку било неприхватљиво.

Влада се мора променити – у ком облику, у којој мери, то је већ сада друго питање. Ја сам против Владе парламентарног јединства. Зашто – зато што би та Влада у садашњој ситуацији, знајући какав је однос снага у садашњој Народној скупштини представљала још катастрофалнију грешку. Јер шта би се десило – у Влади националног јединства би се пренеле ствари ове расправе, ове свађе, ови сукоби који постоје у Народној скупштини, само што би се даље водили у ужем кругу људи.

Због тога је то опасно за Србију и опасно је поготову ако се у тој Влади нађу они који су до јуче били у коалицији са Антом Марковићем. Зато Владу треба мењати, али на много паметнији начин, мењати тако да се у њеним редовима нађу оне личности, из које до сада ничим значајним нису компромитоване у јавном животу, које су надстраничке, нестраначке и сл., али које имају ауторитет у српској јавности, које уживају поверење Српског народа.

За мене би једна компетентна, озбиљна и одлучна Влада била она Влада која би у свом чланству имала, рецимо, Добрицу Ђосића, Матију Бећковића, Брану Цричевића, Милорада Павића, Данка Поповића, Веселина Ђуретића, Василија Крестића, Будимира Кошугића, и такве људе, јер таквим људима се, ако ништа, не може оспорити лични интегритет. С друге стране довољно су познати у јавности, нису у анонимности као многи од наших министара – немојте да се увредите, заиста немам намеру да вређам било кога.

Дакле, у овим кризним временима, народ би ипак имао осећај приличног спокојства, ако су такви људи на челним местима, па чак и у ситуацији ако нису баш лично физички способни да одговоре свим обавезама, ту су досадашњи министри, као њихови заменици, да се нађу, да раде оно што треба да раде и слично.

Само у том случају сматрам да би Народна скупштина оправдала поверење народа, а иначе, оно што се десило око овог захтева, и она ситуација која је претходила нашој раправи. Рецимо, ја сам лично сведок да је народни посланик Милан Парошки, испред Народне странке покренуо ову иницијативу, и одједном то неко други преузима, и неко други у име у групе преговара.

Нико није морао да потпише иницијативу Милана Парошког. Ако је то потписао, па ваљда је први потписник најкомпетентнији да заступа ту иницијати-

ву, а не неко неовлашћено да улази у даље преговоре и да за себе тражи министарске фотеле, па ако постане министар, неће ићи даље у нападу на Владу, а ако не постане, онда ћемо Владу обарати.

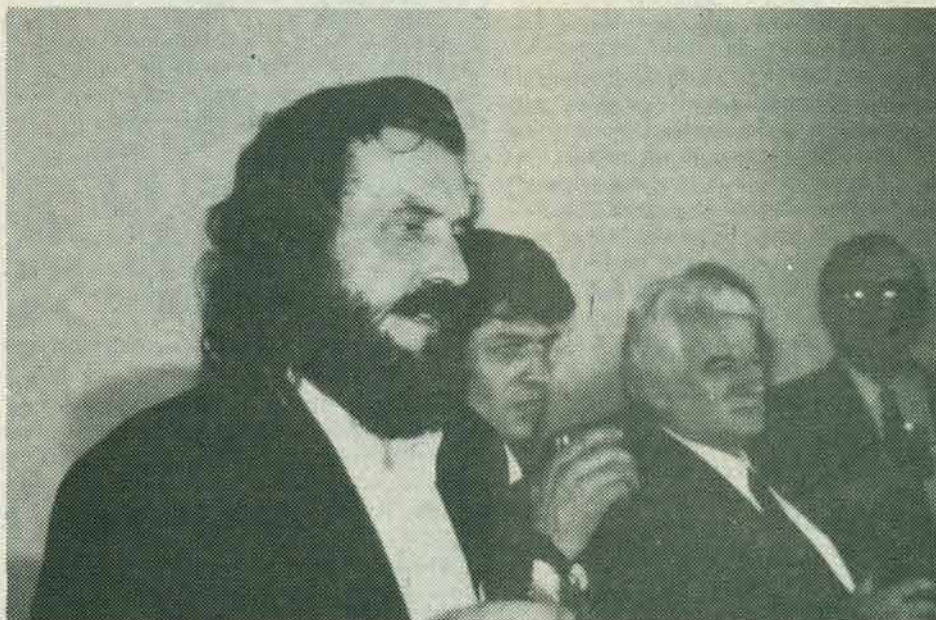
Као што је познато није удовољено захтеву посланика Српског покрета обнове и Демократске странке о одлагању расправе о поверењу Влади а пошто она није пала они су, незадовољни таквим исходом, замрзли на, неодређено време, своје учешће у раду Скупштине.

У овим околностима тај чин је раван издаји националних интереса.

Скупштина је, не прилажући значај бојкоту антисрпских странака, наставила са радом.

НАРОД ПОРЕКЛОМ ИЗ ЦК-КПЈ

19. јула је одржан 4. наставак 6. седнице ванредног заседања на коме се народни посланик др Шешељ супроставио покушају неких посланика муслиманске вероисповести да протуре титоистичке тезе о постојању "муслиманске нације".

Антисрпски квартет

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:
Даме и господа, народни посланици,
Ја сам се мало пре заиста смејао, док
је говорио народни посланик Махмудо-

вић. Мени је лично било смешно. А можда сам погрешно. Сигурно сам погрешно, ствари нису смешне.

Ова скупштинска говорница већ у неколико наврата у последње време се користи као место за прокламовање и пропагирање неке нове вештачке нације. Стално се говори о муслиманској нацији и муслиманском народу. То не постоји на територији Републике Србије, и са тим будите – начисто!

У Србији постоји српски народ и постоје националне мањине. Како ћете се ви изјашњавати, то је ваша ствар. Али овде не постоји никакав други народ, никаква друга нација и – неће постојати. И нећете стари Рас никада одвојити од Србије! И нећете тамо формирати никакву територијалну целину. И стим будите начисто!

А ово што је народни посланик Милан Парошки изнео пред Народну скупштину, ја сматрам да треба да буде посебна тачка дневног реда. Јер, једна странка, политичка странка, која је заступљена у Народној скупштини Србије – спрема сепаратистичке акте и води сепаратистичку политику?! Да ли та странка уопште више може да делује на територији Србије? Да ли може да буде легална странка? Или долази под удар Закона о забрани политичке делатности оних који доводе у питање територијалну целокупност и политички суверенитет Републике Србије?

Председавајући Александар Бачковић се огладио од иступања др Шешеља.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ:

Молим вас, ја само морам да приметим да мишљење о муслиманском народу (да ли постоји или не постоји) је мишљење доктора Војислава Шешеља, а не мишљење ове Скупштине.

РОДУ О ЈЕЗИКУ – ТОПОНИМИ У ВИШЕ ПРИМЕРАКА РАЧВАСТИ ЈЕЗИК НЕКИХ ПОСЛАНИКА

После тродневног прекида, у уторак 23. јула, Скупштина је 7. седницом ванредног заседања, наставила са разматрањем Предлога нових закона и амандмана.

ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, ми дуже времена водимо расправу о једном питању које по мом мишљењу погрешно формулисано. Питање географских назива ми као да овде третирамо као питање равноправности језика националних мањина са језиком већинског народа. Нико не доводи у питање права националних мањина на службену употребу њиховог језика тамо где се донесе компетентна одлука надлежног органа да се њихов језик употребљава као службени, а то је препуштено и у овом предлогу закона скупштинама општина.

Питање географских назива није језичко питање. Све модерне државе у Европи су извршиле унификацију географских назива. Да то није језичко питање може као пример послужити и неколико случајева из наше праксе, да рецимо становници једног села који живе на једној страни планине за планину имају један назив, а становници другог села, с друге стране планине, срби и с једне и с друге стране, имају други назив за исту планину.

У том случају држава је била дужна и то урадила да употреби један од та два назива као званични назив за ту планину. А, нико не смета становницима да у својој приватној комуникацији користе онај назив који су до јуче имали. То је и у случају данашње расправе о начину третирања службених назива географских појмова.

Нико не смета припадницима мађарске националне мањине да и даље, за било који географски појам у својој међусобној комуникацији, користе који год желе назив. Међутим, у службеној употреби може бити само један назив да не би било никакве забуне о ком је географском појму реч.

Уосталом, географски називи се не преводе. Нема тог речника страног језика који садрже и преводе географских назива. Не знам, нисам имао у руци речник српско-мађарског језика, ако тај речник уопште постоји, али сам имао српско-енглеског, српско-руског, српско-немачког и тамо нема превођења градова. Додуше, Срби користе неке своје сопствене термине за неколико светских, географских појмова. Рецимо, за Беч, Рим, Солун, Цариград. Али када службено комуницирамо са компетентним државним органима ових земаља искључује се употреба термина Беч, Рим, Цариград или Солун, каже се –

Вин, Рома, Тесалоники, Истамбул и можда нисам исправно изговорио ове називе, како би то требало по језику али и у овом случају сасвим је неспорно да се припадницима националних мањина никаква права не негирају.

Они живе у саставу државе Србије. Нормално је да у тој држави постоји унификација географских појмова и да прихвате у комуникацији са државним органима и припадницима других народа, пре свега, српским народом, ту унификовану номенклатуру, а даље могу да користе оно што желе.

С друге стране, овде је реч о службеном истицању тих назива. Значи, о службеној употреби имена градова, села, насељених места, уопште. Када је реч о туристичкој употреби опет може да се користи шта коме падне на памет – нико се у то не меша. Нема те државе на свету која би се упунгала у регулисање употребе појединих топонима у туристичке сврхе. То се препушта туристичким организацијама, сељацима из једног села у коме живе, већини припадника националне мањине и слично.

У овом случају, такође, треба имати у виду да често олако дајемо извесне политичке изјаве које би могле да нанесу у пракси велику штету.

Рецимо, било је позивања на праксу Аустрије. Аустрија никако не може да нам буде пример за углед. Аустрија је држава која нема пун суверенитет и аустријски народ од рата наопамо није

имао шансу да му устав, који ће сам донети преко својих слободно изабраних представника, буде највиши правни акт, него му је највиши правни акт државни уговор који су потписивале велике силе.

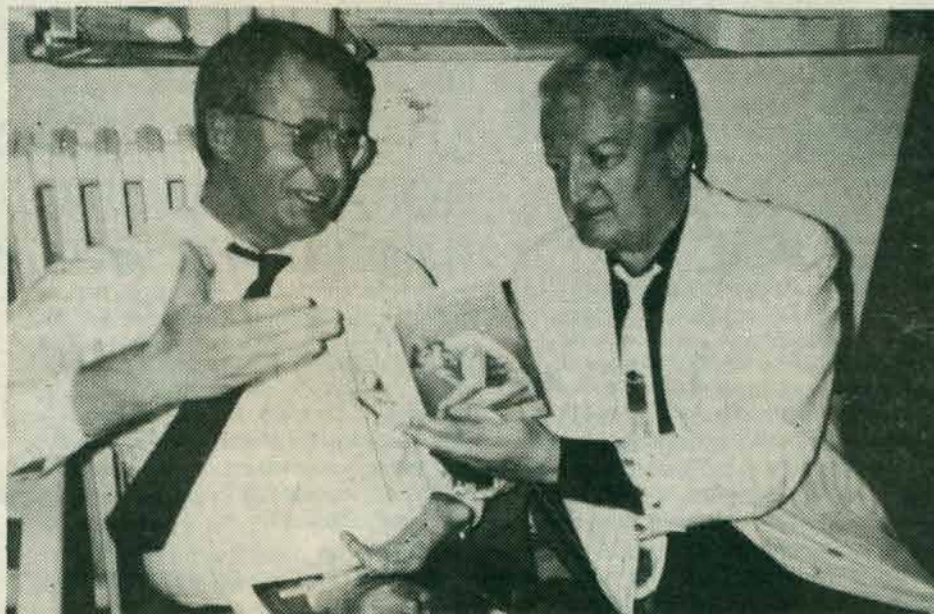
Дакле, оно што је пракса аустријске државе никако нам не може бити пример за углед па ни та пракса – ако живи и 10% припадника националних мањина у једном месту да они имају право на службену употребу сопственог језика и слично.

Аустрију дакле, искључимо као пример за углед.

Овде је било речи и о употреби латиничног писма, па су неки олако рекли да је латинично писмо хрватско писмо. То није истина. Ово латинично писмо, које данас користе Срби и Хрвати, је српско-латинично писмо, јер је његов креатор Вук Караџић и српски народ је имао потребу да изврши и ту латиничну транскрипцију свог језика, као што су то и Руси урадили пре више година.

И, та српска транскрипција латинског писма, односно сопственог језика на латинском писму, може бити корисна, поготово у неким међународним комуникацијама, при коришћењу компјутерске технике и слично. Олако то писмо називати хрватским, сматрам да је исто тако погубна трешка као и језик називати српскохрватски, јер Хрвати, као што су преузели српски језик, као свој сопствени, у време илирског покрета, тако су после кодификације писма од стране Вука Караџића и српску латиницу прихватили као своје основно писмо.

Зато не би требало да имамо толико нетрпељивости према латиничном писму и да га на тај начин одбацимо и дамо га Хрватима као готово писмо, као што смо и многе друге традиционалне изразе из старословенског језика и старог српског језика, које су некако Хрвати

Ретки тренуци одмора

ископали из прошлости и почели да користе, отписали као да никад нису били српски.

Нека Хрвати траже друго писмо. Они ће га вероватно и тражити. Они ће га наћи. Они неће прихватити, чим се одцепе, ако се одцепе, разуме се ни слово ћ, ни ч, ни ш, ни љ, ни њ – све оно што су новуми које је унео Вук Караџић.

Што се тиче признавања или непризнавања неких нација, морао бих ово своје излагање искористити и као малу реплику народном посланику Батрићу Јовановићу.

ПРЕДСЕДНИК:

Немојте излазити из теме. То није на дневном реду.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Не би било згорег, да ипак не остане његово излагање без одговора. Ова Народна скупштина се никада није бавила, бар не ова која је по први пут демократски изабрана од рата на овамо, прокламовањем никаквих нових нација, а оно што су прокламовале скупштине под тоталитарним комунистичким поретком нас не само да не обавезује него нас обавезује да радимо супротно томе и да то исправљамо – што је могуће раније.

ПРЕДСЕДНИК:

Пре него што прећемо на одлучивање, имамо још... (народни посланик Батрић Јовановић тражи реч, док остали бурно реагују. Председник звоном опоније ред).

БАТРИЋ ЈОВАНОВИЋ:

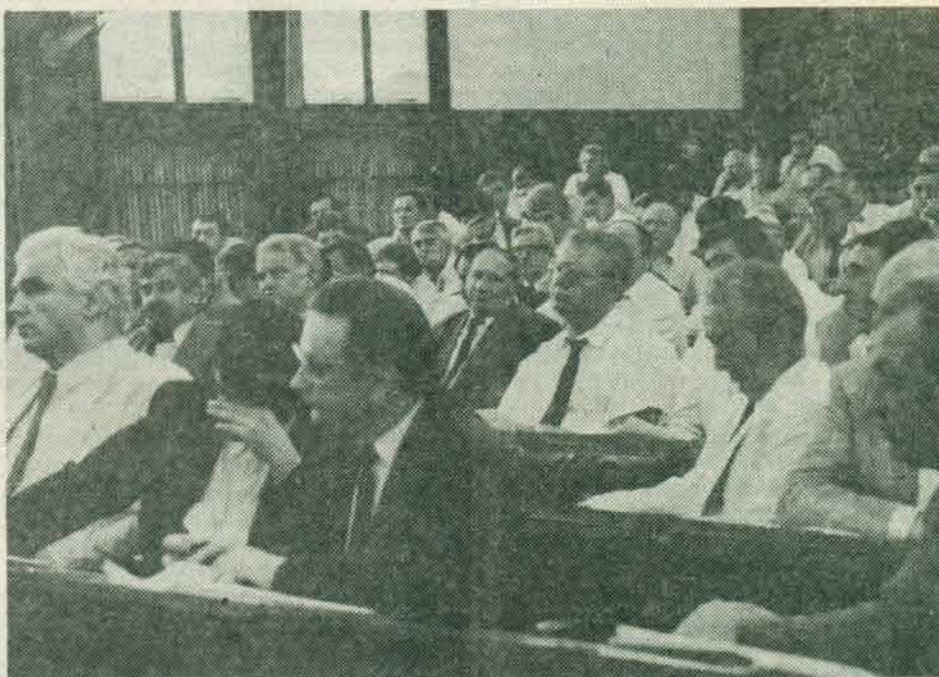
У вези са Аустријом цитирао сам професора др Драга Ђушића, директора Института за српско-хрватски језик Српске академије наука. А, у вези са латиницом, сама чињеница да ни за живота Вука Караџића, ни после њега, све до 1945. године, када је српски народ стављан у подређени положај, никада нико у српском народу није сматрао латиницу за српско писмо, ни секундарно ни терцијално, а доказ за то је да не постоји ни једна српска књига, ни један споменик културе настао у том периоду на латиници.

ПРЕДСЕДНИК:

Ја вас молим, ви знате колико имамо тачака дневног реда. Немојте сада своја знања или полузнања из историје представљати овде за говорницом. Ја вас молим сведите ваше учешће на тему, а не да правимо екскурзије по историји.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Жао ми је, али излагање народног посланика Батрића Јовановића ја сматрам да је изашло из оквира коректности. Он одмах почиње да говори о укидању и забрани ћириличног писма. Ја сам говорио да латинично писмо није хрватско писмо. Латинично писмо је писмо старих римљана које је прихватила готово комплетна Европа искључујући православне државе. И, то везе са хрватским нема нити може бити основа за тумачење забране ћирилице на подручју данашње Хрватске, на подручју БиХ и слично. И није тачно да ништа кроз српску историју није написано на латиничном писму. Погледајте стару дубровачку књижевност која је изреком њених аутора српска књижевност. Она је

готово сва била написана на латиници. И нећемо да се одричемо те латинице. Ћирилица је изворно српско писмо али улазак у модерни свет наложио нам је потребу да с времена на време за неке посебне сврхе користимо и латиницу. Као што се то десило Русима. Сад ћете наћи и руски језик на латиничној транскрипцији. Има стручних часописа, каталога, назива, робу из Совјетског Савеза можете пропознати по томе и слично. Значи, она је потребна као друго, секундарно споредно писмо онда када се укаже нека прилика, када је њено коришћење незамењиво.

А што се тиче других изјава Батрића Јовановића, неке од њих су непроверене. Рецимо да је Стара Југославија, Кра-

љевина Југославија признавала муслиманску нацију. То није тачно. Муслимани су имали југословенску-муслиманску организацију, али они су се груписали по верској припадности и њима самима никада није падало на памет да тврде за себе да припадају посебној нацији. И после рата муслимани се нису морали изјашњавати као Срби или Хрвати. Могли су али нису морали, јер су се многи од њих изјашњавали као Муслимани национално неопређени. Погледајте све пописе становништва од рата на овамо па ћете видети. Више је било оних који су се изјашњавали као национално неопређени него оних који су се изјашњавали као Срби или Хрвати. Дакле, нису морали, а могли су.

О ПРИНЦУ АЛЕКСАНДРУ П МАРКОВИЋУ АНТИН ПУЛЕН – КУКАВИЧЈЕ ЈАЈЕ ПОВРАТАК ВОЈВОДЕ ЂУЈИЋА И НОВАЦИЈЕ БАТРИЋА ЈОВАНОВИЋА

24. јула настављена је 7. седница ванредног заседања. Седници је председавао Боривоје Петровић а тон су јој дали супротстављени посланици др Шешељ и Батрић Јовановић који је још увек пун бољшевичког набоја изнео више неистина о легендарном команданту Динарске дивизије војводи Момчилу Ђујићу.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, ја сам један од потписника овог захтева

који је поднео народни посланик Батрић Јовановић и прво морам да изразим запрепаштење што тај свој захтев сада повлачи и без консултација нас 80 који смо заједно са њим потписали.

Можда он има право да то уради, али то је за мене поука да више никад не потписујем оно што он подноси као захтев Председништву Скупштине. Ко ми је крик, што сам овог пута погрешно.

Али, проблем који је овога пута постављен, веома је озбиљан и не свиђа ми се нимало поступак Владе Србије која је једноставно одбија да се изјасни. Она би то једноставно, као врућ кромпир некоме пребацила. Кажу: Савезно законодавство не дозвољава, затим: нема правног

Војвода
Момчило
Ђујић говори
у Хамилтону

основа за враћање конфисковане имовине и слично, па да се онда о томе размишља и да се о томе расправља.

А та Влада Србије, ако сматра да ово што је поднесено, није добро, треба да каже: ми ћемо из Владе понудити за то и то време, у том и том року како ми сматрамо да то питање треба регулисати. И онда би вероватно то нама било прихватљиво, стрпели бисмо се до тога рока, па онда отварају расправу.

И овога пута су отворена два проблема, које по мом мишљењу не треба повећавати.

Једно је питање хоће ли Србија обнову монархије или неће. Неки од нас сматрају да у Србији треба обновити монархију, читаће политичке странке стоје на тим позицијама, а други су за Републику.

Није време да се делимо по том питању. Онога тренутка кад отаџбина не буде више у опасности, онда ћемо на референдум, онда ћемо у расправу. Вероватно ћемо се одсуђивати, нећемо знати око чега ћемо се чупати за косу, за вратове хватати, па ћемо око тог питања. Али, то питање није толико битно да би нас данас делило. Зато то питање треба пролонгирати за нека срећнија времена.

Међутим, други проблем који је ургентан – могу ли се припадници краљевских кућа вратити у отаџбину или не и да ли ће у отаџбини имати од чега да живе, или неће, то је питање за нас ургентно и било би врло паметно за садашњи режим и за Владу Србије да му што пре посвети одговарајућу пажњу.

Ми Срби, за разлику од неких других европских народа, имамо разлога да се поносимо. У ова два века имали смо три славне краљевске династије и тешко би било објективно проценити која је од њих српске државе. Све три су заслужне и све три заслужују неговање на извештајан начин династичких традиција, без обзира на наше одређење за Републику или за монархију.

Према томе, било би врло важно наћи могућности за повратак припадника краљевских кућа у отаџбину – и Карађорђевића и Обреновића, ако их има преживелих, и Петровића. Ако заиста постоји нека сметња због недостатка

правног основа, а вероватно постоји, јер и овај Устав који нам је конципиран прошле године показује се да већ не одговара у потпуности овој обновљеној демократији у Србији, па ће морати у најскорије време да претрпи извесне измене, али ако се заиста не може вратити сва имовина, онда се може рећи за део имовине који је припадао краљевској кући Карађорђевића да Влада Србије или Народна скупштина Србије донесу одлуку да им се то поклони, да им се поклони нека резиденција, да им се поклони неко имање, да се створе услови да они овде живе, а да не траже ни од кога милостињу.

И кад то кажем, врло је важно да изразим ограду: кад се залажем за омогућавање повратка свим припадницима краљевске куће Карађорђевића, ја се зато принципијелно залажем и немам у виду, нити ми је намера да подржавам онога ко је данас експонент неких страних сила, а претендент је на српски или југословенски престо. Нему је свеједно – час се залаже за Југославију, час за Србију. Нему је важно да се дочена престола, да буде краљ по сваку цену, па макар био краљ Горње Волте. Реч је, разуме се, о принцу Александру Карађорђевићу, који је изневерио краљевску кућу Карађорђевића, који се продао разним српским непријатељима, који из дана у дан мења политичке ставове. То све треба да се каже са ове говорнице, ако је већ поведена расправа на ту тему, који је једно време шуровао и са Антом Марковићем, па је чак и Анте Марковић у једној варијанти разматрао могућност да обнавља монархију у Југославији уз америчку и енглеску подршку, па да доведе принца Александра, сматрајући да ће Срби годину дана бити пијани од радости, да неће знати шта раде и шта се око њих дешава, а да за то време обаве све своје послове.

Зато, паралелно са залагањем да се омогући повратак припадницима краљевске куће Карађорђевића, ја сматрам нужним и жигосати ту, у основи издајничку политику принца Александра и рећи му – он се одавно компромитовао подршком Туђману, подршком Словенцима, истицањем наводне словеначке и хрватске демократије, која се данас представља кроз огољену фашистичку форму и нападајући на његову, ону сужену Србију, његову отаџбину, којој би пре свега требало да буде одан и којој би требало да буде веран.

И кроз ово питање повратка припадника наших краљевских породица у отаџбину, треба размотрити и питање праведно страдали због прогона комунистичког режима, који су морали да избегну у емиграцију, који су проглашавани ратним злочинцима, а представљају највеће српске националне јунаке.

Ја сматрам да Народна скупштина Србије треба да покрене питање омогућавања повратка у отаџбину великог српског националног јунака, команданта Динарске четничке дивизије, војводе

Једине живе српске војводе, Ђујић и Шешељ са пријатељима

Момчило Ђујића, најомиљеније личности на подручју Српске Крајине, ја вас у то уверавам.

И крајње је време да кажемо: "не" савезном законодавству, које и није законодавство у правом смислу речи. Све оно што представља савезне прописе данашње Југославије, продукт је комунистичког диктаторског режима и Народна скупштина Србије не да не треба него не сме да се тиме руководи и не сме да своје законодавство заснива на ономе што је законодавство једног режима, чији репидиви постоје само на савезном нивоу, једног режима који оличава Анте Марковић, а који је данас једини комуниста међу актуелним функционерима у Југославији.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Јављам се за реч само због једне неистините тврдње коју је овде изнео послат-

ник Батрић Јовановић, односно – да се "Динарска – четничка дивизија" крајем рата повлачила захваљујући помоћи немачких трупа, односно наредби немачког команданта – да им се отвори простор.

То није тачно. Динарска четничка дивизија се успела извући из обруча, зато што њен командни састав и њени ратници нису поверовали Краљу Петру II Карађорђевићу на сву срећу, као што су му поверовали неки други четнички команданти. А, тај Краљ – Петар II је био издајник, као што је и његов син принц Александар, и то треба отворено речи.

Динарска дивизија се успела повући зато што је под оружјем имала 10.000 војника, а где су се ти ратници појављивали усташе су бежале главом без обзира.

СИНДИКАТ У ФУНКЦИЈИ РАДНИЧКИХ ИНТЕРЕСА

У наставку 7. седнице ванредног заседања одржане 25. јула расправљало се о Предлогу закљона о штрајку са изменама и допунама. У расправу се укључио и посланик др Шешељ штигећи интересе своје изборне јединице и свих српских радника који су деценијама били препуштени "старању и бризи" тзв. Синдиката.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Ја бих прво рекао о једном начелном питању, шта ће уопште представници синдиката на данашњем заседању Народне скупштине. Ко је тај синдикат, шта он тражи овде, кога он представља. Ако представници синдиката имају право да присуствују седницама народне скупштине, онда то могу представници свих других организација и удружења грађана, удружења љубитеља паса.

Немојте више на овај начин да се

играмо. Ово је моја примедба Председништву Скупштине. Сматрам да се то убудуће више не сме дозволити. То је један репидив прошлог времена, кад су представници Савеза комуниста, Социјалистичког савеза, Савеза синдиката, Савеза социјалистичке омладине, Савеза бораца долазили на ону комунистичку скупштину која је све представљала осим српског народа. У овом случају више представници синдиката немају шта да траже, поготову, када је реч о заосталом синдикату који још из оног старог времена

Ми правог синдиката још немамо.

Што се тиче чл.4. сматрам да он мора

да претрпи темељите промене. Морају сва три става да се мењају.

У првом ставу се каже – одлуку о ступању у штрајк у предузећу односно државном органу доноси организација синдиката регистрована код надлежног органа. Ова одредба не може да остане. Зашто? У њој не стоји колико прво та организација мора имати учлањених радника, колики проценат радника да би могла компетентно доносити одлуку о штрајку. Може се сутра формирати нека синдикална организација која ће у предузећу имати 5 чланова и може се регистровати и она донесе одлуку о штрајку, а што 1.000 других радника неће у штрајк. Ко им је крив. Ово је синдикат.

Морамо се навикавати на време у коме ћемо имати више разних синдикалних организација. Зато не може остати ни трећи став – одлуку о ступању у генерални штрајк доноси највиши орган синдиката у Републици.

Ко је тај највиши орган синдиката у Републици? Па ми још немамо право синдикално организовање, тек напип радници треба синдикално да се организују. Вероватно ће на нивоу Републике имати више разних, највиших органа синдиката.

Према томе, кад је реч о генералном штрајку, нико такву одлуку не може донети у име свих радника. Радници у сваком предузећу треба појединачно да се изјасне да ли прихватају одлуку о генералном штрајку, па ако прихватају, онда улазе у штрајк. Ренимо, неко руководство синдиката на нивоу Републике донесе одлуку о генералном штрајку а може се десити да више од половине радника не пристају на генерални штрајк. Како их на то обавезивати?

Сматрам да је ово још увек крајње непромишљено решење, и да овај члан 4. треба у потпуности преформулисати.

Ја сматрам да Народна скупштина, даме и господо, као законодавно тело треба пре свега да има у виду циљ ове законске одредбе. Циљ може бити двојак: Ако је циљ да се превременим слањем у пензију извесних категорија становништва отвара већи број радних места за незапослену омладину, онда ту треба правично поступити и не делити то по полној припадности.

Ако се смањује радни стаж, онда треба смањити и мушкарцима и женама. А када се смањује радни стаж, онда треба пре свега поставити питање подношљивости за фондове пензијског осигурања, толико већи број пензионера.

С друге стране, ако је циљ заштита друштвеног положаја жене и ако је жени теже у животу него мушкарцу (ја ћу сада и о томе нешто рећи) онда се то питање мора образложити. Овде је мало пре то добро истакнуто. Жене које заиста тешко раде, стало им је што пре да оду у пензију. Жене које раде на тежим физичким пословима, раднице. А жене интелектуалке, стало им је да што касније оду у пензију. Значи, омет цеховска усмереност интереса.

А ми морамо поступити правично. Морамо поступити по неким правним

принципима. Правни принципи гарантују у нашој земљи равноправност полова. Ако постоји равноправност полова, онда мора бити изједначена и по питању закона о радним односима, односно стицању права на пензију, или престанак радног односа по сили закона.

Женама је заиста теже, зато што рађају. То је једина разлика. Што се тиче других разлика између жена и мушкараца, знате, те разлике снадају у домен породичних односа и како се која жена избори за своја права у оквиру породице, тако јој је и ту ми као Народна скупштина не можемо много да помогнемо.

Али жена доприноси друштву на један начин на који мушкарац никако не може, а то је рађање деце. И ми морамо

то на известан начин и да наградимо. А то можемо урадити када будемо усвајајући Закон о пензијском осигурању.

Ја сам већ проишли пут износио идеју да све жене које то желе могу за свако рођено дете да добију по две године пензијског стажа. И то тим законом можемо регулисати. То онда није у супротности са Уставом, јер реч је о посебном доприносу друштву, као што друштво има право да извесне категорије радника награди бенефицираним радним стажом, тако може наградити жене које рађају децу, ако то њима одговара за свако рођено дете две године радног стажа.

Сматрам да би то било најправичније решење.

САМОУПРАВЉАЊЕ НА МАЛА ВРАТА

ДРУШТВЕНО СВОЈИНСКЕ ЗАВРЗЛАМЕ

МНОГО БАБИЦА – ОШТЕЋЕНИ РАДНИЦИ

У Народној скупштини Србије 30. јула се расправљало о Предлогу закона о трансформацији друштвене својине у приватну. Усвајање предложеног закона не би допринело, у овој фази, оздрављењу а касније, даљем развоју српске привреде па му се др Шешељ успротивио.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, српска привреда се налази на рубу хаоса, на рубу пропаста. Ако данас усвојимо овакав закон, српска привреда ће пропасти за неколико месеци. Зато сматрам да Народна скупштина овај закон не сме усвојити, ако жели добро српском народу.

Зашто? Из више разлога:

Прво, овај закон се базира на савезном закону који нам је даровао Анте Марковић, а који су креирали Хрвати и Словенци, они исти којима ни на крај памети није да тај закон у својим дежелама спроводе. А ми Срби, одмах се залеземо, као и досада што смо радили и проводимо оно што је објективно, већ на први поглед на штету српског народа и српске државе.

Овде се у првом члану већ говори да предузећа самостално одлучују о трансформацији имовине. По мом мишљењу, а морам један тежи израз да употребим, то је права лудост.

Шта значи: "Предузећа самостално одлучују"?

Ко одлучује у име предузећа? Па не мислимо ваљда да то раде раднички савети, да то раде запослени. То раде они који предузећима управљају.

И кроз читав овај предлог закона се провлачи стара идеолошка флоскула о природи друштвене својине. Представник Владе је овде говорио да се идео-

лошка раван избацује из законодавне делатности у области привреде. Али, то није тачно.

Јер, прво да размотримо шта је то друштвена својина. Друштвена својина је прикривени, замаскирани облик државне својине, у којој је држава и даље прикривени власник, али не сноси одговорност за привредне промашаје у предузећима. Она је власник у том смислу што је преко владајуће партије, ондашњег Савеза комуниста постављала директоре – никад их раднички савет није бирао, немојмо имати никаквих илузија, него општински комитети ако је иоле значајно неко предузеће – постављала је функционере, располагала оствареном добити односно профитом, а није сносила одговорност за привредне промашаје, осим што је некада, као у вреће без дна, убацивала државни новац, новац друштва да би се покривали ти губици.

А у овом случају ми као пој забацимо главу у песак и заносимо се илузијама да је то неки посебан облик својине који егзистира независно од државе, независно од нас и сад они који су власници – ако су ти власници? – они одлучују шта да раде са својом имовином.

Ни у време кад је била актуелна та идеологизована теорија о друштвеној својини, никоме није на памет падало да каже да је предузеће у својини оних који раде у том предузећу, него је речено: у својини друштва, а они који раде у том предузећу управљају производњом и расподелом. А ми идемо корак даље том

идеолошком и теоријском странпутицом, па данас говоримо: они који су запослени, они су власници.

И сада се још размисли како ће се поделити акције, деонице, да ли ће то бити само они који су данас запослени или они који су некада били запослени па су сад у пензији. А шта ћемо са онима који су радили у том предузећу па су умрли? Морамо деонице давати њиховим потомцима. То је основни својински принцип. Ако један субјект права, ако један власник умре, његов потомак наслеђује сву његову имовину. Како ћемо то питање да решимо? Хаос ћемо општи створити.

Даље, говори се: радницима ће бити подељене деонице. Неки овде иступају у име радничке класе. Ми смо имали неки дан катастрофалну варијанту иступања у име радничке класе од овога синдиката, наследио од онога мрачног времена, па тај синдикат, кад му се нешто не свиди, кад га неко критикује, кад га неко политичким аргументима нападне, каже: то је напад на радничку класу, то је увреда радничке класе. Тако ће нас и у овом случају исто третирати.

Каже се: радник је заинтересован да учествује у управљању, располагању, у овоме, у ономе. То није истина. Радник је заинтересован за бољу плату и добре услове заштите на раду. То је једини раднички интерес, и нема тог часног и поштеног радника који је заинтересован за управљање, јер да је заинтересован за управљање, он би одговарајућу стручну квалификацију стекао зато, па би ишао да студира, па би завршио адекватне факултете. А онај ко нема те квалификације не може да управља. Он је само жртва манипулације.

У овом случају, деонице се могу поделити радницима. За годину дана радници ће гледати да се отарасе тих деоница. Они, прво, немају поверења да те деонице заиста нешто корисно доносе. Радници у тим деоницама виде само ново закидње њихових плата. И не требају им те деонице. Те деонице ће се за годину дана концентрисати у рукама директора и неког уског управљачког слоја и ми овим законом буквално поклањемо привредна предузећа директорима, онима који данас у име друштва управљају тим предузећима. Зато то морамо спречити по сваку цену.

А шта је могуће? Шта је алтернатива једном оваквом промашеном концепту?

Пре свега, раничињавање својинских односа. Ако је друштвена својина била прикривени облик државне својине, ми напокон морамо да кажемо: сва су та предузећа у државној својини и влада не сме да избегава одговорност за њихову судбину. А ако су у државној својини, онда ће их држава сукцесивно распродавати путем јавне лицитације, па ће их куповати онај ко има готов новац да плати.

Ако не може читаво предузеће купити део предузећа. Ако је немогуће одмах наћи купце, продаваћемо прво мања предузећа за мање паре па ћемо постепено

по ићи у распродају оних великих, и то све путем јавне лиценције.

То је једини исправни облик промене својинских односа. Ако тако не урадимо изгубићемо сваку контролу над привредом над привредним токовима, та ће предузећа заиста отићи у приватне руке, али ће бити буквално поклоњена онима који су у једном тренутку имали срећу да се нађу на њиховом челу.

Шта се даље дешава у пракси. Ево, радници неколико предузећа "Балканије" и неких других штрајкују, супротстављају се и долази, баш због ових погрешних процена вредности, до свега тога. Пи Агенција која се формира не може да изврши праву процену вредности. То може само јавна лиценција.

Када држава излази на тржиште с једним предузећем она може да одреди вредност грађевинског земљишта, вредност зиданог објекта, и евентуално, неке скупље машине, и да то буде почетна цена а све је остало – колико ко понуди на јавној лиценцији.

То је једини начин заштите обезвређивања онога што се назива друштвеном својином.

Даље, шта се дешава? Дешава се да када дође до стварања меновитих предузећа овај ко улази у меновито предузеће нуди неки фиктивни капитал, који нигде не постоји осим у његовој машти.

Обезвреди вредност постојећих предузећа до крајњих граница, или се буса с неким својим капиталом, који ничим није покривен, преузима контролу над предузећем и изазива нови хаос.

Нјему се буквално предузеће такође поклана.

Зато апелујем на Народну скупштину, као један од ретких представника опозиције, да овакав закон ни по коју цену не усваја.

Посланик Влајко Јовић се није сложио са тезама посланика Шешеља који је са говорнице поново упутно низ нових аргумената против предлога закона.

ШЕШЕЉ:

Даме и господа, колега Јовић нама нуди самоуправни концепт у новој верзији. Каже – радници у време самоуправљања код нас нису били у најамном односу, то јесте највећи проблем. Ми их сада враћамо у најамни однос и то треба отворено рећи, јер се тај најамни однос у свету показао као једини продуктивни, ефикасан, економичан привредни однос. Враћамо раднике у најамни однос, јер им је најбоље у том односу. Најбоље им је кад само брину колико ће плату имати и како ће бити заштићени на раду, кад их неко не загушљује састанцима радничких савета, тих државних синдиката који су им обезбеђивали зимницу или нису а на њиховој су грбачи живели.

Ако бисмо прихватили овај концепт који је по мом мишљењу још гори од концепта Владе да се подели радницима својина над предузећем, у облику деоница ја вам гарантујем да ће маса радника одмах за 10% вредности распродати све своје деонице. Са 100 хиљада долара ја сам у стању да купим Смедеревску желе-

зару на тај начин, само негде да набавим тих 100 хиљада долара.

Сетимо се како се Милан Стојадиновић обогатио. Ратни зајмови Краљевине Србије су имали огромну номиналну вредност. Он је после Првог светског рата пронео гласине да ће остати ненаплаћени. Селаци су по пуне корпе буд зашто продавали. Преко својих људи је све откупио и наплатио после у пуној вредности.

Сетимо се бонова за топли оброк. Колико има радника да чим добију бонове гледају испод цене да их замене за готов новац, без обзира што су у свакој самопослужи за бонове може куповати као за новац. Треба им новац за нешто друго, одело, бицикл, дечју играчку, а не могу купити боновима.

На тај начин, ми стварамо услове за шпекулативне делатности невиђених размера. Ми немамо чиме да се поносимо што је наш концепт био различит од совјетског, источно-европског. Њихов је ако ништа, био понигенији.

Држава је и даље контролисала оно за шта је била заинтересована. Али бежала је од одговорности. Ако предузеће пропада крив је раднички савет, директор, крив је овај, крив је онај. Ако је предузеће добро, онда држава узима до миле воље. То је био непонигенији однос.

Даље, каже се – нема купана. Па, морамо мало шире то питање постављати. Не мора се сва имовина одмах распродати. Продаваћемо мања предузећа, има толико приватника код нас који су у стању да купују та мања предузећа. Тамо где предузеће нема непокретне имовине, где је мала фирма, можда 10-20 људи ради агенцијске послове било које врсте, па нека они прерасту у приватно предузеће ако немају својину на некретностима, или ако немају неке машине које су раније набављене у оквиру те тзв. друштвене својине. Нека се сви они одмах приватизују како они желе. Држава није заинтересована. Али, за већа предузећа, за предузећа која располажу некретностима уписаним у земљишне књиге, зиданим објектима, скупим машинама – то се не сме дозволити. И, боље је та предузећа продати на јавној лиценцији, па макар их продали за 10% њихове реалне вредности. Зашто? Кад их продајемо по ниским ценама на јавној лиценцији, онај ко понуди најбоље услове биће купац, а ми ћемо га уговором о купопродаји обавезати: у наредних 5 година ни једног радника не сме отпустити осим по дисциплинском поступку за дисциплинске прекршаје, ако ћемо обезбедити права радника док се евентуално мало не подигнемо из ове економске кризе.

Шта раде у Америци? У Чикагу, буквално за један једини долар, можете купити кућу, стару кућу, руинирану, али ипак кућу, у некој црначкој четврти. И држава Америка, Чикашка има разлога да вам ту кућу прода за један долар.

Зашто? Ако она тражи праву вредност те куће, чекаће 100 година, неће је дочекати, а за тих 100 година мора улагати за оно минимално одржавање куће, ако ништа, оно бар једномнедељно да обиђе полицију да види да се неко није насилно уселио. Ако вам прода за један долар ту кућу, ви ћете уложити 30.000 долара па да је оспособите за становање и већ од идуће године плаћате неколико хиљада долара порез држави на ту кућу. У овом случају ако се предузеће прода по оној вредности која се постигне на лиценцији, а важно је да почетна цена само реалну вредност грађевинског земљишта и зиданог објекта обухвата и ништа друго, држава стиче пре свега нека средства којима може покривати социјалне фондове, може бригу о незапосленима водити. Од тих нара сваки незапослени може месечно добити неки износ. Раднике који остану без посла, раднике који примају бедне минималне такође потпомагати.

Дакле, залажем се да стварамо једну социјалну државу која може у перспективи прерастати у државу благостања, ако је паметно будемо стварали. Ако, дакле, држава буде бринула о свима онима на чијим леђима егзистира.

(представник звонцем опомиње говорника да је време његовог излагања истекло)

Извињавам се, још нешто да кажем, па се више нећу јављати, цели дан, обећавам. Осим ако неко не буде захтевао.

Још један проблем који је врло важан.

Имамо огромне државне дугове. Те дугове ми новцем не можемо вратити. И кад се дефинитивно развијемо са Хрватима и Словенцима, наш део тих дугова ће остати. Можемо на неки начин предамати, али не довољно. Те дугове не можемо новцем исплатити.

Савезна влада Анте Марковића, упропастила је и девизне штедине. Више милијарди долара девизне штедине потражују, нема ко да им то плати, тог новца буквално нема. Шта можемо урадити?

Овим претварањем тзв. друштвене својине у државну ми ћемо рећи западним поперацима: ми новца немамо, шта се вама више исплати – да плените наше авионе, бродове и дипломатска представништва у иностранству, или да вам уместо новца дамо у пуну својину одговарајући број фабрика. Разуме се ова друга варијанта мало боље звучи, ако ништа Јапану ће боље звучати. Сећате се пре неколико година, кад су Јапанци нудили да преузму пословање у неким привредним сегментима и у овој нашој Србији, па онај некадашњи режим, дојучерашњи, до пре неколико година, одбио је јер је задрало у самоуправна права, јер је задрало у његову контролу над процесом производње.

У овом случају, ако тако урадимо и ако у старту ликвидирамо државне дугове, преносом својинских права над одговарајућим бројем фабрика, ми већ стварамо основу за привредни проспе-

ритет, јер ћемо од следеће године, као држава тим новим власницима наплаћивати порез. А држава која води паметну пореску политику, може да се ствара и о социјално угроженим категоријама становништва.

ПРЕДСЕДНИК:

Влајко има реплику.

ВЛАКО ЈОВИЋ:

Господине Шешел, ви изузетно лепо причате и то народ јако добро прихвата, све ово што вас слуша. Међутим, када вас ја слушам, ја од тога, што каже народ, најмање половину бацим у воду, јер је неоствариво. А што се овога тиче, 90%, што се тиче ове теме 90% одбацујем, оно што говорите.

Заиста сам ја годинама слушао разне академике и трибине, али нисам видео решења. Ви решење не предлагате.

(Војислав Шешел, с места: "нисте ме добро слушали")

Ја сам вас добро слушао. Једино ваше решење је лиценцијација. Дајте ви негде објасните који су ти, кад ће доћи и како ће нам купити ову сву нашу друштвену својину. Нонсенс! Извините, али то не иде.

(Шешел с места: "ко каже? не мора све одједном")

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господо ја сам мало пре обећао да се нећу јављати за реч осим ако ме неко не замоли, а пошто су ме господа народни посланици др Јован Стриковић, Радмилко Богдановић и Милош Бојовић замолили да се јавим за реч ја се опет јављам.

Ја бих, прво, једну примедбу процедуралне природе коју сам изрекао већ на једној од протеклих седница. Ја бих замолио председништво Народне скупштине да више никад не позива никакве синдикалне представнике на седнице Народне скупштине да нам не би девалтирало рад Народне скупштине. Ово што смо малопре слушали то је катастрофално. Ово су репидиви оног прошлог времена кад се за говорницу излазило са унапред писаним говорима са унапред писаним дискусијама, које нико није слушао. И још једну ствар: опет се поновила она оптужба коју су ти "синдикалисти" недавно и преко новина лансирали. Оптужују ме да раднике поредим са псима. Није тачно. Ја раднике покушавам да заштитим од оваквих синдикалиста и оваквог синдиката. Иако ви господо из председништва Скупштине наставите да позивате представнике овога синдиката на наше седнице ја вам обећавам до јесени да ће Српска радикална странка формирати десет синдикалних организација Републике Србије, па ће се једна звати независни синдикат Србије, други самостални синдикат Србије треће самосвојни синдикат итд. итд. па ћете морати свих десет позивати на седнице Народне скупштине јер ћемо их регистровати, као што су, наводно и ови регистровани, ја не знам по ком закону. До сада постоје само два закона по којима би се могле регистровати синдикалне организације. Један је закон о политичким организацијама и удружењима грађана, где је до-

вољно 100 потписа да било ко формира и синдикалну организацију или закон о удружењима грађана где се у градском СУП-у са 10 потписа може регистровати. Тако су и на једној и на другој страни до крајњих граница снижени критеријуми, па ако ћемо терати мак на крај на јесен ћемо морати овде десет представника радничких синдиката да слушамо на овај начин на који смо слушали представника овог синдиката, а ја вам гарантујем да ће представници ових нових синдиката да буду много боље упућени и много способнији да излажу различите проблеме са ове говорнице.

Даље, што се тиче радника Раковине они су за мене гласали али за вас нису никада, ви сте им наметнути као синдикат и зато што су имали тај наметнути државни синдикат данас се налазе у тешкој економској ситуацији. А радници Раковине ће тек формирати синдикат, прво у својим фабрикама, у својим погонима сасвим слободан од државне интервенције неће им државне бирократе и чиновници водити политику синдиката него они непосредно па ће онда да изграде тај синдикат до нивоа Републике.

Навикнути да ствари посматрају са превазиђених гледишта неки посланици су, у својим дискусијама, изражавали резерву према предлози-ма др Војислава Шешелја.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Господин Николић је моје становиште прогласио за екстремно, а оно заиста није екстремно него је радикално, а бити радикалан значи захватити ствари у корену. Ја управо те ствари покушавам захватити у корену.

Али, много је добро што је овде поставио питање установа и здравствених, а вероватно из других делатности, образовних и слично.

Овај принцип ако данас усвојимо ка-

ко нам Вада предлаже, ми морамо сутра примењивати и у сфери здравства, образовања и других друштвених делатности. А то не смемо да радимо.

Ако сада приватизујемо болнице и поделимо их у власништво било коме, ми ћемо сутра морати да оснивамо нове државне болнице. И Америка има државне болнице поред приватних.

Ако желимо приватне болнице, изволите сами формирајте приватне болнице, тражите онога ко је у стању у њих да улаже, а државне болнице морамо задржати.

Тако исто и у сфери образовања. Значи ли то да ћемо универзитете, средње и основне школе сада делити приватницима? Ја немам ништа против. Чак напротив, залажем се и за приватне школе и за приватне универзитете, али онај који им пара да их отвара, нека их он отвара па нека постоје паралелно са државним, а ми морамо имати државни универзитет, државно школство, државне болнице и друге друштвене делатности.

Ако то сада на истом принципу приватизујемо, пропашћемо сигурно.

И једно питање које је овде врло важно. И Влада и Народна скупштина и опозиција – сви на неки начин страхују од социјалних немира и по мом утиску сви као да унапред покушавају са себе скинути бреме одговорности кад сутра радници покупају на врата. Ако данас усвојимо овај закон, ми само појевски забадамо главу у песак. Ако ми данас раскрчимо оно што је по својој природи већ државна својина, па се само чека да то признамо као државну својину, ми се сутра нећемо заштитити од гнева радника ако им пропадне то предузеће којим овако олако располажемо, јер они неће да траже кривца по белом свету, него ће опет закусати на врата Народне скупштине, Владе и других институција власти.

СМЕТЊЕ НА ВЕЗАМА АНТЕ МАРКОВИЋ МИКСЕР У МЕДИЈИМА

31. јула у наставку 7. седнице ванредног заседања на дневном реду је био Предлог закона о радио дифузији. Председавао је Александар Бачковић.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господо, народни посланици, ја заиста сматрам да је крајње време за усвајање једног оваквог закона да Влада Србије постане много одговорнија за укупно стање на радију и телевизији.

Међутим, сматрам да у закону неке ствари још нису довољно разјашњене, да нису предвиђене неке могуће појаве у пракси које могу угрозити слободу информисања на територији Србије.

Видимо у члану 4, чини ми се, да је предвиђено приликом подношења пријаве, односно захтева за оснивање радио и телевизијске станице, потребно поднети и доказ о начину финансирања. Међутим, закон не садржи инструменте шта да се ради у оном случају кад нека радио и телевизијска станица, нека установа те врсте промени изворе финансирања и који су то извори финансирања који се могу прихватити, који могу бити у сагласности са овим законом, а који су извори финансирања у колизији са уставним поретком Србије.

Ја мислим да се закон сувише базирао на спречавању, рецимо, политичке пропаганде на радио телевизијској мрежи. За то није било потребе. Зашто би сметало да нека политичка странка плати огласни простор на радију и телевизији, односно неколико минута програма,

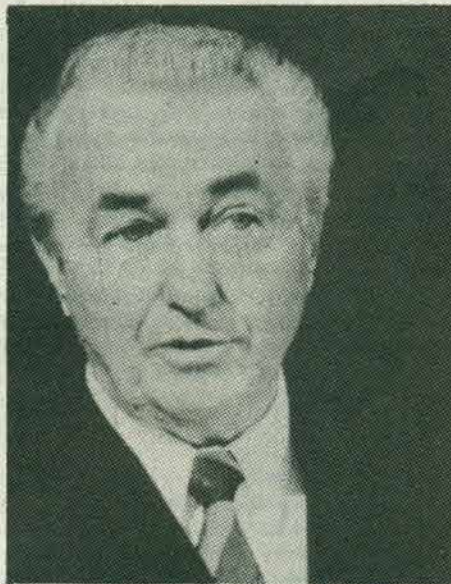
сат – колико која има новца. То није проблем. Није проблем ни када се појаве страни инвеститори у радио-телевизијској мрежи, кад неке стране приватне фирме заинтересоване за профит улажу новац у радио-телевизијске станице у нашој земљи. Али, опасно је кад то почну да раде по профитне организације, поготову ове из Америке, а ми смо недавно видели да једна таква агенција која уопште није заинтересована за профит, што најбоље сведочи да је реч о шпијунској агенцији која учествује у остваривању специјалног рата, финансира, потпомаже – материјално, технички и на други начин – четири установе, односно четири информативна медија која се издају и делују на подручју Србије. Недавно смо сазнали да једна шпијунска агенција потпомаже "Борбу", "Време", "ЈУТЕЛ" и "Студио Б". Ми овим законом морамо предвидети шта Влада да уради у таквом случају, да ли је у складу са уставним поретком да и стране државе, стране владе, без обзира какво име има ова агенција, чим није заснована на остваривању профита, она је шпијунска, ту нема другог; да, може изгледати смешно, гротескно, али је заиста тако, – да ли је то дозвољено овде, ако је дозвољено да се јасно стави до знања да је то дозвољено, па да то ради ко год је заинтересован широм света, а ако је то у супротности са уставним поретком – а ја сматрам да јесте – онда треба тражити инструменте да се то благовремено спречава.

Даље, потребно је у тој мери средити стање на Телевизији – а ја сматрам да ће ту бити и великих проблема – да се спречи један такав случај као што је емитовање "Јутеловог" програма. Ко је тај на Телевизији ко може да одлучи – или неко други из власти, ко може да одлучи да се једноставно један петоколонански програм емитује преко државне телевизије Србије. Ако они имају новца да то плате преко неке приватне телевизије попут "Студија Б", ја немам ништа против, али државна телевизија, нарочито ако се усваја принцип о њеном нестраначком карактеру, мора с тим под хитно да прекине. Јер, ако је неко води подривачку делатност у Србији последњих месеци, то је радио "Јутел", "Јутел" као приватна и страначка телевизија Анте Марковића. Ако смо дозволили Анти Марковићу да сваког дана има један сат или више програма на државној телевизији, зашто не бисмо дозволили и Туђману и Рупелу и Ругови и било ком другом, па они су сви безазлени у односу на Анту Марковића.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

(Док намешта микрофон према својој висини, јер су претходни говорници били ниског раста, коментарисао је више за себе: "Увек ми неко обара ове микрофоне, па бих ја замолио за следећи пут, ако је некоме превисоко да тражи неку столицу или нешто, да ово више не обарају" – што је праћено смехом у сали.)

Даме и господо, народни посланици, ја сматрам да је сасвим непотребно

Тројански КОЊ

остварена једна напета атмосфера на овој послеподневној седници Народне скупштине. А за ту напету атмосферу сносје у великој мери одговорност овога пута пре свега припадници владајуће странке и представници Владе.

Господо, опозиција има један основни задатак – да напада Владу из свих оружја, а ви који нисте у стању да поднесете ватру са свих страна, једноставно се одреците министарских портфеља. Опозиција нема другу функцију у Народној скупштини.

Ја у том смислу сматрам да није био коректан одговор на излагање народног посланика Милана Парошког, а после ћу рећи шта и њему замерам. Одговор којим се тражи да он напусти, да оде, да прекине итд. није одговор који би смео да се чује са ове скупштинске говорнице. Народни посланик Милан Парошки, који припада једној странци за коју се не може рећи да је инструментализована ни од страних обавештајних служби, ни од Анте Марковића и који није напустио Скупштину кад нам је подметнуо напуштање једног дела тзв. опозиције, како би се стварао додатни хаос, не заслужује такав однос. Његове критике на рачун Владе некад могу бити оправдане, некад неоправдане, али Влада треба да одговара на критике, не на тај начин што ће нападати одмах на личност онога коме одговара, него на тај начин што ће се бранити аргументима. Слажем се да постоји могућност да 80 одсто критике на рачун Владе буде неоправдано, али Влада мора показати највиши степен толерантности. Уосталом, када се критикује рад Владе, када се напада Влада са неких политичких позиција, није добар одговор рећи овде колико је Влада имала седница, колико су заседала министарства. Јер, најбоље сведочанство о раду Владе је актуелна друштвена, економска ситуација у Србији. Разуме се, ова Влада није кри-

вац, није ни главни кривац, то је такво стање, али ова Влада сноси главну одговорност што се стање продужава, јер ми немамо другог кривца – морате и то увек да имате у виду; кога ћемо оптужити ако нећемо Владу, нема ко други да одговара. А ви који сте прихватили да будете министри, унапред се морате с том врстом одговорности помирити, или – бежите са тих функција.

Даље, што се тиче изјава народног посланика Милана Парошког, морам да изразим своје категоричко неслагање, он је можда у тој первози, температури која је подигнута, пренебрегао неке чињенице: каже да представља једину опозицију у Народној скупштини. То не одговара истини.

У Народној скупштини постоје друге опозиционе странке, не само странке националних мањина, постоје и српске опозиционе странке. Овде су два народна посланика Српске радикалне странке, то да знате, господо, од недавно два, овде је један народни посланик Српске демократске странке и два посланика Савеза сељака. То су права српска национална опозиција која се није продала страним интересима. И то не треба никада пренебрегнути. И разуме се да ће та опозиција увек гласати против Владе, критиковати Владу, нападати Владу, без обзира што нас има мало, јер, не заборавите – једног дана нас може бити много, а оних којих је данас већина може да буде мало, па немојте да нас изазивате да се једног дана светимо због таквог понашања. Ако се данас научимо толерантном раду, толерантној комуникацији, борећи се међусобно за различите политичке циљеве, онда ћемо те методе задржати за она друга времена када се може променити однос политичких снага.

И још једна ствар кад ми гласамо против Владе, а ми из опозиције ћемо гласати сви листом против Владе, немојте да мислите да је то лично опредељење против неког од лица која улазе у Владу, то је једноставно сама природа опозиције да буде против Владе.

СРПСКА ГАРДА – ПАРА (ФЕНИГ) ВОЈНА ОРГАНИЗАЦИЈА ГАРДИСТИ У ПРУГАСТИМ ОДЕЛИМА

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ:

Посланик Шешељ има посланичко питање.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ:

Даме и господо, ја имам да поставим два посланичка питања.

Прво посланичко питање упућујем Министарству унутрашњих послова

Србије. И Влада, а и Народна скупштина изјасниле су се против стварања било каквих паравојних формација у Србији, а поготову страначких. Међутим, једна странка у Србији је почела да врбује криминалце, и то најгоре криминалце из београдског подземља у своје паравојне формације. Недавно је Српски покрет обмане формирао тзв. Српску гарду и у тој гарди има између 50 и 100 криминалаца. На њиховом челу је Ђорђе Божовић, зван Гинска, главни трговац дрогом у београдском подземљу, вишеструки повратник, више пута осуђиван због тешких кривичних дела. Командант комитских одреда је Предраг Бркић, зван Лале Робија, криминалац, више пута осуђиван за различита тешка кривична дела, а једном је и у затвору на нову робију осуђен јер је тамо силовао неког младића. А главни финансијер је криминалац познат под именом Бели Мечка, који је био плаћени убица у Холандији, зарадио убијањем велики новац, овде се бави препродајом украдених аутомобила и држи неке отпате у Београду.

То је та српска гарда, 100 до 200 наоружаних криминалаца у Београду, наоружаних најсавременијим наоружањем, поготову опасним аутоматима типа "хеклер". Они покушавају привући младиће од 18-19 година, објављују им те аутомате. А знате, међу том омладином има много авантуриста, деце која не знају шта се дешава, које привуче обећање да ће добити у посед такво опасно наоружање. И ја постављам питање да ли је Министарство унутрашњих послова нешто учинило да то спречи, или да ли намерава да нешто у најскорије време учини. Ако се не учини, умножиће се те криминалне банде на улицама Београда, па ћемо бити очевици, а можда и саучесници онаквих револуционарских окршаја које памти Чикаго из времена двадесетих и тридесетих година.

И друго посланичко питање које упућујем Председништву Народне скупштине Републике Србије је: зашто народни посланици до сада нису упознати да је један народни посланик покушао унети сузавца у зграду Народне скупштине. Реч је о Зорану Хорвану, посланику Српског покрета обмане, оном истом који је увео жене и активисте своје странке у зграду Народне скупштине, па је избио скандал невиђен на светској политичкој сцени. Зашто се то није саопштило и зашто неке мере нису предузете. Можда су предузете, али које – ми нисмо обавештени.

ипак, мало провирили кроз кључаоницу.

ШЕШЕЉ:

Даме и господа, народни посланици, ја сматрам да Закон о коме данас разговарамо и који ћемо вероватно донети има у суштини привременог карактера. Ми га доносимо по редовном поступку, као да га доносимо за редовне услове, а сигурно ће бити привременог карактера, јер за наредних шест месеци вероватно ће се ситуација у земљи толико променити да ћемо морати доносити нови и питање је како ће нам се држава звати после шест месеци, а камоли какве ћемо законе имати.

Зато се не бих много упуштао у његов садржај, осим само што бих покушао да дам неколико сугестија по једном питању које ми се у данашњој ситуацији чини кључним.

Ми смо до сад имали паравојне формације под окриљем појединих политичких странака у Србији. Те паравојне формације су деловале тамо где су Срби данас најутрожененији, поготово у Славонији, Барањи, Западном Срему и делимично у Српској Крајини.

Зашто је дошло до стварања паравојних формација, зато што их држава није хтела стварати, а неко је морао. Српски народ је тражио, тамошњи српски народ, неколико странака из Србије је изишло у сусрет. Те паравојне формације нису формиране овде у Србији као формације. Све што је рађено у суженој Србији то је био упис добровољаца и њихово упућивање тамо где су они потребни, а формације су тамо на лицу места конституисане. Тако да смо у овом случају избегли било каква сукоба са по-

стојећим режимом у Србији због неке његове везаности за правна акта која још постоје у Југославији а која су паравојног карактера, нису правни акти у правом смислу речи.

Овде смо чули од господина министра идеју да се и добровољци укључе у јединице територијалне одбране. Идеја је одлична, ако је спроводљива. Најбоље би било да сви ти добровољци буду ванстраначког, надстраначког карактера и да се једноставно боре за интересе свог народа када је то потребно и где је потребно.

Међутим, да бисмо то остварили и да би се добровољачке јединице заиста укључиле у територијалну одбрану требало би да створимо правни основ за њихово упућивање ван територије данашње Србије. – Тако да закон предвиди да јединице територијалне одбране Србије, ако их већ не називамо српском армијом, то је само терминолошка разлика у коју не би требало – толико улазити да могу бранити и српски народ ван територије данашње Републике Србије.

Ако се то правно реши овим законом ми смо спремни, а ту није било много странака, у то су се укључиле Српска радикална странка и њен Српски Четнички Покрет, Српска народна обнова, Српска демократска странка за Војводину и Народна странка, то су једине странке које су у упућивању добровољаца учествовале. Разуме се, то су биле ограничене групе и ни једна од тих странака није била у стању да хиљаде и хиљаде људи упућује. То су биле групације од педесетак, стотину људи, како се где могло и како је кад требало. С тешком муком без оружја су упућиване па је оружје тамо прибављано на лицу места и слично.

Ако је то могуће да се уради, све ове четири странке и Удружење Срба из Хрватске, које се такође значајно ангажовало, које је одиграло главну улогу у свему овоме, а ми смо били само извршиоци по питању прикупљања добровољаца а Удружење Срба из Хрватске је главну улогу, заиста одиграло. Сви смо ми спремни да једноставно то пренесемо у надлежност државе, односно територијалне одбране, а да се и даље ангажујемо, уколико је то потребно у самом прикупљању добровољаца.

Међутим, данас морамо правни однос да поставимо. Добро је што је седница Народне скупштине затвореног карактера па можемо о тим питањима отворено да говоримо. Помоћ добровољаца је неопходна Србима, поготову, у Славонији. Српска Крајина је оспособљена да се сама одбрани, а Славонија не може сама да се одбрани и питање је колико може издржати, због географских услова пружања отпора српског становништва и због малобројности српског становништва у појединим деловима, а и због концентрације највећих снага уставне-хрватске власти, управо, у подручјима чисточне Славоније око Осијека, вуковарском крају и у винковачкој општини.

У очекивању нових скупштинских "окршаја"

ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА

РАДО ИДУ СРБИ У ВОЈНИКЕ

Расправа о Предлогу закона о народној одбрани одржана је из разумљивих разлога, без присуства новинара, иза затворених врата. Ми смо,

ОЖИВЕЛЕ ХИМНЕ

Кроз полувесковно ропство спутан ланцима светских центара моћи и одређен за нестанак са историјске позорнице, заражен духовном кугом, српски народ је оболео од најтежег облика амнезије-потпуног губитка памћења.

Силом, преваром и издајом враћен из духовног, културног и политичког КАПИТАЛИЗМА у духовну, културну и политичку РОДОВСКУ ЗАЈЕДНИЦУ српски народ је заборавио: да се крсти и слави Крсне славе, да пише ћирилицом, да пева молитвене и војничке песме. Заборавио је своје победе и победнике, своје земље у туђим државама, имена својих градова и улица, своју традиционалну демократију и свој начин живота.

Заборавивши све, српски народ је почео да губи свој идентитет и да не-стаје.

Ипак, у последњем тренутку, стицајем светских околности које су црвену комунистичку кулу, једним налетом новог политичког ветра претвориле у кулу од карата, српски народ је схватио трагичну ситуацију у којој се налази и посегнуо за променама.

Развио је тробојке са својим обедежјима, украсио се шајкачама, УСПРАВИО, окрилатио и изашао из большевичке мрклине.

Српски народ је пронашао свој некадашњи пут, препознао своје непријатеље и ПОПОВО ПОЧЕО ДА СТИЧЕ И УЧИ!

Ми му помажемо објављујући речи заборављених химни које сваки Србин мора да научи, уреже у душу и да о празницима свечаностима и у свакој прилици зна да их запева Отаџбини

Синиша Аксентијевић

БОЖЕ ПРАВДЕ — државна химна

Боже правде, Ти што спасе
Од пронасти досад нас,
Чуј и од сад наше гласе
И од сад нам буди спас!

Моћном руком води, брани
Будућности српске брод,
Боже спаси, Боже храни
Српског Краља, српски род!

Сложи српску браћу драгу
На сваки дичан, славан рад:
Слога биће пораз врагу,
А најјачи српству град!

Нек на српства блиста грани
Братске слоге златан плод,
Боже спаси, Боже храни
Српског Краља, српски род!

Нек на српско ведро чело
Твог не пада гњева гром,
Благослови Србу село,
Поље, њиву, град и дом!

Кад наступе борбе дани,
К победи му води ход,
Боже спаси, Боже храни
Српског Краља, српски род!

Из мрачнога сину гроба,
Српске круне нови сјај,
Настало је ново доба,
Нову срећу, Боже дај!

Краљевину српску брани,
Петсковне борбе плод,
Српског Краља, Боже храни,
Моли Ти се српски род!

ХИМНА СВЕТОМ САВИ

Ускликнимо с љубављу
Светитељу Сави
Српске Цркве и школе
Светитељској глави.
Тамо венци, тамо слава
Где наш српски пастир Сава.
Појте му Срби,
Песму и утројте!

Благодарна Србија
Пуна си љубави
Према својој пастири
Светитељу Сави.
Босна и Херцеговина
Светог Саве деловина
С тобом славе славу
Светитеља Саву.

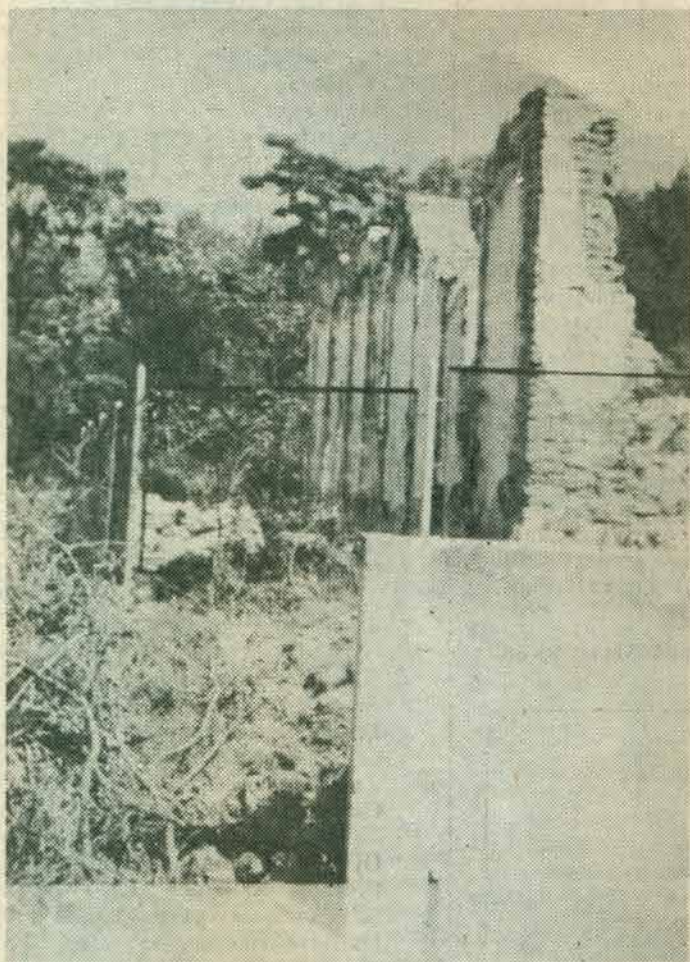
Ој Србија премила
Сестро Свете Горе,
Бащи поглед захватан
На Савине дворе:
Там почетак српској слави,
Српске Цркве мудрој глави,
Сави Срби појте
Песму и утројте.

Здраво Среме, Банате
И Србија Стара;
Фрушка Гора чувај нам
Тело Кнеза Лазара;
Црна Гора и ти с нама била,
Светог Оца Саву.

Милешева слави се
Телом Светог Саве,
Кога славе сви Срби
С обе стране Саве;
Синаи Пана ватру пази;
Тело Светог Саве спали,
Ал не спали славе
Нити помен Саве.

Пет векова Србин је
У ропству чамео,
Светитеља Саве име је
Име је славио.
Да живимо сви у слози,
Свети Саво Ти помози,
Почуј глас свог Рода,
Српскога народа!

И ми твоји Српчићи
С ове стране мора,
Српске крви, имена,
Српскога говора,
Славимо те Свети Саво,
Српске школе славна славо;
О дивнога славаља,
Оче Светосавља!

Рушевине цркве коју су убили комунисти, данашњи изглед

Белопаланачки четници на освештењу градилишта

ОБНОВА ХРАМА ВАЗНЕСЕЊА ГОСПОДЊЕГ

четнички допринос обнови српске светиње

Пошто се последњи пут јавио својим ученицима, четрдесети дан после васкрсења, Исус се подигао на облак и са Маслинске Горе вазнео на небо. Тај чин и празник празнује се у четвртак и зове се Вазнесење Господње.

У славу тог празника који је у народу познат и као Спасовдан, подигнуто је много цркава у свим српским земљама.

За храм Вазнесења Господњег који је постојао и у Белој Паланци зна се да су га у 14. веку обновила браћа Мрњавчевић. У 15. веку, у свом освајачком налету, нетолерантни према хришћанским богомољама, срушили су га Турци. Када се талас њиховог освајања, после Мохачке битке, разлио Угарском, а притисак у овим крајевима мало попустио, храм је у 16. веку обновљен и живописан.

Када је турска царевина коначно ослабила, а самовлашће и терор, због губитка власти, били појачани, храм је, по ко зна који пут био срушен.

1882. год. је из папрати и корова поново изникао, после обнове чији је покровитељ био Белопаланчанин Стојан Јанковић. Између 1955. и 1958. године, по безбожничком налогу месних комунистичких челника, од којих многи и данас уживају "заслужене" пензије, као у варварско турско доба, храм је срушен а његове се рушевине и данас круне на брегу изнад града. 1960. год. је порушено и гробље које се налазило у порти а од надгробних споменика начињена су седишта за летњу позорницу која и данас постоји.

Пре месец дана, у јулу ове године, Одбор за обнову цркве Вазнесења Господњег и свештенство Беле Паланке упутили су позив верујућим Србима и опозиционим политичким странкама, којих у Белој Паланци има 5, да помогну у обнови порушене светиње. Српска радикална странка се ОДМАХ

И РАДО одазвала позиву. Њених 11 чланова, припадника Српског четничког покрета, је недељу дана, на високим температурама, радило све физичке послове дајући свој допринос обнови духовног живота несрећне Србије и данас изложене непријатељским насртајима. Када четничка моба, у овој фази обнове храма, више није била потребна престало се са радом уз обећање да Српски четнички покрет и даље стоји на располагању својој мученичкој православној Цркви.

У добровољном раду на обнови цркве радила су и 3 припадника Српске светосавске странке а присуство чланова осталих странака није примећено.

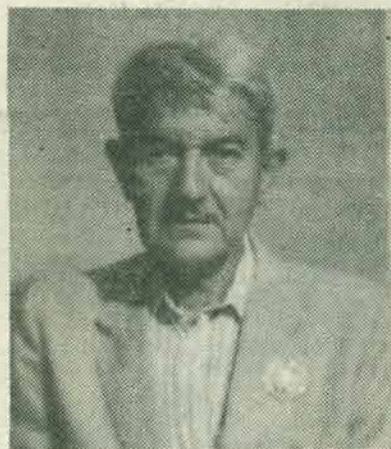
Српски четници ће и убудуће, на сваком месту и у свакој прилици, бити чувари и обновитељи својих светиња.

председник Месног одбора
Српског четничког покрета

Беле Паланке

Звонимир Стојадиновић

Регионални одбор Српске радикалне странке ТИМОЧКИ

Председник: Стојановић Борђевић-Миза, адвокат из Зајечара са станом у Зајечару улица Дубровачка ББ, телефон у стану: 019/32-434, на послу 019/22-626

Општине које припадају Тимочком региону:

1. Бољевац
2. Зајечар
3. Бор
4. Жагубица
5. Неготин
6. Мајданпек
7. Кладово
8. Параћин
9. Ћуприја
10. Деспотовац
11. Свилајнац
12. Пирот
13. Димитровград

Регионални одбор Српске радикалне странке ШАБАЧКО-ВАЉЕВСКИ

Председник: Новак Савић, власник приватне фирме "НОВОПРОМ" рођен 22. 12. 1946. године у Лозници, са станом у Лозници улица, Клушци Змајевац број 12. Телефон 015/89-825, 89-121 и 85-953.

Општине које припадају регионалном одбору Шабачко-Ваљевски су:

1. Богатић

2. Шабац
3. Владимирци
4. Лозница
5. Коцељева
6. Мали Зворник
7. Крупањ
8. Осечина
9. Љубовија
10. Лајковац
11. Мионица
12. Уб
13. Љиг
14. Ваљево

Регионални одбор Српске радикалне странке НИШ

Председник: Бранислав Вакић, КВ возач, приватник. Рођен 21. 10. 1951. године у Нишу, са станом у Нишу у улици Рентгенова број 1/6.

Ожењен је отац је троје малолетне деце. У слободно време бавио се боксом и освајач више медаља у лакој категорији од којих су најзначајније II место 1972. на европском шампионату у Букурешту, I место 1973. Југославије, I место 1975. и 1976. Србије. Телефон у стану 018/714-512 на послу 018/25-226 Општине које припадају Нишком регионалном одбору су:

1. Ђићевац
2. Ражањ
3. Алексинац
4. Ниш
5. Дољевац
6. Гаџин хан
7. Бела Паланка
8. Бабушница
9. Власотинце
10. Трговиште
11. Врање
12. Босиљград
13. Сурдулица
14. Владичин хан
15. Црна Трава
16. Лебане
17. Лесковац
18. Прешево
19. Бујановац
20. Медвеђа
21. Бојник
22. Сврљиг
23. Књажевац

24. Соко бања
25. Житорађа
26. Прокупље
27. Куршумлија
28. Меровина
29. Блаце

Регионални одбор Српске радикалне странке за СРЕМ

Председник: Србољуб Кнежевић, дипломирани правник запослен у "Интерсилверу" у Земуну, рођен 22. 10. 1956. године у Београду, са станом у Новој Пазови у улици Цара Душана број 142. Телефон у стану: 022/331-100 на послу: 011/614-914

Општине које припадају регионалном одбору Срем су:

1. Беочин
2. Шид
3. Сремска Митровица
4. Ириг
5. Рума
6. Инђија
7. Стара Пазова
8. Пећинци

Регионални одбор Српске радикалне странке УЖИЦЕ, ЧАЧАК и САНЦАК

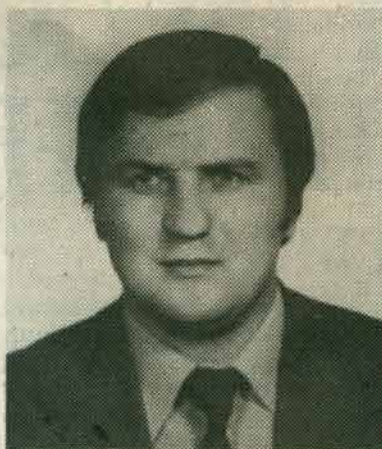
Председник: Славољуб Петровић-Мишко, приватни занатлија, рођен, 9. 3. 1938 године у Ариљу са станом у Ариљу

у улици Војводе Мишића број 12, телефон у стану 031/892-387.

Општине које припадају овом региону су:

1. Косјерић
2. Бајина банга
3. Ужице
4. Чајетина
5. Пожега
6. Лучани
7. Ариље
8. Прибој
9. Нова варош
10. Ивањица
11. Пријеполје
12. Сјеница
13. Рашка
14. Тугин
15. Горњи Милановац
16. Чачак

Регионални одбор Српске радикалне странке Б А Н А Т

Председник одбора: Јован Гламочанин, дипломирани правник, рођен 16. јуна 1940. у Суботици, са станом у Панчеву у улици Моше Пијаде бр. 125.

Један од организатора покрета у Војводини из 1988. године за јединство српског народа и оснивач и председник "СОЛИДАРНОСТИ". Аутор научно стручне студије и више реферата из области државног уређења и политичког система. Телефон у стану 013/513-536

Општине које припадају регионалном одбору Баната су:

1. Нови Кнежевац
2. Чока
3. Кикинда
4. Нови Бечej
5. Нова Црња
6. Житиште
7. Зрењанин

8. Сечањ
9. Пландиште
10. Ковачица
11. Опово
12. Тител

13. Алибунар
14. Вршац
15. Бела Црква
16. Ковин

Регионални одбор Српске радикалне странке за БОСАНСКУ КРАЈИНУ

Никодин Чавић адвокат. Рођен сам на Мањачи, у Кочићевом Змијању, у селу Горњи Перван 22. децембра 1935. год. Завршио сам Богословију у Београду. Затим сам завршио Богословски факултет у Београду – дипломирани теолог. Послије тога завршио сам Правни факултет у Сарајеву где сам положио и судско-адвокатски испит. Сада сам адвокат у Бања Луци, канцеларија у улици Ранка Шинке бр. 30.

Регионални одбор Српске радикалне странке БЕОГРАД

Председник: Зоран Стојковић, правник, рођен 23. 11. 1957. у Београду, са станом у Београду у улици Јованке Радаковић број 19, запослен у Београдском "ВОДОВОДУ И КАНАЛИЗАЦИЈИ" као правник са положеним правосудним испитом ожењен има двоје деце. Телефон у стану: 011/413-037

Општине које припадају регионалном одбору Београда су:

1. Палилула
2. Стари град
3. Савски венац
4. Вождовац
5. Раковица
6. Чукарица
7. Земун
8. Нови Београд
9. Звездара
10. Врачар
11. Младеновац
12. Лазаревац
13. Гроцка
14. Обреновац
15. Барајево
16. Сопот

Драги читаоци

Представљамо вам 8 од укупно 20 председника регионалних одбора Српске радикалне странке у отаџбини.

У наредним бројевима представимо вам и остале председнике као и председнике Заграничних управа Српског четничког покрета за Аустрију, Немачку, Швајцарску и Француску.

БЕОГРАДСКЕ ПРИЧЕ

РАСПЕВАНИ МОЛЕР

Улице нашег главног града, који све више има обриси мегалополиса, су погодан стандард за разна социолошка истраживања, а колико су њене методе научно утемељене нека то господа социолози сами рашчисте. Било како било, тај херметични естаблишмент, чија је интелектуална делатност била и раније доста јалова, није се ни данас прославила. Уместо да своју интелектуалну мисао ставе у службу остварења вековног сна српског народа, чије се контуре већ назире, они спроводе некакве "мировне иницијативе" од којих никакве вајде нећемо имати. Разуме се, тој господи не треба оспоравати право на "аутентичну мисао", али се треба бојати да се иза те њихове аутентичности не крије некакав, само њима познат мотив. Сама чињеница што се на челу усташиоидне, домицилно београдске странке УЈДИ налази "прослављени" социолог Небојша Попов, довољан је доказ, и не треба уопште трагати за било којим другим. Но, оставимо социолозима њихову цеховску активност, а ми се вратимо нашим догловштинама које су, без сумње, занимљивије од "миротворних" иницијатива бивших другара, а сада господа. Колика су они господа, уверавају нас и њихови волуминозни стомаци које они и кад би хтели не би успели да прикрију. А затегнуте кошуље са којих дугмета само што не прсну, неодољиво нас подсећају на једну такву личност коме су наши "миротворци" између осталог, служили и као пудлице. Ваљало је поакдак, за потребе домаће, а и међународне јавности, попунити сопствену менаџерију.

Први догађај се збио у непосредној близини стана потписника ових редова. Догодио се једног спарног јулског дана, када се због високих температура и високе влаге из кућа излазило само због преке потребе.

Елем, пролазећи поред једне грађевине, сву начичкану металном скелом која, ноћу, подсећа на средње-вековну тврђаву, аутор ових редова је зачуо песму "Спремте се, спремте четници". Песму је громко певао, а код друге него молер, који и иначе, воле да певају и који песмом сами себи праве друштво. Видевши да га са пажњом гледам, а погрешно проценујући моје интересовање, опсовао ми је "матер комуњарску", додавши, при том, и нека своја лична запажања која, разуме се, нису за штампу.

Размишљајући уснут о протеклом догађају и слатко се смејући жестини молеровој, сетих се времена када је било опасно помислити да си Србин, када је, на пример, песма "Ој војводи Синђелићу" била службено анатемисана и није се смела јавно певати, када се због јавног испољавања националне припадности добијало по месец и више дана затвора. Ни у најсмелијим сновима нисмо могли да сањамо да ће се у последњих годину дана толико тога променити у свести српског народа, да данас можете слободно и громко да певате једну четничку песму, због које се својевремено, одлазило на заслужени одмор. О трошку државе, дакако.

Певање једне, до скоро проскибоване песме, па макар се она гласно интерпретирала на јавном месту, не може се узети као мерило слободе и демократије, ма колико ми то желели. Она се, пре, може протумчити, или као протест против полувековног националног зазирања, али и као лакмус папир. Слобода и демократија су толико комплексни појмови да би било наивно протумачити јавно извођење једне патриотске песме искључиво као њихову парадигму. Ако је веровати Џон Стјуарт Милу, који у делу "О слободи" тврди да се "ДРУШТВЕНИ, ПОЛИТИЧКИ И ЕКОНОМСКИ ПРОЦЕСИ МОГУ ПРЕСУБИВАТИ НА ОСНОВУ ТОГА У КОЈЕМ СТЕПЕНУ УСПЕВАЈУ ДА ОСТВАРЕ ИДЕАЛЕ ПРАВДЕ, ЈЕДНАКОСТИ И СЛОБОДЕ", онда се може рећи да ми нисмо ни близу тог његовог идеала, али зачеци слободe који су садржани у песми нашег молера пружају нам гаранцију да, можемо, бар, да му се приближимо. Садашња, а

надајмо се и будућа српска држава на најбољи начин потврђује Милов став у делу књиге који се односи на једну од слобода; на СЛОБОДУ МИСЛИ И РЕЧИ. Посвећујући тој слободи највише простора, Мил вели: "АКО БИ ЦЕЛИ ЉУДСКИ РОД, СЕМ ЈЕДНОГ ЧОВЕКА, БИО ИСТОГ МИШЉЕЊА, А ТАЈ ЈЕДАН БИО СУПРОТНОГ МИШЉЕЊА, ЉУДСКИ РОД НЕ БИ ИМАО НИШТА ВИШЕ ПРАВА ДА ОВОГА УЋУТКА НО ШТО БИ ОН, КАД БИ ИМАО МОЋ ДА ТО УЧИНИ, ИМАО ПРАВА ДА УЋУТКА ЦЕЛИ ЉУДСКИ РОД."

У Србији влада, допало се то неком или не, вишесумње које раније нисмо могли ни да замислимо. Сама чињеница да у њој постоје жестоки критичари власти, почев од индивидуалаца, политичких странака и листова, какви су на пример "Време", "Борба", "Демократија", а да при том, због слободе савести нису изложени судским прогонима, као што је то бивало раније, говори у прилог томе да се у Србији доста тога радикално променило. За разлику од неких других република, које су се бусале у прса да су перјанице демократије, а у којима је данас на делу отворени фашизам, у Србији се слободно дише, и нема прогона новинара, нити насилног смењивања одговорних уредника јер нису по укусу националног "патер фамилиаса". Разуме се, мора се још штошта променити, али ако се упоређују садашње реалности у југословенским републикама, онда, свакако, треба нагласити да се у Србији, бар кад је демократизација у питању, отишло много, много напред. Када би било другачије онда би егзодус кренуо из Србије у авнојевску Хрватску, у земљу "демократије" и геноцида.

ЈОК ЗА "ЈОРК"

Друга догодиштина није толико типична, колико говори о тренутном политичком расположењу грађана Србије, код којих, изгледа, више не пали кованица о братству-јединству. Тој подмуклој подвали, која је имала за циљ да, током времена, скине хипо-

теку геноцида са савести хрватских, па и грађана других република, насео је и велики број Срба. Будући да су прилике у Хрватској идентичне онима из 1941 године, и да се покушава нов геноцид над Србима, то су се и политичка расположења Београђана радикално променила. О таквом расположењу сведоче и овај други догађај.

Лутајући улицом Кнеза Михаила, тражећи цигарете "YORK" које произ-

води фабрика дувана из Ровиња, сусретао сам се са презривим погледима продавца и реским речима – "Немамо, York". Успут сам био испраћен псовкама, уз коментар да постоје српске цигарете. Када сам изгубио сваку наду, на углу Сремске навох и куних шест боксова тих фамозних цигарета, и осталих, богме, скоро 1.600 динарјев. Награда и овде, за тај не мали назар, била је дакако псовка. Продавац ми је основао "село усташко", трудећи се, при том, да шаком пригуши гласовост својих речи. И овај трговац, као уосталом и већина осталих, нису могли да одоле а да не дају одушка свом новом политичком расположењу. Имају и они, разуме се, и ставове о свим ни-

воима власти, имају и готова решења за све акутне, па и хроничне политичке болке, али оно што је заједничко за већину њих је то што своја стратешка политичка решења гарантују помињући, уз пуг, сестру, мајку, покадкад свастику, а од скоро и "село усташко". Да сам којим случајем куповао словеначки "57" (сем ин педесет), сигурно је да би ми поменили сестру Аустро-угарску, или барем нешто слично што, за њихова схватања, ближе одређује њихово политичко расположење, а и ставове према осталим народима.

Ова два примера, од којих је први типичан, а други припада урбаној сва-

кодневици, можда нису превише занимљива за нашу "социолошку науку".

Они се сада баве, како то ових дана рече др Љубомир Тадић, "апстрактним пацифизмом", трудећи се да и на такав начин поврате "некадашњу славу". Да ли су тим јаловим пацифизмом господа пољубили праву принцезу показаће време, али је наше мишљење да би били успешнији када би уместо, до зла Бога досадних научних скупова, заменили лутајуће новинаре, који су с, мора се то признати, показали успешнијим у послу, који спада у делокруг рада наших "мировњака".

У трагању за прошлим временима

Враћајући се, не тако давно, са неког протестног митинга, чија ми сврха данас није више позната јер их је у последњих година дана било толико да их је тешко поамтити, сео сам у тролејбус поред једног господина чији ми је лик, однекуд, био познат. Био је беспрекорно, обучен, а густа седа коса и светачко лице као да су говорили да је то човек коме је лична хигијена била најважније животно опредељење. Пошто сам и ја њему, однекуд, био познат, трагајући заједно по меморији, дошли смо до заједничког закључка да смо се, некад давно, виђали на књижевним и политичким вечерима, у којима је дотични господин често, учествовао као гост, а ја као књижевни и политички радозналац. Данас таквих трибина више нема, па отуд присуство туге и носталгије у речима нашег седокосог господина, који се осим умовања бавио, како он то рече, и публицистиком. У његовом "жалу за прошлим временима" осећала се и нота протеста против "набујалог политичког времена", у коме "нема више простора за академска умовања и расправе".

Данашња информативна страна "Политике", (она поред биоскопског репертоара) која нас је некад уредно обавештавала о некадашњим бурним београдским вечерима, данас, без обзира што је крај лета, сабласно празно изгледа. За тим, не тако давно прошлим временима, не тугује само наш "трибинаш", већ и многи политички ходочасници, жељни да, поред инфлације једноумља, чују и, некадашњу, опозициону мисао. Не желећи да просуђујемо колико је та мисао била стварно слободна, а колико диригована, ваља рећи да су београдски радозналци, тих дана живели животом племена, желећи да се, већ следећег петка у њега поново врате, па да сваког петка у 19 часова поново осете топлину родовског живота. Та иста праисконска жеља, тако жестоко уграђена у мрежу наше словенске митолошке свести, мотивисала је нашу

Остаци прошлости – београдски графити

седу главу да се, у недостатку племена које сада "оном мртвијем спава", прикључи протестним митинзима, и да бар у њему нађе надокнаду за топлину коју је некад, несумњиво, пружала Француска 7.

Али, авај, најбоље нека друга времена. Сва политичка активност се сведе на Народну скупштину Србије те бивши опоненти па и дисиденти, а и сви остали... енти слабо се сналазећи у новој политичкој клими, осталоше кратких рукава. Тај исти "технолошки шок" снашао је и многе бивше слободомислеће београдске интелектуалне од којих су се неки, уласком у бурне политичке воле, толико искомпромитовали да их је, просто, било туга гледати. Уместо да достојанствено оду у пензију као што је то учинила наша чесна старина, амбиције неких знаменитих људи биле су таквом изјекладу са политичким занатством, да су се, током времена претварали у гротескне личности. Наш седокоси господин, познавајући сопствене интелектуалне способности успео је да ололи инерцији амбиције па је достојанстве-

но окончао своју каријеру. Сада проводи дане уживајући заслужену пензију од 7.500 динара, понекад прође поред Француске 7, носталгично се сећајући свог уснулог племена, и ноћи када је, заједно са неким данашњим политичким арлекинима отварао очи малобројним поклонцима слободе и демократије.

Занимљиво је његово запажање, а оно није далеко одистине, да су многи слободномислећи људи, или борни за слободу и права човека, много боље пливали у политичким водама, када су против себе имали комунисте као непријатеље. Данас, кад им они нису више непријатељи, већ само политички противници, од њихове негдашње дисидентске жестине остала је само празна пушка. За њих, данас само постоје две стазе. Или пензија, коју је изабрао наш часни господин, или да, попут Гуливера, и даље "бичују" своје мештани, убеђујући их како су им слободе и људска права и даље угрожени. И то у толикој мери да је њихово присуство у нашем политичком животу неопходно.

Они, дакле чине исто оно што је била и пракса њихових некадашњих непријатеља: АКО НЕМА НЕПРИЈАТЕЉА, ВАЉА ГА ИЗМИСЛИТИ.

МОЖЕ ЛИ ВАКИ ДА БУДЕ ВАКИ

Динамика друштвеног живота, оног који не припада оним активно-стима због којих мученици два пута месечно, а неки мало ређе, походе благајну пуни наде, свела се, у последње време, на она занимања која, и иначе, спадају у уобичајене дневне активности. Те активности су се, за разлику од не тако давно прошлих времена, промениле утолико, што се данас протежу до дубоко у ноћ, и што се упражњавају у мало "већим количинама". Временским, разуме се.

Не упуштајући се у то колико ти бивши самоуправљачи, а од скора "интерни деоничари", имају користи а колико штете од те продужне активности, као пример ваља навести "дечији језик" једне петогодишње девојчице, која је до прошле године летовала на острву Вис а данас, у току радног времена, прави друштво својој мајци, повремено чупкајући браду и бркове потписника ових редова.

Та девојчица, коју красе два немирна, покатад наљућена црна ока, потиче из мешовитог брака и разумљиво, учи се писању и срицању латиничних слова. Причајући једног дана, тужним, плачљивим гласом о свом кућном љубимцу Бакију, кога, нешто у последње време боли стомак, написала је, невештом дечијом руком, његово име латиницом. Ја сам то шалећи се, прочитао делом ћирилицом, делом латиницом па је испало ВАКИ. Тина, тако се зове то црнооко дете, жестоко је наљутила своја два црна ока, упорно тврдећи да се он зове ВАКИ а не ВАКИ. После краће, жучне препирке усудио сам се да је питам да ли сриче и ћирилична слова. Набусито је одговорила НЕ, погледавши ме искоса својим љупким наљућеним очима.

Поред одраслих људи можете да ћутите колико вам је воља, а да притом не осетите никакву нелагодност, али ако се поред вас налази једно радознало дете, ви сте, једноставно, принуђени да прихватите правила њене

игре, па ко се пре умори. Покушавајући да јој доскочим, јер сам био при крају дечијег репертоара, запитао сам је да ли је и ове године летовала на Вису? Очекивао сам да ме и овога пута погледа искоса, али је на моје запрепашћење хладнокрвно одговорила да није, јер је у "ХРВАТСКОЈ РАТ". Познавајући помало дечију психологију, јер и сам имам троје деце, нисам инсистирао на даљем разговору јер је било очигледно да је она усвојила туђе речи. Речи које се данас чују на сваком кораку, поготову у кућама где је ТВ магична кутија равноправан члан породичног домаћинства, баш као и Тито некад, и која се данас у неким кућама укључује одмах по уласку у њу. Те речи, чији смисао Тина није могла да досегне, јер је на, њену срећу, предалеко од сурове животне реалности, присутне су на радном месту, на улици, у трамвају, у интимном породичном кругу. Шта ли о њему мисле пензионери и домаћице док недељом негде у змијастој колони чекају на "приватнички" врућ "лебац"? А шта ли тек о њему мисле београдски болесници и хипохондри, који понедељком, већ у 6,30 заузимају места у амбулантама, којима је, здравствена установа, као и муслиманима Мека. Ходочашће, шта друго. Данас радне активности започињу, не у 7,00 него тек када се уз обавезну јутарњу кафу пробистре новине. Топли оброци се протегну и преко полчасовног лимита. О рату говоре и деца, кратким, простим, потврдним реченицама, јер им узраст не омогућава подробнију анализу. За њих је рат игра "каубоја и Индијанаца".

Ето, у таквим околностима пролазе наше радне и слободне активности, које се, додуше, по квалитету и не разликују превише од негдашњих. Данас више не постоји проблем вишка слободног времена. Довољно је, уколико имате материјалних могућности, да дневно купите, бар, троје нови-

на, па да уз ТВ "потрошите" сво своје слободно време, чиме ћете, узгред, поштедети и оне који се баве санирањем неуротских симптома, узрокованих тешкоћама са вишком дневног бесмисла.

Један незнатан део тог ратног еха уградила је у своју дечију свест и наша црноока Тина. Ова ратна психоза, коју не можете избећи и кад бисте хтели, закачиће, неминовно, и ову, ко зна коју пореду, генерацију наше младежи. Сетимо се само генерација из 1914. и 1941. године, и уништења цвета српске младости на Сремском фронту. А шта тек рећи за генерације које су "стасале" у омрзнутом тоталитаристичком режиму. Ни једној генерацији српске младости није пружена прилика да нормално стаса, да природно проживи своју младост, дечије игре и прва узбуђења младаљачких љубави. Та генерацијска хендикепираност је наше проклетство, па се ваља надати да ће се рат који је, уместо бајки, присутан у свести наше Тине, повољно окончасти и, стварањем српске државе у њеним историјским границама, омогућити мирну младост свим будућим генерацијама. Тада нам Тина, и сви остали "жабци", неће рећи да је тамо негде рат, већ ће вам, на ваше запрепашћење, рећи да се, на пример, на "аеродрому Сурчин сударила са жирафом". Зато, што пре треба да омогућимо тим надоласећим генерацијама, које се, природно, изражавају језиком бајки и снова, да се до миле воље "сударају са жирафама".

А да ли се Тинин кућни љубимац пише ВАКИ или ВАКИ, то је мање важно од чињенице да ни директор Зоолошког врта, иначе љубимац београдске деце и дивљих животиња, није упознат да му се жирафе шетају по аеродромској писти.

Војин Ј. Вулетић

ВЕЛИКА СРБИЈА

Новине Српског четничког покрета • Оснивач и издавач: Војвода др Војислав Шешел • Главни и одговорни уредник: Војин Вулетић • Заменик главног и одговорног уредника: Сiniша Аксентијевић • Редакција: Мр Љиљана Стошић, Слађан Крушић, Зоран Дражиловић, Александар Стефановић, Дејан Анђус, Дарко Ђирић, Драган Тодоровић, Петар Панић, Мирко Вујичић, Милорад Томић • Председник Издавачког савета: Др Ђорђе Николић •

Техничко уређење: "АБЦ-ГЛАС"

Штампа: НИГП "АБЦ-ГЛАС", д.д. Влајковићева 8, 11000 Београд •

Редакција прима пошту на адресу: Сiniша Аксентијевић, Паунова 77/III стан 16, 11000 Београд •

Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. "Велика Србија" је ослобођена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

Оглашавајте у "Великој Србији"

Цена огласног простора:

– Колор, задња страна корица
25.000 дин.

– Унутрашња страна корица
20.000 дин.

– Цела страна новина 16.000
дин.

– Пола стране новина 8.000
дин.

– Четвртина стране новина
4.000 дин.

За сва обавештења јавити се
на тел. (011) 665-187

САОПШТЕЊЕ ЧЛАНСТВУ И ПРИСТАЛИЦАМА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА У АУСТРИЈИ

За сва питања чланства, чланарине, издавања чланских карата, прилога, штампе и др. на подручју Републике Аустрије једино је надлежна и одговорна Загранична управа Српског четничког покрета за Аустрију којој се можете обратити на следећу адресу:

SCP/A
A-1062 WIEN
P.F. 67

ОБАВЕШТЕЊЕ

Просторије Српске радикалне странке налазе се у Охридској улици бр. 1. Тел. (011) 457-745

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____
год.рођ. _____ занимање _____
адреса _____ општина _____

ПОТПИС _____

ЗА ВАСКРЕС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ЈОК СУ ЈОГ
ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА – ЗА КРАЉА И
ОТЉИБИНУ!

РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!

Пристаупницу доставити на адресу:
Војни Бундестаб, Булевар Лењина 199а, Београд
Чланарину у износу од 100 динара за текућу годину уплатити на адресу: др
Ђорђе Николић, Кисеа Милоша 28/1, Београд

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ год.рођ. _____
Занимање _____
Адреса: _____
Општина: _____ Тел.: _____

ПОТПИС _____

Пристаупнице се достављају месним одборима или, до конституисања месних одбора у општинама где они још не постоје, Главном одбору на адресу: Маја Токовић, Петра Драшковића бр. 5, 21.000 Нови Сад.
Годинања чланарина је 200 динара, а плаћа се благодатнику месног одбора.

ЗАБРАЊЕНЕ КЊИГЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Светски
рекордер
по броју
забрањених
књига

abc ГЛАС

КЊИГЕ
ЗБОГ КОЈИХ ЈЕ АУТОР
ХАПШЕН И ЗАТВАРАН

1. ХАЈКА НА ЈЕРЕТИКА
2. ВЕЛЕИЗДАЈНИЧКИ ПРОЦЕС
3. ДИСИДЕНТСКИ СПОМЕНАР

КЊИГЕ
КОЈЕ ЈЕ БИЛО ОПАСНО
ЧИТАТИ

4. ПРАВО НА ИСТИНУ
5. СУМРАК ИЛУЗИЈА
6. ДЕМОКРАТИЈА И ДОГМА

КЊИГЕ
КОЈИМА ЈЕ ПРВИ ПУТ НАЈАВЉЕН
СЛОМ КОМУНИЗМА

7. ОСВАЈАЊЕ СЛОБОДЕ
8. КЊИГЕ ЗА ЛОМАЧУ
9. ПЛЕДОАЈЕ ЗА
ДЕМОКРАТСКИ УСТАВ
10. СУОЧАВАЊА

КЊИГЕ
КОЈЕ СУ БУДИЛЕ СРПСКУ
НАЦИОНАЛНУ СВЕСТ

Комплет од 10 књига, Б5 формата у колор брошираном повезу појавиће се у продаји крајем октобра по цени од 10.000,00 динара. У луксузном повезу 13.000 динара.

Цена комплекта путем наруџбенице у 3 рате: броширани повез 6.000,00 динара, луксузни повез 10.000,00 динара.

НАРУЏБЕНИЦА

Наручујем _____ комплекта ЗАБРАЊЕНИХ
КЊИГА Војислава Шешелја. Адреса: НИГП "АБЦ-ГЛАС"
11000 Београд, Влајковићева 8. ЖИРО-РАЧУН 60801-601-
34964

Наручилац (име и презиме – за РО назив)

потпис

Пуна адреса и телефон

(Број личне карте)

Место и датум

МП
(За правна лица)

За сва обавештења обратите се на телефоне:
011/331-336, 324-780, 326-389, 335-382 и 335-384

Улица кнеза Михаила пре 50 година и данас-Јединчена Немачка би да перципра историјске догађаје.

СВЕ ЗА СРПСТВО, А СРПСТВО НИЗАШТА

Србине, брате,
не заборави!
Ово су
српске земље!